

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/38 • 7 Ekim 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

***Kölelik yasaları,
faşist baskı ve terör,
füze kalkanı...***



**Bu abluka
dağıtılacak!**

İÇİNDEKİLER

Düzeni yere sermek için fiili-meşru mücadele!.....	3
Tasfiye planını çöpe atmak için müzakere değil militan mücadele!.....	4
ABD yürüncesinde saldırganlıkta tam yol ileri... ..	5
Kirli savaşın ve düzenin aynası medya.....	6
Yıldırım Türker'e açık mektup.....	7
Bataklığın ortasında çürüyecek "muhrir vatandaş" aranıyor - H. Eylül.....	8
Füze kalkanı ve mücadele üzerine görüşler... ..	9
Binler füze kalkanına karşı yürüdü . . .	10
Liman işçilerinden dayanışma etkinliği	11
Hayatlarını ve direnişlerini Tuzla'ya taşıdılar	12
Birleşik Metal'de protestolu kongre ! .	13
Kartal'da kitlesel ve militan işçi eylemi	14
"Tek yol genel grev!"	15
Dünden bugüne kıdem tazminatı hakkı	16-17
"Demokrasi" ve diktatörlük üzerine V.İ.Lenin.	18-19
Yunanistan'da işçi sınıfı kavgayı büyütüyor	20-21
Sosyal mücadele rüzgarı Amerika'da da esiyor.....	22
Köln'de IG Metall Gençliği'nden kitlesel eylem.....	23
6 Kasım'a devrimci hazırlık!.....	24
AÜ'de direniş:	25
Paralı eğitime karşı mücadele eden öğrenci velisi Arzu Yıldız Sancak: . . .	26
Genç-Sen'e yargı darbesi protesto edildi!".....	27
Adaletin temeli nakittir".....	28
Yerel işçi bültenlerinde birlik ve kardeşlik çağrısı!.....	29
Che kavgamızda yaşıyor!.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/38 * 7 Ekim 2011

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Kürt hareketine yönelik saldırganlık tırmanmaya devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde yeni bir gözaltı ve tutuklama furyası başlatan devlet yüzlerce kişiyi gözaltına aldı. Ancak faşist darbe dönemlerinde görülebilecek bir süre avı ile Kürt hareketinin belini kırmaya ve böylelikle onu terbiye etmeye çalışıyor. Başka bir dizi yeni gelişme de bu koyu faşist terör tablosunu tamamlıyor. Bunlar arasında sayfalarımızda da genişçe ele aldığımız "muhrir vatandaş" uygulaması ise durumun vardığı boyutlar hakkında yeterince fikir veriyor. AKP'nin dümenine oturduğu sermaye devleti, sadece Kürt hareketini değil toplumun tüm ilerici ve devrimci birikimini tasfiye etmek için yoğun bir faşist abluka uyguluyor.

Saldırıya uğrayan mevzilerin savunulması ve bu ablukanın parçalanması günün en önemli görevlerinin başında geliyor. Çünkü bu yapılmaksızın hemen hiçbir alanda mesafe olmak mümkün olmayacaktır. Zira sermaye devleti faşist baskı ve terör yoluyla mücadele saflarını toparlanmadan biçmeyi özel bir politika haline getirmiştir. En küçük bir hak mücadelesi dahi faşist baskı ve terörle yüzleşmek, ona karşı mücadele vermek zorundadır.

Elbette saldırılara karşı her şeye rağmen mücadele sürüyor. Fakat bu yine de henüz devleti durdurmaya yetmiyor. Kürt halkı şovenizm ve çirkefçe örgütlenen bir yalan kampanyasıyla yalnız bırakılmak isteniyor, ki bunda da belli bir düzeyde başarılı oldukları açık. Çünkü işçi sınıfı politik bir düzeyden yoksun olduğu ölçüde gerici propagandanın ve düzen siyasetinin etkisine de o ölçüde açık oluyor.

Fakat yine de anlamlı gelişmeler de yok değil. Bugün bu bakımdan göze çarpan en önemli gelişme ise, 8 Ekim'de düzenlenecek olan mitingdir. Sermaye ve devletin çok yönlü saldırılarına dur demek için örgütlenen bu miting, gazetemizin yayınlanmasının hemen ertesinde gerçekleştirilecek.

Miting hakkında bugünden şunu söyleyebiliriz ki, ortada mitingi örgütleyen sendika ve meslek odaları cephesinden güçlü bir ön çalışma görülememesi mitingi, sınıf bileşimi ve katılım bakımından zayıflatır. Ama ne olursa olsun sonuçta bugün



Ankara'da ortaya çıkacak tablo değişik cephelerden süren mücadelenin birikimlerine yansıtacaktır. O halde 8 Ekim'de ortaya çıkacak tabloyu ne abartmalı, ne de ondan olağanüstü sonuçlar beklemeliyiz. Sonuçta zayıflıklarından dersler çıkararak ve kazanımlarına dayanarak bu eylemden her bakımdan yararlanmak için elimizden geleni yapmalıyız.

Son olarak belirtmeliyiz ki, gazetemizde de döne döne işlediğimiz gibi, kapsamlı ve ağır mücadele görevleri duruyor. Bu görevlerin üstesinden gelmek, daha enerjik ve daha güçlü bir çabayı zorunlu kılıyor. Ancak eğer başarılı ve virajı aşarsak yolumuzun açık olduğunu da biliyoruz. Dolayısıyla bu güvenle sorumluluklarımızı omuzluyor, yürüyüşümüzü kararlılıkla sürdürüyoruz.



Düzeni yere sermek için fiili-meşru mücadele!

12 Haziran seçimleri düzen siyasetinde yeni bir dönemin başlangıç noktası oldu. Çünkü seçimler yoluyla gücünü pekiştiren AKP, devletin dümenini daha sıkı biçimde kavrarken, içeride dışarıda kapsamlı bir savaş ve saldırganlık döneminin önünü açtı. İçeride Kürt halkına yönelik saldırı planları açıklanırken çok yönlü bir abluka oluşturulmaya başlandı. Dışarıda ise bir süredir ABD emperyalizmi yörüngesinde girilen maceralara yenilerini eklemek için seferber olundu. Bu yönelim yazın sonuna gelindiğinde ise füze kalkarıyla taçlandırıldı.

Dinci gerici parti tüm bunları yaparken parlamento kapalıydı. Böylelikle parlamento paravanına gerek duymadan savaş ve saldırı politikalarını rahatlıkla hayata geçirme olanağı buldu. Dikkat çekici biçimde burjuva muhalefetinden de bu konuda herhangi bir itiraz yükselmedi. Çünkü hem yapılanlar sermayenin ve emperyalizmin canalcı çıkarlarının bir gereği idi. Hem de sonuçta parlamentonun burjuva iktidar mekanizması içerisindeki biçimsel rolü konusunda aralarında bir tartışma yoktu. Zaten AKP karşısında en küçük bir itirazda bulunacak mecalleri de kalmamıştı.

İşte bu aynı düzen güçleri BDP milletvekillerinin yemin etmelerine dayanarak TBMM'yi "demokrasinin mabedi", "siyasetin merkezi" olarak sunmaya çalışıyor. Parlamento dışında ve düzenin belirlediği yasal çerçeveyi aşan her türden eylemi ve mücadeleyi ise gayri-meşru ilan ediyorlar. BDP'lilerin yemin etmeleri bu nedenle

Cumhurbaşkanı'ndan hükümet üyelerine ve faşist parti MHP'nin başına kadar hepsi tarafından demokrasinin zaferi olarak nitelendi ve belirgin bir memnuniyetle karşılandı. Dikkat çekici biçimde BDP'li vekillerin meclise döndüğü günün ertesinde yüzlerce kişinin hedef olduğu bir gözaltı dalgası başlatılmıştır. Böylelikle de aslında verilmeye çalışılan mesaj daha da güçlendirilmektedir. Düzen kurumlarına biat, bu kurumlar içerisinde ve yasalar elverdiği sınırlarda bir hak arayışı... İşte dinci-gerici parti ile birlikte tüm düzen güçlerinin üzerinde ortaklaştığı ana destur budur.

Düzen güçleri Kürt halkı ile emekçilerin mücadele mevzilerini bırakıp parlamento oyununun basit izleyicileri olmasını istiyor. Sorunların da parlamento zemininde çözüleceğini, hak ve adaletin dağıtılacağını ve her şeyin güllük gülistanlık olacağını buyuruyorlar. Oysa her gün yaşanan sayısız deneyim bunun bayat bir yalan olduğunu bas bas bağırtıyor. Parlamento burjuva diktatörlüğünün basit bir paravanı, bu paravanın önünde yaşananlar da bir oyundan öte anlam taşıyor. Emekçiler ve Kürt halkı için tek çare fiili-meşru mücadeleyi yükseltmek, yasaları ve düzen kurumlarını çaresiz bırakacak bir büyük güçle yüklenebilmektir. Bunun için bir kez daha belirtelim ki, aslolan burjuvazinin yasaları-anayasaları değil,



mücadelenin kendi yasaları ve kurallarıdır.

Unutulmasın ki, parlamentonun kapalı olduğu dönemde işçi ve emekçilerle Kürt halkına yönelik saldırılar dizginsizce yürütüldüyse, parlamentonun açıldığı şu günlerde de bunda en küçük bir değişiklik olmayacaktır. Burjuvazi ve uşakları işçi ve emekçiler ile Kürt halkının canına okuyacak kararlara imza atacak ve bunu da parlamentoda demokrasi oyunuyla meşrulaştırıp yutturmaya kalkacaklardır. Bu durumda da emekçilere bu kararlara biat etmekten başka bir çare kalmayacaktır. Parlamentonun ilk gündemi

sınırötesi tezkeresi, tezkerenin ardından gündemde başka bir dizi saldırı yasası var. Bunların içerisinde işçi sınıfına yönelik olarak hazırlanan kıdem tazminatı hakkının da içerisinde olduğu kapsamlı saldırılar olduğu biliniyor. Parlamentodaki oyuna kalırsa bu saldırıların akıbetinin de diğerleri gibi olacağı açıktır. Saldırı yasaları birer birer geçecek, işçi sınıfı ve emekçilerin kölelik zincirleri iyiden iyiye kalınlaşacak, Kürt halkına yönelik savaş ve saldırganlık da alıp başını gidecek...

Düzen güçlerinin hayalleri, beklentileri budur ve tüm hazırlıklarını da buna uygun olarak yapıyorlar. Fakat şu haliyle de işlerinin hiç de kolay olmayacağı açık. Kürt halkı sınırsız baskı ve teröre rağmen kararlılıkla direnmeye devam ediyor. Baskı ve terör direnme azmini arttırmaktan ve düzen dışı dinamikleri büyütmekten başka bir sonuç vermiyor. Kürt halkı önümüzdeki günlerde büyük eylemlere hazırlanıyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinden ise bir dönemdir görülen rahavetin ardından belirgin bir hareketlilik yaşanıyor. Kıdem tazminatı saldırısına karşı eylemlilikler yayılıyor, bir dizi alanda yerel eylemler görülüyor. Bu arada ise bu günlerde sendikalar ve meslek odaları tarafından Ankara'da bir miting gerçekleştirilmiş olacak. Şimdiden birçok yerelde de bu mitingden bağımsız olarak sosyal ve siyasal saldırılara karşı mücadele etmek üzere ortak

platformlar oluşturuluyor, mücadele kararları alınıyor, eylem programları oluşturuluyor. Diğer taraftan yaz döneminin ardından gençlik cephesinden de belli bir hareketlenme söz konusu. Bu hareketliliğin önümüzdeki günlerde 6 Kasım'a da bağlı olarak giderek ivme kazanması bekleniyor.

Tüm bunlar egemenlerin baskı ve terör ile mücadele iradesini kırmak ve ilgiyi parlamento ve anayasa gibi aldatmacalarına çekmek üzere yaptıkları planları bozacak olanakların giderek büyümekte olduğunu gösteriyor. Ancak bu olanakların bugünkü haliyle düzeni zorlayacak ve onun saldırılarını püskürtecek bir olgunluktan oldukça uzak olduğu açıktır. Zaten bugün görev mücadeleyi işçi sınıfı başta olmak üzere her cepheden büyütme, asıl olarak da fiili-meşu mücadele yolundan düzeni aşacak bir yola sokabilmektir. Böyle yapılabilirse sınıf ve kitle hareketinin burjuva demokrasisinin sığ sularında boğulmasının önüne geçilebilir.

Bunun için de başta işçi sınıfı olmak üzere kitle hareketini siyasal bir bilince ve örgütlenme düzeyine ulaştırmak için yoğunlaşmalı, böylelikle de düzen güçlerini yenebilecek bir büyük mücadele kapasitesine kavuşturabilmeliyiz.

Bugünkü koşullarda bunun somut gereklerinden birisi, mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt vermek üzere kurulacak eylem birlikleridir. Bugün bir dizi ilde ve alanda bu tür birlikler görülmekle birlikte, ihtiyaç bu birlikleri bir yandan kendi içerisinde güçlendirip devrimci bir siyasal perspektif kazandırmakken, diğer yandan da başka alanlara ve yerlere yayabilmektir. Bununla birlikte bu ölçüde de bu tür birliklerin sadece bir mücadele cephesi açmakla yetinmemesi, beraberinde işçi ve emekçileri örgütleyecek bir yönelimle birleştirilmesi onların rolünü oynayabilmeleri bakımından hayati önem taşımaktadır. Böyle bir yönelim, mücadelenin devrimci ve kitlesel bir düzeye ulaştırılmasında belirleyici olacaktır.

Bu ise sınıf devrimcileri payına, mücadelenin yerel daha özde ise sanayi havzaları-fabrikalar zemininde yoğunlaştırılmış bir çalışmayla birleştirilmesi anlamına gelmektedir. İşçi sınıfının bağımsız-siyasal mücadele kapasitesini yükseltmekle sonuçlanacak bu tür bir yoğunlaşmanın, mücadelenin düzeni aşacak bir mecrada kararlılıkla ve güvenle ilerletilmesinin güvencesi olacağını da biliyoruz. Mücadelenin kaderi de gerçekte hayatın üretildiği bu alanlarda yoğunlaşan devrimci sınıf faaliyeti tarafından çizilecektir.

“Başta işçi sınıfı olmak üzere kitle hareketini siyasal bir bilince ve örgütlenme düzeyine ulaştırmak için yoğunlaşmalı, böylelikle de düzen güçlerini yenebilecek bir büyük mücadele kapasitesine kavuşturabilmeliyiz.”

Tasfiye planını çöpe atmak için müzakere değil militan mücadele!

ABD'nin aktif desteği ile Kürt halkına karşı savaşı tirmandıran AKP hükümeti, emperyalist güçler adına Ortadoğu'da üstlendiği "etkin taşeronluk" rolünün hakkını verebilmek için, Kürt sorununu kontrol altına almaya çalışıyor. Çünkü Ortadoğu'ya "model" diye pazarlanmaya çalışılan AKP'nin, Kürt halkının direnişi devam ederken alıcı bulması olası değil. Bundan dolayı hem emperyalist güçler hem AKP hükümeti, Kürt hareketini düzen sınırları içine hapsetmeye özel bir önem veriyorlar.

Washington'daki savaş baronlarının desteğini alan AKP hükümetinin Kürt halkına karşı saldırıya geçmesi, bunun için ordu, polis, genel olarak medya, özel olarak ise "organik gazeteci" takımının askeri ve psikolojik savaş için seferber edilmesi, Kürt halkının ilerici dinamiklerini kırmaya verilen önemi gösteriyor.

AKP "meclise dönüş"ten medet umuyor

Devletin pervasız saldırılarını protesto etmek amacıyla TBMM'yi boykot eden BDP milletvekillerinin yemin ederek meclise dönmeleri, AKP şefleri ve medyadaki yarıdakçı takımı tarafından "rejimin zaferi" olarak sunuluyor.

Koşullarda bir değişiklik olmadığı halde BDP'nin tabandan gelen bazı tepkilere rağmen- meclise dönmesinin "geri adım" olduğu açık. Zira devletin saldırganlığının dorukta olduğu günlerde meşru direnişi sürdürmek yerine, "meclis mevzisi"ni terk etmemek adına burjuvazinin parlamentosuna dönüş, gericiğin kalesi olan bu kurumun meşrulaştırılmasına hizmet ediyor. Ancak BDP'nin bu adımından Amerikancı rejim namına zafer ummak, AKP iktidarının başarısına değil aczine işaret ediyor.

Bu kısmi geri adımdan zafer ummak, Kürt hareketi ve halkına karşı girişilen azgın saldırganlığın, istenen sonucu yaratmadığının ilanıdır aynı zamanda. Aylardır gerilla mevzilerini bombalayan, "KCK operasyonları" adı altında legal alandaki Kürt siyasetçilere karşı süre avı başlatan, "terörle mücadele, siyasetle müzakere" söylemi ile Kürt hareketini bölmeye çalışan, medyadaki "organik gazeteci" sürüsünü seferber eden gerici rejim ve onun hükümeti AKP, hiçbir cephede zafer kazanamadı. Gerilla atılan tonlarca bombaya rağmen direnişe devam ederken, BDP kısmen geri adım atsa da, mücadeleye devam edeceğini ilan ediyor. Kürt emekçi halkı ise, BDP'nin meclise dönüş kararına belli bakımlardan soğuk bakmakta, meşru/militan direniş yolunda kararlı bir duruş sergilemektedir.

Son günlerdeki gelişmeler AKP ve yarıdakçıların, "BDP'nin meclise dönüş zaferi" ile yetinmek zorunda kaldıklarına işaret ediyor. Devletin sergilediği gözü dönmüşlük ve saldırının kapsamı dikkate alındığında, genel anlamda direnme kararlılığını koruyan Kürt hareketinin, emperyalistlerle Ankara'daki işbirlikçilerinin planlarını bozduğunu söylemek mümkündür.

Devlet acz içinde

Beyaz Saray'ın savaş baronlarından aldığı feyzle, "ezeceğiz, bitireceğiz, Kandil'i temizleyeceğiz" vaazları eşliğinde saldırı emri veren Tayyip Erdoğan,



gelenen yerde bir yandan da masayı gösteriyor. Bu dönüş, Kürt hareketini tasfiye edip Kürt halkının direnme iradesini kırma saldırısının fiyaskoyla sonuçlanmasının itirafından başka bir şey değil. Zira eğer Türk devletinin uğursuz planı başarıya ulaşabilseydi, değil PKK'yi BDP'yi bile muhatap almayacak, tersine Kürt hareketini bir bütün olarak ezme yoluna gidecekti.

"Bölgenin etkin gücüyüz" havalarında olan bir devletin başbakanı olan Erdoğan, milletvekillerinin meclise dönüşünün ardından yaptığı açıklamada, BDP ile görüşmelerin başlayabileceğini söyledi. BDP'nin geri adım atmasını hükümetin başarısı olarak yansıtan AKP şefi, "düzenin çizdiği sınırlar içinde kalırsanız sizi muhatap alırız" demeye getiriyor. Buna karşın sorunun BDP'den ibaret olmadığı, asıl muhatabın PKK olduğu ve görüşmelerin tekrar başlayabileceğinin başbakan tarafından açıklanması, ABD'nin aktif desteği olsa da, Kürt hareketi ve halkını sindirme saldırısının amacına ulaşamadığını gözler önüne seriyor.

PKK'yi Tamil Kaplanları'yla karşılaştırmanın isabetli olmadığını söyleyen AKP şefi, kirli savaş yöntemleriyle Kürt hareketini tasfiye etmenin mümkün olmadığını, sorunun çözümü için görüşmelerin yeniden başlatılmasına yeşil ışık yakılacağını açıklamak zorunda kaldı.

Müzakere çözüm olmuyor

BDP'nin meclise dönüşüne destek veren PKK liderleri de, daha önce devletle görüşmelere önem verdiklerini, bu görüşmelerin tekrar başlayabileceğini ifade ediyorlar. Yani taraflar, görüşmelere devam etme eğiliminde olduklarını ilan etmiş bulunuyorlar.

ANF ile yaptığı röportajda, "...Çünkü tartışılacak olan her şey tartışıldı, bu konuda yapılması gereken her şey yapıldı, son olarak protokoller hazırlandı; iş, sıra pratik adıma gelince tıkandı" şeklinde konuşan KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan, devletin ikiyüzlü tutumuna işaret ediyor. Bununla birlikte görüşmelerin yeniden başlayabileceğini ifade eden Karayılan, "Bizim için Özgür Kürdistan, özgür

güvenlik ve özgür hareket etme koşullarının yaratılması gerektiğini vurguluyor.

Devletin ve AKP hükümetinin her yola başvurarak Kürt hareketini tasfiye etmeye çalıştığının farkında olan PKK liderleri, "Kürt sorununa anayasal çerçevede çözümü" temel aldıkları için, müzakerelere büyük önem vermekten geri duramıyorlar. AKP'nin seçimler öncesinde işi protokol imzalama noktasına vardırıp yan çizdiği, seçimlerden güçlü çıkınca da savaşı başlattığını dile getiren PKK liderleri, haklı olarak devlete güvenmiyorlar, ancak anayasal çözüm temel alınınca da, devletle yapılacak pazarlığa umut bağlamak da kaçınılmaz oluyor.

İmralı süreciyle başlayan devletle görüşmelerden şu ana kadar Kürt sorununun çözümü konusunda kayda değer bir mesafe alınabilmiş değil. Bu da devletin Kürt sorununu çözmediği değil, Kürt hareketini tasfiye etmek veya düzenin icazet sınırlarına çekmek için çaba sarf ettiğini kanıtıyor. Dahası, eğer ortada sorunu çözme gücü ve iradesi olsaydı, görüşmelerin/pazarlıkların seyri de farklı olurdu.

Eşitlik ve özgürlük için birleşik militan direniş!

Hem emperyalistler hem burjuvazi hem AKP Kürt sorunundan kurtulmak istiyor. Ancak bu amaçlarına Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük taleplerini karşılayarak değil, Kürt hareketini düzen sınırları içine çekip pasifize etmek ve ardından bir takım kırıntılarla bu işten sıyrılmak istiyorlar.

Emperyalistlerle Ankara'daki işbirlikçilerinin bu gerici, uğursuz emelleri her girişimde Kürt halkının ve hareketinin direnme iradesine çarpıp geri tepiyor. ABD'nin desteği ile halen devam eden saldırının akıbeti de farklı olmayacaktır.

Hal böyleyken, Kürt hareketinin masaya oturmaya endekslı eğilimleri, AKP iktidarını kısmen rahatlatıyor. Tersinden ise, Kürt hareketinin zaman ve enerji yitirmesine yol açıyor. Bu kısır döngü, -farklı şekillerde de olsa- yıllardır devam etmesine, dahası devletin yeni bir imha savaşını tekrar başlatmasına rağmen, yeniden başlayacak pazarlıklardan Kürt halkının temel taleplerini karşılayacak bir çözüme ulaşılması olası görünmüyor.

Devletle görüşmeler ve pazarlıklar için harcanan zaman ve enerji, görüşmeler kesintiye uğramasın diye kimi zaman Kürt halkının mücadele dinamiklerinin baskılanması, temelden yoksun beklentilerin yarattığı olumsuz sonuçlar vb... Tüm bunlar, dikkatin, gücün, zamanın, enerjinin meşru/militan mücadeleye yönlendirilmesi, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşik direnişin örülmesine harcanmasının daha isabetli olacağına işaret ediyor.

İşbirlikçi burjuvazi ve onun hizmetindeki AKP hükümetinin hem iç hem dış politikada giderek saldırganlaştığı bir dönemde, görüşmelerle Kürt halkının taleplerini karşılaması mümkün değil. Bu koşullarda Türkiye işçi sınıfının, emekçilerinin ve Kürt halkının acil demokratik taleplerinin kazanılabilmesi için birleşik, meşru/militan direniş şarttır. Birleşik direniş, kapitalizmin dayattığı sömürü ve kölelikten nihai olarak kurtulma mücadelesinin yolunu da açacaktır.

ABD yörüngesinde saldırganlıkta tam yol ileri



Başbakan Tayyip Erdoğan Hatay'a gitmeye hazırlanıyor. Suriye'ye yönelik saldırganlığı yeni bir aşamaya taşımak için planlanan bu ziyaretin ardından Suriye'ye yönelik yaptırımların sertleştirilmesi bekleniyor.

Erdoğan Güney Afrika'dan "Suriye'deki gelişmelere çok daha fazla seyirci kalamayız" şeklinde konuşurken, "Hatay kampını ziyaretten sonra değerlendirmemizi yapıp ondan sonra açıklamalarımızı yapacağız" diyerek bu ziyarete yüklediği anlamı ortaya koydu.

Erdoğan, Suriye'ye yönelik saldırganlığın tırmandırılacağı yönünde işaretler verirken, Türk ordusu 5 Ekim günü Hatay'da askeri bir tatbikata başladı. Suriye sınırına yakın bir bölgede yapılacak tatbikat Esad yönetimine yönelik gözdağı olarak niteleniyor.

BM yaptırım kararını reddetti

Türk devleti Suriye'ye yönelik saldırganlığı tırmandırmaya hazırlanırken Birleşmiş Milletler ise tam aksi yönde bir karar alarak Suriye'ye yönelik yaptırımların sertleştirilmesi kararını Çin ve Rusya'nın vetolarıyla reddetti. Hatay'da başlatacağı saldırganlık kampanyası için bu kararı bir dayanak olarak gören Erdoğan, Güney Afrika'daki konuşmasında, "BM Güvenlik Konseyi'nde bugün bir metin oylanacak. Doğrusu ben bu metni, Suriye ile ilgili önemli bir uyarı metni olarak görüyorum" demişti.

Dış politikasını ABD yörüngesinde sürdüren AKP hükümetinin BM'nin bu kararına rağmen Suriye'ye yönelik saldırganlık siyasetinde ısrar etmesi bekleniyor.

►Savaş tezkeresi uzatıldı

1 Ekim'de açılan TBMM'nin ilk işi, Güney Kürdistan'a sınır ötesi operasyon yapma yetkisi veren tezkerenin görüşülmesi oldu. Hükümete verilen yetkiyi bir yıl uzatan Başbakanlık tezkeresi oy çokluğu ile kabul edildi. AKP, CHP ve MHP tezkerenin 4. kez uzatılmasına "evet" dedi.

Operasyonlara tepki



5 Ekim 2011 | Diyarbakır

Diyarbakır'da binler yürüdü

Kürt siyasetçilerine yönelik KCK adı altında yapılan operasyonlara ve Öcalan'a uygulanan tecride karşı Diyarbakır'da 5 Ekim günü gerçekleştirilen kitlesel yürüyüşe polis saldırdı.

Aralarında DTK Eş Başkanları Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk, BDP Diyarbakır milletvekilleri Nursel Aydoğan, Altan Tan, Emine Ayna, Batman Milletvekili Ayla Akat Ata, Ağrı Milletvekili Halil Aksoy ile BDP'li il ve ilçe başkanlarının da bulunduğu binlerce kişi sloganlar eşliğinde BDP Diyarbakır İl binası önünden Koşuyolu Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Kitlenin önü Bayındırlık Caddesi'nde polis barikatıyla kesildi.

Polisin yürüyüşe izin vermemesi üzerine, BDP'li vekillerle polis arasında görüşmeler yapıldı. Sonuçsuz kalan görüşmelerin ardından ikinci kez polis ile görüşmek için barikata doğru gelen BDP'li vekiller

polis tazyikli su ile saldırdı. Müdahale sırasında DTK Koordinasyon Kurulu Üyesi Ayla Akat Ata ile Yazar Yılmaz Sezgin uzun süre tazyikli suya maruz kaldı.

Kartal'da polis ablukası

İstanbul'da 14 BDP'linin tutuklanması üzerine 1 Ekim günü Kartal'da gerçekleştirilen protesto eyleminde yoğun polis ablukası vardı. Polis yürüyüş yapılmasına izin vermedi.

Kartal Meydan'a yapılacak yürüyüş için Kartal ilçe binası önünde toplanan kitlenin önü polis barikatıyla kesildi. Polis dört bir tarafı sararak kitleyi abluka altına aldı. Bir süre sloganlarla oturma eylemi yapılırken ardından basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasının okunmasıyla eylem dağılırken BDSP çalışanı Ozan Demirci gözaltına alınmaya çalışıldı. Polislerin Demirci'yi kendi içlerine çekmeye çalışması üzerine "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganı ile Demirci'ye sahip çıkıldı ve polise verilmedi. Bunun üzerine bir süre arbeye yaşandı.

Çevik kuvvetin alandan ayrılmasına rağmen sivil polisler uzun bir süre ilçe binası önünde bekledi.

Eyleme BDSP, EMEP, ESP ve Kaldıraç destek verdi.

Kızıl Bayrak / Kartal

Gerilla cenazesinde 150 gözaltı

Maraş'ın Pazarcık ilçesi kırsalında çıkan çatışmada hayatını kaybeden HPG gerillası Sadık Kaya'nın (Rojhak) cenazesi, 4 Ekim günü Mersin'de binlerce kişinin katıldığı törenle toprağa verildi. Törenin ardından dağılan kitleye saldıran polis 150 civarında kişiyi gözaltına aldı. Polis saldırısı sırasında çok sayıda kişi de yaralandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

BDP'lilere siyasi soykırım!

Eylül ayında, BDP'liler başta olmak üzere Kürt siyasetçilere yönelik gözaltı ve tutuklama furyası hızla arttı. 4 Ekim günü gerçekleştirilen sol gözaltı dalgası hariç Eylül ayı içinde 771 kişi gözaltına alındı. Bunlardan 4 belediye başkanı, 11 çocuk olmak üzere 286 kişi tutuklandı.

6 ilde gözaltı terörü

4 Ekim günü İstanbul ve Diyarbakır'da sabah erken saatlerde özel hareket polislerinin de katıldığı baskınlarda 90'dan fazla kişi gözaltına alınırken Mardin, Batman, Siirt ve Ankara'da da ev baskınları yapıldı. 6 ilde 140'ı aşkın kişi gözaltına alındı.

İstanbul'un çeşitli ilçelerinde düzenlenen "KCK operasyonları"nda Kürtlere ait evlere baskın düzenlendi. Operasyonda aralarında BDP'li yöneticilerin de bulunduğu 80 kişi gözaltına alındı.

Diyarbakır'da da çok sayıda eve baskın düzenlendi. Diyarbakır'da gece geç saatlerde başlayan baskınlar sabaha kadar devam etti. Baskınlarda aralarında BDP Eş Genel Başkan Yardımcısı Erkan Pişkin'in de bulunduğu en az 10 kişi gözaltına alındı.

Batman'da Zin Parkı'nda DTK Batman Sözcüsü Osman Akdağ sivil polisler tarafından gözaltına alındı. **Siirt'**in Kurtalan ilçesinde Belediye Meclisi bağımsız üyesi Mehmet Koyuncu da gözaltına alındı. **Mardin'**in Derik ilçesinde ise, Derik Belediye Başkanı ve DTK Koordinasyon Kurulu Üyesi Çağlar Demirel gözaltına alındı.

Ankara'da ise, BDP Genel Sayman Yardımcısı Salih Yıldız, evine yapılan polis baskını ile gözaltına alındı. BDP çalışanı Mahmut Polat'ın da evine baskın düzenlendi.

Antep'te 19 tutuklama

1 Ekim günü Antep'te gözaltına alınan 19 kişi "KCK üyesi olmak" iddiasıyla tutuklandı. Tutuklananlar arasında DiHA Mersin muhabiri Aydın Yıldız ile BDP PM Üyesi Filiz Yılmaz, BDP Antep İl Eş Başkanı Habibe Tışkaya da bulunuyor.

Suruç'ta 13 tutuklama

Urfa'nın Suruç ilçesinde 29 Eylül'de düzenlenen baskınlarda gözaltına alınan 14 kişiden 13'ü tutuklandı.

Suruç Belediye Başkanvekili Mehmet Özkan, Barış Temizlik Limited Şirketi sorumlusu Muhittin Yener, Belediye Yazı İşleri Müdürü Ali Yavuz, Belediye Başkan Yardımcısı Süleyman Yıldız'ın da aralarında bulunduğu 13 kişi "Yolsuzluk" ve "Örgüte yardım ve yataklık" iddiaları ile tutuklandı. Tutuklular Urfa Cezaevi'ne gönderildi.

İstanbul'da 11 tutuklama

İstanbul Esenler ve Bağcılar'da yapılan ev baskınlarında gözaltına alınan 14 kişiden 11'i tutuklandı.

Kirli savaşın ve düzenin aynası medya

Tüm sorunlarda olduğu gibi Kürt sorunu karşısında da devletin dönemsel politikalarını anlamak için en iyi gösterge ana akım medyadır. Açılım gündemdeyken ağız birliği eden medya “terörist” kelimesini dahi ağzına almaz ya da adeta tekerlemeye çevirdiği uyduruk “bölücübaşı” kelimesini rafa kaldırır. Ama ne zaman ki sermaye devleti yeni bir saldırı dalgası yükseltir, “bebek katili”, “hain”, “dur ihtarına ateşle karşılık verme”, “eylem hazırlığındaki terörist” gibi kavramlar hızla sayfalardan taşmaya başlar. Öyle ki, ağız salyalı bu dil en aşağılık yalanlara kendisi de inanarak toplumu kışkırtmaktan ve şovenizmi körüklemekten geri

durmaz.

Bugün de Kürt halkına yönelik yeni bir saldırı dalgası gündemdeyken başka türlü olması zaten beklenemezdi. Bir yandan KCK operasyonu adı altında yüzlerce Kürt siyasetçi tutuklanırken, medya da üzerine düşeni yapmaktadır. Şaibeli sivil ölümlerini bahane ederek sermaye devletine çanak tutmakta, şovenizmi kışkırtmaktadır.

Savaş kışkırtıcılığında gemiyi azya alan medya bu işe kendini öyle kaptırmıştır ki, sözde demokrathlığı ile kendini pazarlayan Radikal gazetesi dahi Hürriyet gazetesini aratmayacak manşetler atacak kadar

kendinden geçmiştir. BDP’li vekillerin boykotu sonlandırarak yemin edecekleri gün basılan gazete “Bebek mezara BDP Meclis’e” başlığını atacak kadar alçalmıştır. BDP’lilere yönelik tutklamaların had safhada olduğu bir dönemde gazete bir ölüm ile BDP’li vekiller arasında bağ kurarak BDP’lileri adeta ihbar etmiş, hedef göstermiştir.

Atılan bu manşet akıllara 2008’de Güngören’de gerçekleşen patlamanın ardından Hürriyet’in attığı manşeti getirmektedir. Söz konusu olayda Hüseyin Türel isimli bir kişinin de aralarında olduğu 8 kişinin emniyet tarafından hızla yakalandığı ve patlamanın bu 8 kişi tarafından gerçekleştirildiği duyurulmuştu. Hürriyet ise bu olayı emniyetten aldığı bilgiye dayanarak “patlatıp seyrettim” başlığı ile duyurmuş, eylemcilerin bomba attığı, sonra da karşıya geçip seyrettiğini iddia etmişti.

Oysa kısa süre sonra yakalananların “olağan şüpheliler” olduğu ve yıllardır sigortalı biçimde çalıştıkları, yerlerinin-yurtlarının belli olduğu ortaya çıktı. Mahkemeye çıkarılan sanıklar ise bombacı damgası yemiş olmalarına rağmen sadece örgüt üyeliği iddiasıyla ve belli ki görüntüyü kurtarmak için tutuklandı. Zira bu kişilerin Kürt olmak dışında suçları yoktu. Ancak basının sorunu yansıtsı biçimi daha baştan suçluları ilan etmişti.

2008’de yaşanan ile bugünküler arasında pek bir fark yok. Hala basın emniyetin servis ettiği haberleri doğruluğuna bakmaksızın ve hatta şişirerek sunuyor. Bu sırada her çatışmada “hain” ve “teröristler” sorumlu tutuluyor, her ölümün ardından “örgüt”e lanetler okunuyor. Kimi zaman işler öyle çığırından çıkıyor ki, gazetenin yazarlarını dahi isyan ettirecek denli düzeysiz başlıklar atılabiliyor.

Radikal’in manşetinin ardından başta aynı gazetede yazan Yıldırım Türker olmak üzere pek çok yazarın Radikal’e ve Fetullahçı Genel Yayın Yönetmeni Eyüp Can’a tepki göstermesi, pervasızlığın boyutunu da bize gösteriyor. Elini çabuk tutan Eyüp Can’ın niyetim bu değildi mealindeki açıklamaları ise bu anlamda politik bir manevra olmaktan öte anlam taşıyor.

Sonuçta burjuva basının hangi parçası olursa olsun, bugün sermaye devletinin çıkarlarından öte bir çıkarı olmadığını biliyoruz. İçlerinde ne kadar muhalif ve ilerici kalem olursa olsun sonuç itibarıyla medya her zaman uğursuz rolünü oynuyor. Kimi zaman kaba şovenizmle, kimi zaman ise liberal bir sinsilikle toplumun üzerinde örümcek ağını örüyor.



“Vatanın” parçalandığının resmi

Kürt kurumlarına tehdit amacıyla gönderilen fotoğraflar kirli savaş gerçeğini tüm vahşetiyle anlatıyor. Fotoğraflarda “Vatan bir bütündür parçalanamaz” yazılı bir askeri binaya ait olduğu belli bir duvarın önünde, ayaklarından ipe bağlı halde parçalanmış gerillalar duruyor.

Kürt halkı tarafından büyük bir öfkeyle karşılanan fotoğrafları yayınlayan ANF, fotoğrafların “korku değil, isyan gerekçesi” olduğunu yazdı. ANF’nin Kürt halkının öfkesini yansıtan haberi şöyle:

Fotoğrafın nerede ve ne zaman çekildiği belli değil. İpe bağlanmış iki gerilla cesedi. Arkada ‘Vatan bir bütündür parçalanamaz’ sözleri... Bir kurban töreni gibi... Türkiye Cumhuriyeti’nin Kürtlere Ağrı, Şeyh Sait ve Dersim’de yaptığı katliamdan bu yana hiçbir şeyin değişmediğinin fotoğrafı bu.

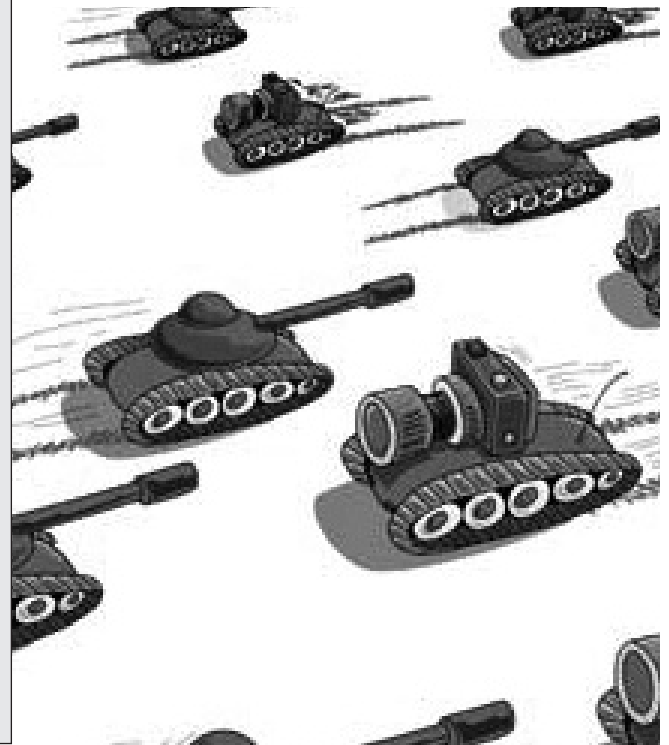
Türk Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, “Bu denli acımasızca insanların öldürüldüğü bir ülkede özgürlük ve demokrasi olamaz” diyor. Erdoğan, sivilin ölümü

karşısında, “ciğerinin yandığını” söylüyor. Nerede ne zaman çekildiği bir yana bu fotoğraf, AKP iktidarının sonuna kadar sahiplendiği, “Vatan bir bütündür parçalanamaz” sözünün “ışığında” gencecik bedenlerin parçalandığını gözler önüne seriyor.

Erdoğan’ın, “ciğeri” mi yanıyor. Kürdistan cayır cayır yanıyor. Kürt gençleri bu başbakanın iktidarında parçalanıyor. Kürtlerin sırtına vurulan bu baltanın bir gün sahibine iade edileceği asla unutulmamalı...

Baş eğmemenin, diz çökmemenin bedeli bu denmek isteniyorsa daha çok bakacaklar Kürt halkının gözlerine. Kendine Kürdüm deyip AKP’nin yamacına sığınan herkes daha bir dikkatli bakmalı bu resme. Elleri bulaşan kana bir kez daha bakmalı...

Belki de Şemdinli’deki Askeri Nizamiyenin önünde çekilmiş olan bu fotoğrafı, Kürt kurumlarına gönderen şahıslar Kürtlere ölüm korkusunu sunuyor belki, ancak bu vakitten sonra bu fotoğraf korku değil, isyan gerekçesi olur.



Yıldırım Türker'e açık mektup...

Radikal “gazetemiz” değil “onların”, yani muktedirlerindir!

Z. Us

Öncelikle “Gazetemiz diyeceksek” başlıklı yazınızın basın tarihinde eşine az rastlanan bir örnek olduğunu ve bu yüzden hakkını teslim etmek gerektiğini söylemek zorundayız. Zira kendi gazetesine ve yayın yönetmenine en ağır eleştirilerde bulunan, dahası “sessiz sedasız yazmayı sürdürme”nin zorluğundan bahseden böylesi bir yazı, köprüleri atmayı göze almaksızın yazılamaz. Hele ki, boyalı basında kolayca yer bulamayacak bir yazar için bu bir kat daha fazla cesaret gerektirir. Geçmiş yazılarınızı da takip edenler, pekçok kurumu karşınıza alarak, sansür duvarını deldiğinizi, -aynı fikirleri paylaşa da paylaşmasa da- kaleminizi onurlu bir biçimde kullandığınız konusunda hemfikir olacaktırlar.

Sözkonusu yazınızın ana gündemine gelirsek, kuşkusuz ki Hürriyet’vari bir tarzda atılan “Bebek mezara BDP Meclis’e” manşeti, bir nebze toplumsal duyarlılığı olan herkes tarafından dehşet ile karşılanmıştır. Zira şaibeli bir ölüm ile Kürt halkının seçilmiş milletvekilleri arasında bağlantı kurmak, dahası bunu açıkça ihbar biçimine büründürerek BDP’yi hedefe çakmak en aşağılık bir düzen kalemşörüne ya da daha açık biçimde sizin de yazınızda dile getirdiğiniz gibi Ertuğrul Özkök düzeyinde bir isme yakıştır.

Manşetin insanda uyandırdığı iğrenmeyi sizin kadar güçlü ve çarpıcı biçimde ifade edemeyeceğimiz için buraya kadar düşüncelerinizi paylaştığımızı ifade etmekle yetinebiliriz. Ancak bu övgülere bakarak yazıya ya da vurgulara dair hayalci bir idealizme de kapılmadığımızı söylemek zorundayız. Zira yazıda kullanılan argümanlar ne kadar doğru olsa da hedeflenen adresin yanlışlığı, sizi önemli ve anlaşılır bir paradoksa düşmekten kurtaramıyor. Paradoksun sebebi ise bizzat Radikal gazetesinin düzen içerisinde tuttuğu yer ve içerisindeki yazarların kimliği ve düşünsel çizgisinden kaynaklanmaktadır.

Geçtiğimiz aylarda, ve Radikal’in “devrim”inden hemen sonra, *Kızıl Bayrak* gazetesine yazdığımız bir yazıda Edward Said’in bir tespitinden yola çıkarak şu değerlendirmeyi yapmıştık:

“Edward Said ana akım medyanın otorite havasına girdiğini, profesyonel yazarlardan ve okurlardan oluşan bir gruptan çok daha büyük bir toplulukla özdeşleştiği duygusu yaratmaya çalıştığını söyleyerek New York Times’ı örnek verir: ‘Times sadece bir avuç insanın görüşlerini değil, aynı zamanda bütün bir ulusun hakikatını o ulus adına yansıttığı varsayılan köşe yazılarıyla, ulusal gazete olma özlemindedir.’

Radikal gazetesi de tam buradan yola çıkar ve asıl amacı ana akım medya ile özdeşleşen çoğunluğun dışında kalan sesleri, muhalefeti bir biçimde kendine, yani düzene bağlamak, onların sesi olduğu yanılsamasını yaratmaktır. Bu haliyle içerisinde yer alan gerçekten ilerici insanlara rağmen kirli bir projenin parçasıdır.” (Sİ Kızıl Bayrak, 2010/40)

Alıntıda da ifade edilenler, aslında Radikal

gazetesinin gerçek işlevini anlatmakta ve bugün hangi role soyunduğunu göstermektedir. Radikal, tıpkı eleştirdiğiniz Hürriyet gazetesi gibi Doğan Grubu’na aittir. Sınırlı özerkliği ise ona biçilen rolden kaynaklanmaktadır. Burada ise yazarın karşısına iki duruş çıkar. Biri Radikal gazetesinin bu rolünü kabul ederek onu kendi amaçları için istismar etmektir. Burada tehlike istismar edenin ya da ettiğini sananın aynı zamanda istismar edilmekten kurtulamayacağı ve bir biçimde aynı düzen içi muhalefet platformuna hapsolabileceği tehlikesidir.

Bir başka ve daha tehlikeli olan ise bu sözde demokrat, muhalif platforma özel bir misyon biçmek ve onu demokrasi havarisi ilan ederek liberalizmin batağına gömülmesidir. Tüm muhalefetin de düzenin içerisinde yer alacağı ve düzeni aşmanın imkansızlığı ön kabulü ile hareket eden bu bakış, Birikim dergisi ya da Taraf gazetesi yazarlarında ete kemiğe bürünmüş ve karşımıza bu yayınların papağan yazarlarını çıkarmıştır. Bunlar her sorunu enine boyuna tahlil eder, ancak sonuçta götürüp düzen içi kof bir demokratikleşme platformuna, tam olaraksa AKP’nin platformuna bağlarlar. Adeta kendi yarattıkları karikatüre tapınır ve onu muhalefetin yegane biçimi olarak görürler.

Radikal gazetesi de özellikle Eyüp Can dönemi ile birlikte böyle bir çizgiyi oturmaya çalışmış, Can’ın ifadesiyle “Yeni gazete, Taraf ile Cumhuriyet’in arasında olacak. Bir nevi, Türkiye’nin içinde bulunduğu sıkışıklığı açacak” biçiminde tariflenmiştir. Bu söz gazeteye biçilen rolün özetidir. Gazete ilerici yazarların yanısıra tescilli faşistleri sayfalarına doldurmaktan kaçınmayarak hep bu liberal görüntüyü güçlendirmeye, tarafsız olduğunu böylesi bir çeşni ile ispatlamaya soyunmuştur.

Burada yeri gelmişken geçtiğimiz yıllarda Radikal’dan ayrılarak Hürriyet Gazetesi’ne geçen Nuray Mert’in, aldığı eleştirilere ayırdığı bir yazıdaki sözlerini aktararak konuyu açabiliriz. Mert’in, “Sanki onca zaman aynı medya grubunun diğer bir gazetesinde yazı yazarken değil, devrimci bir mücadeleden vazgeçip bu gazete yazmaya başlamışım gibi tuhaf bir tepki ile karşılaştım” isabetli sözleriyle aslında Radikal’in gerçek yüzünü -özeleştirel biçimde- açıkladığını görebiliriz.

Az önce yazarlar için tanımladığımız iki durum aslında bugün pek çok aydının içerisinde girdiği süreçleri de sınırlılıklarıyla birlikte tartışmaya açmaktadır. Bir biçimde çelişkileri ile birlikte varolan, düzenle bütünleşmek istemeyen pek çok kişi Radikal ya da benzeri alanlarda kendilerini ifade edebilir, bunu yaparken devrimci ya da sosyalist olmaksızın kalemlerini satmaktan ya da boyunduruk altına girmekten uzak durabilir. Yıldırım Türker de bizce böyle bir aydındır, yani gemideki kürek mahkumlarından biridir. Yaşamak için kürek çekmek zorundadır, ancak bunu yaparken başında bekleyen kamçılı muhafaza boyun eğmemektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>



Ancak “Gazetemiz diyeceksek” başlıklı yazınıza dönecek olursak, kürek mahkumu metaforumuzu gözden geçirmek durumunda kalmamız kaçınılmaz olur. Zira başlığı ve yazıda geçen “benim gazetemeye yakışmıyor” sözü Radikal Gazetesi’ni tam da çizilmek istenen sol-demokrat eksene oturtmakta, dahası yazının sonunda bu çizgi değişecekse haber verilmesi istenmektedir. Sonuç olarak, bu sesleniş Eyüp Can da hızla duymuş ve bir özür yayınlamak manşetin niyetinin dışında sonuçlar ürettiğini yazmak zorunda kalmıştır. Can’ın müdahalesi, gazetenin çizgisini aşan bir manşeti düzeltmekten öte anlam taşımamaktadır. Zira gerçek niyet her şekilde Kürt halkının mücadelesinin son bulmasıdır. Can gibi isimlerin BDP’yi ‘destek’lemelerinin ve meşru görmelerinin tek sebebinin Kürt hareketini yasal alana sıkıştırarak güçsüzleştirme ve böylelikle daha kolay ezilmesini sağlama olduğu bilinmez değildir.

Fazla uzatmaksızın konumuza dönersek, ne sahiplenilen gazete “gazetemiz”dir, ne de kurumsal olarak gerçekçi muhalif bir çizgiye sahiptir. Gazete az sayıdaki değerli yazarlarına ve basında gözardı edilen haberlerine rağmen aslında düzenin politikalarının bir parçasıdır ve bu haliyle düzen dışına çıkma eğilimi gösterenleri etrafında toparlamaya hizmet etmekten öte bir hedefi yoktur. Bu haliyle “gazetemiz” denilen gazete kabaca “onların”, yani muktedirlerin gazetelerinden biridir. İlerici ve demokrat kalemler ise bu durumun farkında olmak ve gerektiğinde sözlerini sakınmamak kaydıyla istedikleri yerde yazıp görüşlerini dile getirmekte, kuşkusuz ki özgürdürler. Bu yazarları neyi ne kadar yaptıklarına bakarak değerlendirmek, çelişkilerinden yola çıkarak kabaca yargılayıp tasniflemek bize düşmez.

Son yazınız belki de bu yüzden bizi şaşırtmış ve kürek mahkumunun başındaki kamçılı bekçiden ne bekleyebileceği konusunda sorular doğurmuştur. Eğer ki, Eyüp Can ve şürekasından demokrasicilik oyunu ötesinde bir şey bekliyorsanız, o zaman zaten aydınlığınız çoktan tartışmalı bir hal almış demektir. Yok bunu sadece onların çelişkilerini vurgulamak için belirttiyseniz, o zaman sözkonusu gazetenin “bizim” değil “onların” olduğu gerçeği konusunda da hiçbir kafa karışıklığı yaşamamak gerekir. Can’ın yazısında “Radikal bu yüzden ‘gazetemiz’” türünden bir yaklaşım takınması, onun gazetenin yarattığı toplumsal yanılsamayı kaybetmekten duyduğu korkudur. Bu korku bile gazetenin kimin olduğu sorusunu naif biçimde yanıtlamaktadır.

Devrimci selamlarımızla...

Bataklığın ortasında çürüyecek “muhbir vatandaş” aranıyor...

H. Eylül

“Ve tut ki gece olmuştur. Karanlık sıvaşır camlardan. Birden kırmızıya döner trafik ışıkları. Kükürtlü dumanlar yükselir korkuya batmış cam kırığı adamlardan.” “Tut ki gecedir. İhbarlarsa birer sansar, bir telefonda bir telefona atlar.” Devrimcilere tetiktedir. Adres değiştirir herkes. Ve herkes birbirinden şüphelenir. Tut ki gecedir. Muhbirler de katiller kadar huzursuzdur, hırsızlar kadar sinirli. Eller telefona kendiliğinden uzanır. Artık yitirilmiştir onur ve namus. Ellerinde sıcak bir tokalaşmanın eseri kalmamıştır. O eller ki, hırsızdır yaşamın. İşaret edilenlerin kanı sıçramıştır, kirlidir, iğrençtir, irin kokar. “İhbarlar birer sansar, bir telefonda bir telefona atlar.” Ama ihanet bir bilmece değildir.

“Sayın muhbir vatandaşa” hep düşünür durur. Artık dönülmez bir uçurumun ağzındadır; Ve “işler atom reaktörleri işler. Yapma aylar geçer güneş doğarken. Ve güneş doğarken tumbul bir adam yatağından çıkar. Dalgın giyinir. Bugün kimi kime gambazlamalı, amirin gözüne nasıl girmeli?”

Fabrikada başı dik onurlu işçidir hedef seçilen. İşyerinde hakkını yedirtmeyen emekçi. Mahallede uyuşturucuya, yozlaşmaya hayır diyendir ispiyonlanan. Okulunda parasız, bilimsel, anadilde eğitim isteyendir. Resmi tarihin asimile edemediği özgür bir ulus kimliğidir gammazlanan. Derelerinin özgür akmasını isteyen de, nükleer santrallere hayır diyen de ihbar ağının sarmalındadır.

“Muhbir vatandaşa” parayla değer biçenlerse; saltanatlarını korumak için süslü laflar kusarlar. Vatan derler, din, iman, bayrak derler. Zengin ve yoksul diye böldüklerine “böldürmeyeceğiz” diye ulurlar. Sattıklarını saklayarak “sattırmayacağız” derler. “Asmayıp da besleyelim mi” dedikleri de olur, “bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz” dedikleri de. En vatanpervelerin Amerika’nın kontrgerilla kamplarında eğitim aldığı da olur, din bezirganının emperyalizm ve siyonizm karşıtı olması da. En deccalinin melek olduğu da görülür, en Hızır Paşa’nın en demokrat olduğu da. “Kadın da olsa, çocuk da olsa gereken yapılacaktır” diyenin birden hümanist olduğu da...

Sonuç olarak sermaye sınıfı, bu sınıfın en işbirlikçi, en Amerikancı hükümeti, bezirganların padişahı, “sayın muhbir vatandaş”larına sefer görev emri çıkardı, ve muhakkak ki şöyle de bir ferman buyuracaktır:

“Bu görev kağıdı ellerine ulaşanlar, tez zamanda en yakın saray saltanat koruma müdürlüklerine müracaat etsinler. Vazifelerinin karşılığında kaç akçe alacakları görev öncesinde kendilerine bildirilecektir. Alacakları tutar daha önce kendilerine dağıtılan makarnalardan düşülmeyecektir. Tahtlarımızı korurken bahtsız bir şekilde vuku bulacakları ahlaki çöküntü içinse sarayımızın elinden bir şey gelmeyecek, olaki karşılaştıkları tehlike anında, yahutta açığa çıktıkları her nevi olayda saltanatımıza zarar vermeye başlarsa, kendileri hemen derdest edileceklerdir.

Ve yine bilinmelidir ki, sizlere ancak ahirette kismet olacak şu cennet-i dünyayı yaşamamıza sebep olan bu kapitalist düzen sayenizde mümkün olmaktadır. Her şeyin parasal bir değeri vardır. İnsani yanınız olan tüm değerlerinizden arınarak, size biçtiğimiz fiatı hak etmek için ispiyonlayacağınız isimlerin listesini yapmaya başlayınız. Kendinizi muhbir vatandaş olmanın saygınlığına bırakınız. Arınmak iyidir. Unutmayınız ki, sizin için her daim tek bayrak, tek millet, tek devlet, tek dil, hatta gerektiği durumlarda tek din, tek mezhep... Sakın ola ki devrimcilerin, komünistlerin sizlerin yoksulluğundan başlayıp bizim zenginliğimize gelen sözlerine kanmayınız. Çünkü hakikat odur ki, biz zenginliğimizle, siz de yoksulluğunuzla sınanacaksınız. Kadere isyan günahıdır. Size kendi kaderinizi, bize de kendi kaderimizi yaşamak düşer.”

Acizleşen bir düzenin son kusmuklarıdır insanların arasına saldıkları. Kalabalıklar arasında bir çift göz dolaşacaktır. Poliste muhbir, mahkeme tutanağında gizli tanık. Cepleri ve midesi doldukça çürüyecektir “muhbir vatandaş.” Kendi karanlığına saklanacak. Onu, bu çürümüşlüğüne kokusu ele verecek. Gözlerindeki ışık çoktan sönmüş olacak. Karanlık bakışlı gözbebeklerinde akbabalar konaklayacak. İnsanları işaret ettiği ellerini saklamak zorunda kalacak. Çünkü kan çekilmiş soğuk elleri muhbiri ele verecek. “Muhbir vatandaş” çürüdükçe bir bataklığa saplanacak. Bataklıktan beslenecek, bataklığın dilini kullanacak. Ahlak kavramı kelime dağarcığından çoktan silinmiş olacak. Ve başı hep eğik gezecek.

Kendi kendine düşünecek: “Bir düşün oğlum, bir düşün ey sayın provokatör... Her dövülen sersemdir senin için. Her anlayıp inanan kor. Ve sen ki, bir fikre bağlanışın azılı düşmanısın.”

Sonra başka bir ses daha duyacak, ki bu sesi bastırarak kadar güçlü bir ses hiç bir zaman çıkaramayacak: “Sen bu kavgada bir nokta bile değil, bir küçük eğri virgül, bir zavallı vesilesin!..”

Bu adamın ayaklarında dolaşıyor korku, gölgesi gibi. Karanlık bir su gibi yaşıyor. Herkesin ona bakarak yüksek sesle şöyle dediğini duyar gibi olacak: “Sattı o altın bir tepside arkadaşının kanlı, kesik başını.”



“İleri demokrasi”nin muhbir vatandaşları!

Burjuva medyaya düşen haberlere bakılırsa İçişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan özel bir yönetmelikle “ihbar et, para kazan” dönemi tekrar başlatılıyor. PKK’ye karşı alınacak önlemler adı altında devreye sokulacak bu metotla “suçluyu yakalatana ya da kimliğini bildirene para ödülü” verilecek. Ülkeyi boydan boya MOBESE’lerle donatan, yüzbinleri bulan polis ordusuyla sokakları gaza boğup önüne geleni vuran, onbinlerce kişiyi “terörist” diye zindanlara kapatan AKP iktidarı, şimdi de halkı muhbir haline getirmeye hazırlanıyor.

Sermaye devleti birçok konuda olduğu gibi bu konuda da “ilhamı”nı ABD’den alıyor. ABD tarihine bir utanç sayfası olarak eklenen “McCarthy dönemi”nde ihbarcılık bu biçimde yaygınlaştırılmıştı. Bilindiği üzere böylelikle birçok ilerici, demokrat ve komünist zindanlara kapatılmıştı. Bu uygulama ABD’de hala devam etmektedir.

Türkiye’de ise özellikle 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi dönemlerinde “muhbir vatandaş” sistemi yaygın biçimde uygulanmıştı. Bu dönemlerde TRT radyolarından ve ekranlarından “Marksist, Leninist ve hatta Maoist teröristleri yetkili makamlara bildirecek sayın muhbir vatandaşlarımızın...” şeklinde başlayan cümleler sıradan bir replik olmuştur.

Faşist baskı ve terör rejiminde darbe dönemleriyle yarışan AKP’nin aynı uygulamayı başlatması tesadüf değildir.

AKP hükümeti ihbar ödülü uygulamasını 2006’da değiştirdiği TMY içerisinde geçirdi, ancak bugüne kadar uygulayamadı. Yasanın Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe girmesine karşın hiç uygulanmamış olmasından doğan problemin hazırlanan yönetmelikle çözülmesi planlanıyor. İçişleri Bakanlığı’nın hazırladığı yönetmelik uygulanmaya başlayınca, hangi şartlarda kimlere, nasıl para ödülü verileceği kesinlik kazanacak.

Elbette muhbirlik, böyle bir yasa olmaksızın da sermayenin saltanatını korumakla yetkilendirilmiş resmi-sivil, silahlı-silahsız kolluk güçleri tarafından uygulanmaktaydı. Düşürülmüş, kişiliksizleştirilmiş mahluklardan, insani vasıflarını kaybedip çukurun en diplerinde yaşayan birtakım zavallılara kadar pek çok kimse “haber elemanı, muhbir, provokatör, tertipçi, tetikçi vb. vb.” olarak kullanılmaktadır.

Burjuvazi bu yeni yasayla muhbirliği meşrulaştırmakta ve genelleştirmektedir. Bu, sefalet içinde yaşamaya mahkum edilen halkın düşkün tabakalarının satın alınarak muhbirleştirilmesi demektir. Para için komşusunu dahi devlete “terörist” diye ihbar eden düşkün bir toplum yaratılmaya çalışılacaktır.

Ancak muhbirlik gerici devletler tarafından toplumsal muhalefete karşı her zaman vazgeçilmez bir silah olarak kullanılmaya çalışılsa da, insanlık tarafından tarihin her döneminde en büyük ahlaksızlıklardan biri olarak görülmüş, lanetlenmiştir. Bundan sonra da lanetlenmeye devam edecektir.

Füze kalkanı ve mücadele üzerine görüşler...

“Kalkan halklara doğrultulmadan yıkılmalıdır”

“Türkiye halkları büyük bir tehlike altındadır”



Savaş Gürkan (TÜMTİS Mersin Şube Başkanı): AKP Hükümeti ve Başbakan Erdoğan, ABD ve diğer emperyalist güçlerin bölgedeki ihtiyaçları doğrultusunda Malatya-Kürecik'te üs kurulmasını

planlamaktadır. Kürecik'te kurulması tasarlanan NATO füze kalkanı-erken uyarı radar sistemi de bu amaç doğrultusunda ele alınmaktadır. AKP Hükümeti, ABD ile olan ilişkilerinin düzeltilmesinin bir ayağı ve sevinci ile hareket ederken diğer taraftan İsrail'e kalkan olmaktadır. Yine Başbakan Erdoğan, füze kalkanı projesi ile Türkiye halklarını büyük bir tehlikenin içerisine çekmeye çalışmaktadır.

İsrail'in İran'a olası füze saldırısı durumunda ülkemizi kalkan haline getirecek olan AKP hükümeti, sadece Kürecik halkını değil aynı zamanda tüm bölgeyi ve Türkiye'yi ateşin içerisine sürüklemektedir. Savaşa ve şiddete karşı olan tüm kesimler ciddi sorumluluklarla karşı karşıyadır. Sadece Malatya'da yaşayan insanlar değil, savaşa karşı bölge halkları ile barış içerisinde yaşamak isteyen bütün kesimler bu duruma karşı tutum almalıdır.

“Kalkan halklara doğrultulmadan yıkılmalıdır”

Avukat Zeycan Balcı Şimşek (ÇHD MYK Üyesi):

ABD emperyalizminin, NATO eliyle Malatya-Kürecik'e “Füze Savunma Kalkanı” yerleştirmesi, bölgede yeni savaşların, yeni stratejik ittifakların, yeni paylaşımların ve yeni işgallerin başlayacağı günlerin hiç de uzak olmadığını gösteriyor.

AKP hükümeti Türkiye'yi, ABD-NATO-İsrail ekseninde Ortadoğu halkalarına karşı başlaması muhtemel yeni işgal projelerinde ileri karakol yapmış, böylesine bir büyük tarihsel suça, her türlü toplumsal ve siyasal muhalefeti göze alarak imza atmıştır. Öyle ki, Dışişleri Bakanı Davutoğlu büyük bir aymazlıkla bu kalkanın savunma amaçlı kullanılacağını belirterek halkı açıkça kandırmaktadır.

Bizler biliyoruz ki, ABD emperyalizmi, bölgede bulunan tüm Müslüman ülkelere AKP hükümetini, “model işbirlikçi devlet” olarak dayatmaktadır. Keza AKP hükümeti bir taraftan Filistin'in savunuculuğuna soyunurken diğer taraftan Suriye'ye tehditler savurmaktadır. Bu deyim yerindeyse siyasi ikiyüzlülüktür.

Siyasi iktidarın dili başka niyeti ise bambaşkadır. Bugün dışarıda Ortadoğu halklarına yönelecek olan füze kalkanı, yarın içeride işçi ve emekçilere, devrimcilere yönelecek ve büyük katliamlar gerçekleştirilebilecektir. Bugüne kadar edindiğimiz tecrübeler, Türkiye'de bulunan tüm ABD ve NATO

üslerinden bölge ülkelerini vurmak için savaş uçaklarının kalktığı, gizli işkence uçaklarının işkence yapmak için kullandığı ve gizli ajanların bu üsleri mesken tuttuğudur. Bu nedenle füze kalkanının kurulmasına engel olmak zorundayız. Kaldı ki kurulacak füze kalkanı tüm halkların düşmanıdır. Halklara doğrultulmadan yıkılmalıdır.

“Emekçiler olarak halkların kardeşliğini savunmalıyız”



Yılmaz Bayram (DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı): Füze kalkanının sadece Kürecik'te değil ülkemizin hiçbir yerinde kurulmasını istemiyoruz. Türkiye

emperyalistlerin İran'a karşı İsrail'i savunma projesinin merkezinde yer aldı. İran füzelerinden siyonist İsrail'i savunmak amacıyla Kürecik'e kurulması planlanan bu proje Türkiye'yi İran'ın hedefi haline getirecektir. Füze kalkanının Türkiye'nin korunmasıyla ilgisi yoktur. Kalkan tamamen İran'ı düşman ülke olarak gören ABD ve İsrail'in çıkarlarının korunmasına yöneliktir. İşçiler ve onların örgütleri olarak böyle bakıyoruz. AKP bir yandan İsrail'le sözde gerilim içindeyken ve çeşitli yaptırımlar uygulayacağını söylerken diğer yandan İsrail'i korumanın peşine düşüyor. Hükümetin ne kadar samimiyetsiz olduğunu buradan da görüyoruz. Başka sorunlar olduğunda müslümanlıktan bahsedenler sıra ABD'nin çıkarlarına gelince bir anda bu hassasiyetlerini unutuyorlar. Dün Afganistan ve Irak'ta, bugün Libya'da yaşananlara baktığımızda NATO'nun kendi çıkarları peşinde olduğunu görüyoruz. Bu durum, Türkiye'nin de savaş içerisine çekildiği anlamına geliyor.

Ayrıca radarın kabul edilmesi, korunmasını da beraberinde getirecektir. Adeta savaşa davetiye çıkarılmaktadır. Komşularla sıfır sorun politikası izlediğini söyleyen hükümet, halkı taraf olmadığı bir savaşın kurbanı haline getirmek istiyor.

Örgütlü olduğumuz işletmelere yaptığım ziyaretlerde, Özal hükümetinden sonra Türkiye'de gündemi belirleyen ve kendi lehine döndüren hükümetlerden birinin AKP olduğunu söylüyorum. Bugün bizim sokaklarda olma nedenimiz, ülkede yaşanan dram, savaştır. Akan bir kan var. Diğer taraftan da yıllarca mücadele edilerek kazanılmış hakların ortadan kaldırıldığı bir süreç yaşanıyor. Biz enerjimizi, dikkatimizi ve tavrımızı buralara yoğunlaştırmalıyız. Radarla birlikte bu ülkede savaş var demektir.

Meclisin açılmasıyla birlikte saldırılar yoğunlaşacak. Ulusal İstihdam Stratejisi'nin bir parçası olarak yöneltilen saldırılara baktığımızda sendikal harekete önemli görevler düşüyor. Buna rağmen, biz bir halt yapmış değiliz. Topyekün bir mücadele ve savunma hattıyla yaklaşmadığımız saldırıyı göğüslememiz zordur. Halkların kardeşliğinin ortadan kalkması demektir. Emekçiler, üretkenler ve işçiler olarak halkların kardeşliğini savunmalıyız. Ülkemizin hiçbir yerinde kalkan

istemiyoruz.

“Eylemler yurt geneline yayılmalı”



İbrahim Doğanül (Petrol-İş MYK Üyesi): AKP hükümetinin gerçek yüzünü göstermesi (ABD ve İsrail ile ilişkiler, emperyalizm karşısındaki tutumu vb.) bakımından son derece öğretici bir süreçten

geçiyoruz. Bu konu özellikle öne çıkarılmalıdır.

Elbette savaş karşıtlığı, halkların kardeşliği ve anti-emperyalist bir duruş takınması gereken örgütlerin başında gelen işçiler ve sendikaları olarak da tepkimizi dile getirmeliyiz.

Eylemleri sadece Kürecik ile sınırlamak da doğru değil, tüm yurt geneline yayılması için çaba harcamalıyız.

“Eylemler yapacağız”

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Genel Başkanı Hüseyin Güzelgül:

Füze kalkanı projesinin Türkiye'ye hiçbir yararı yoktur. ABD tarafından organize edilen ve onun emir komutası doğrultusunda hayata geçirilen bir projedir. Füze kalkanı İsrail'i de koruyacaktır. Bölgedeki halka zarar verdiği gibi tüm Türkiye halklarını da tehdit edecektir. Bunu doğru görmüyoruz. Biz de örgüt olarak bu projeye karşı eylemler yapacağız.



“Ortak bir anti-emperyalist ve anti-kapitalist mücadele örülmelidir”



İsmet Akça (Eğitim-Sen İstanbul 6 No'lu Şube Başkanı): Füze kalkanı projesi, ABD liderliğindeki yeni emperyalist projenin Ortadoğu politikalarının bir sonucudur. Ortadoğu bölgesinde yaşanan

sorunların bundan sonraki gelişimini bugüne kadar olduğundan daha da ileri bir noktada militarize edecek, bölgede büyük bir savaşın tetiklenmesine yol açacak bir uygulamadır. AKP iktidarı Türkiye'yi de bu projenin içine sokarak, yeni-osmanlıcı dış politika çizgisi çerçevesinde kendine biçtiği bölgesel emperyalist güç olma stratejisini adım daha ileri taşımakta, bölgede barışın değil savaşın ve çatışmanın aktörü olarak kendini terfi ettirmektedir.

Bu süreç karşısında anti-kapitalist, anti-emperyalist ve anti-militarist bir mücadelenin birbirinden koparılmadan hem Türkiye içinde hem de bölge ülkelerindeki diğer muhalif toplumsal ve siyasal güçlerle ortaklaşa aciliyet içinde örülmesi gerekmektedir.

Binler füze kalkanına karşı yürüdü

“ABD ve İsrail kalkanı olmayacağız”

Füze kalkanını protesto etmek için 2 Ekim günü Malatya Kürecik'te kitlesel bir miting gerçekleştirildi.

Kürecik'te Füze Kalkanına Hayır İnisiyatifi tarafından düzenlenen miting için başta Malatya'nın kazalarından olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanından anti-emperyalistler sabah saatlerinden itibaren Kürecik Cemevi önünde toplanmaya başladı. Cemevi önünden yaklaşık 1 buçuk kilometre uzaklıktaki Karahan Geçidi'ne sloganlarla yürümeye başladı. Devlet de eylemi teröriste etmeye çalıştı. Çarşak Tepesi'ne sabahın erken saatlerinden itibaren yüzlerce asker yerleştirildi.

Yürüyüşte Kürtçe ve Türkçe “Füze kalkanı istemiyoruz” pankartı ile “Emperyalistler, işbirlikçiler, 6. filoyu unutmayın”, “Emperyalist savaşa ve işbirlikçilerine hayır”, “ABD ve İsrail kalkanı olmayacağız” pankartları taşındı. Yanısıra Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya, Sinan Cemgil ve Mazlum Doğan'ın fotoğraflarının yer aldığı “Unutmadık unutturmayacağız!” pankartı da dikkat çekti. Köylülerin ise “Füze kalkanına hayır” önlükleriyle eyleme katıldıkları gözlemlendi.

Karahan Geçidi'nde Malatya dışından gelenlerin toplanmasıyla beraber yaklaşık onbin kişilik kitle yaklaşık 5 kilometre uzaklıktaki füze kalkanlarının kurulacağı Çarşak Tepesi'ne doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş kolunun, radarın kurulacağı yere ulaşmasının ardından miting konuşmalarla başladı. Kürecik Kültür ve Dayanışma Derneği eski Başkanı **Hüseyin Hazar**, füze kalkanının Kürecik'te kurulmasının bütün insanlığa karşı bir suç olduğuna



dikkat çeken Hazar, “Buna geçit vermeyeceğiz” dedi. AK- EL Vakfı Başkanı **İbrahim Yörük**, radarın ABD'nin ve İsrail'in çıkarları doğrultusunda kurulacağını belirterek, “Bu sorun sadece Kürecik'in sorunu değil, tüm halkın, insanlığın sorunudur. Biz bu kalkana izin vermeyeceğiz” dedi.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu İstanbul Milletvekili Levent Tüzel, ÖDP ve Halkevleri yöneticilerinin de konuşma yaptığı eylem mücadele çağrısıyla sona erdi.

Ankara'da kalkan karşıtı eylem

Ankara NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik, füze kalkanı radar üssüne karşı 2 Ekim günü bir yürüyüş gerçekleştirdi. Ülkenin dört bir tarafında füze

kalkanına karşı yürütülen mücadelenin bir ayağını oluşturmaya çalışan Birlik, ortak afişleri ve bildirileriyle ön sürecini ördüğü eylem programını yürüyüşle sürdürdü.

Yüksel Caddesi'nde toplanan kitle sloganlarla Ziya Gökalp Caddesi'ni kısa süreliğine trafiğe keserek Sakarya Meydanı'na yürüdü.

Açıklamada radar üssünün Ortadoğu'da eli kanlı dolaşan emperyalist kapitalizmin, kendi çıkarlarından başka hiçbir şeyi korumayacağı dile getirildi. Halklar üstüne bombalar yağdırılacağı ifade edildi.

Basın açıklamasının ardından oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eylemi sırasında Çav Bela marşı hep bir ağızdan söylendi.

Kızıl Bayrak / Ankara

İğneden ipliğe zam geliyor, ücretler yerinde sayıyor, yoksulluk artıyor!

Krizin faturasını ödemeyi reddet, mücadeleyi yükselt!

1 Ekim 2011 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere konutlarda kullanılan elektriğe %9.57 oranında zam yapıldı. Elektrik tarifesinde diğer grupta yer alan resmi okul, hastane, sosyal ve kültürel alanlar, dernek ve vakıflar için uygulanan tarife yapıldı zam ise % 18.92 oranında. Elektrik'in ardından doğalgaza da zam geldi. Konutlarda kullanılan doğalgaz fiyatları yüzde 12,2 ila yüzde 14,3 oranında arttırıldı. Elektrik ve doğalgaza yapılan bu zamlar, su ve ekmek de dâhil diğer temel tüketim maddelerine yapılacak zamların yolunu açtı.

Elektriğe yapılan zamma gerekçe olarak elektrik üretiminde kullanılan doğalgazın dövizle alınması gösterilmektedir. İşin böyle bir yanı vardır kuşkusuz. Doğalgazın yüzde 55'i elektrik üretiminde, yüzde 23'ü sanayide, yüzde 22'si ise konutlarda kullanılıyor. Doğaldır ki pahalıya alınan doğalgaz dolaylı ya da doğrudan diğer ürünlerin de zamlanması demektir.

Ancak, asıl nedenin IMF politikaları ve direktifleriyle yapıldığı gerçeğini unutmamak gerekir. Türkiye'nin cari açığının (bir ülkenin ürettiğinden fazla harcaması) yüksek olduğu bilinen bir gerçektir. Enerji fiyatlarındaki bu artış da cari açığın faturasının

emekçilere ödettirilme biçimlerindendir. Özcesi, ekonomideki kötüye gidişin faturası her zaman olduğu gibi işçi ve emekçiye kesilmektedir. Bu nedenle yapılan bu zamları tek başına Rusya'dan alınan pahalı doğalgazla açıklamak mümkün değildir.

Değnilmesi gereken bir diğer nokta da, elektrik üretimi ve dağıtımının yarıya yakınının özelleştirilmesidir. Uluslararası enerji fiyatlarındaki dalgalanmalardan özel elektrik üretim ve dağıtım firmalarının kar oranlarını korumak için fatura işçi ve emekçiye kesilmektedir.

Türkiye'de emekçiler zaten dünyanın en pahalı elektriğini kullanıyor. Oysa Türkiye'de işçi ve emekçiler dünya ortalamasına göre oldukça düşük ücret

almaktalar. Asgari ücretle çalışan bir işçinin eline geçen net tutar 658,95 liradır. 4 kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken gıda harcaması tutarı, yani açlık sınırı, 902 lira 41 kuruştur. Gıda harcaması ile birlikte giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer harcamaların toplam tutarını oluşturan yoksulluk sınırı ise 2 bin 939 lira 45 kuruştur.

Rakamların gösterdikleri gerçekler ortadadır. Bu ülkede işçi ve emekçilerin insanca bir yaşam sürebilmesinin koşulları giderek imkansızlaşmaktadır. Yapılan bu son zamlarla yoksulluk daha da artacak, işçinin sofrasındaki ekmek daha da küçülecek, yaşanan sefalet daha da derinleşecektir.

Dinci-gerici AKP hükümeti kendi döneminin propagandasını yaparken iyiye giden ekonomiden, refahtan vb. bahsedip duruyor. Ortada bir iyiye gidiş varsa kuşkusuz ki bu kapitalistler içindir. Zaten bu düzende bir yanda servetler birikirken diğer yanda ise sefalet birikmektedir, bir avuç kapitalistin semirmesi için milyonların sefaleti büyütülmektedir.

Tek çözüm, sömürülen ve ezilen büyük çoğunluk olarak ayağa kalkıp, krizin faturasını ödemeyi reddetmekten geçiyor. Bu nedenle zamlara ve sermayenin her türden saldırısına karşı tepkimizi, öfkemizi örgütlemeli, sokağa çıkmalı, eyleme geçmeliyiz.



Liman işçilerinden dayanışma etkinliği



2 ayı aşkın bir süredir Uluslararası Mersin Limanı'nın A kapısı önündeki direniş çadırında mücadele eden Liman-İş üyesi liman işçileri 28 Eylül Çarşamba günü bir dayanışma gecesi düzenledi. Direniş sürecinde haksız yere işten atılmalarına ve sendika düşmanlığına karşı direnen liman işçileri bunun yanında Mersin'de düzenlenen kıdem tazminatının gaspına ve nükleer santral kurulmasına karşı yapılan eylemlere de katılım sağladılar.

Liman işçileri bir süre önce direnişe maddi destek sağlamak ve daha güçlü bir kamuoyu desteği yaratmak için bir dayanışma gecesi planladılar. Etkinlik öncesinde yaklaşık 3 bin adet davetiye basıldı. İşçiler kendi kurdukları komitelerle davetiyelerin satışını yaptılar. İçeride çalışan işçilerle sürekli görüşüp etkinliğe destek çağrısı yaptılar. Etkinlik günü sahnelenecek tiyatro oyunu için direniş çadırında ve sendikada tiyatro çalışmaları yaptılar. Yoğun bir emekle yürütülen etkinlik hazırlığı etkinlikle taçlandırıldı.

Direne direne kazanacağız!

Etkinlik Mersin Büyükşehir Belediyesi Kongre Salonu'nda saat 18.00'de başladı. İlk olarak sinevizyon gösterimi yapıldı. Direniş süresince yapılan eylem, etkinlik ve direniş çadırından görüntülerin olduğu gösterimde işçilerin ve eşlerinin konuşmaları da yer aldı. Gösterimin ardından direnişçi işçilerden Murat Kahraman bir konuşma yaptı. Birçok baskıyla karşılaştıklarını ve etkinliğin yapılmasının bile engellenmeye çalışıldığını belirten Kahraman inadına direneceklerini söyledi. “Bizi bir kişi veya 35 kişi olarak görmeyin biz milyonlarca işçiyi temsil ediyoruz” diyen Kahraman'ın konuşması alkışlarla karşılandı. Sonrasında etkinlik hazırlık çalışmalarına katkı sunan KESK adına bir konuşma yapıldı. Yazar Şiar

Rişvanoğlu'nun da konuşma yaptığı gecede bir TEKEK işçisi de söz alarak örgütlü mücadelenin olmazsa olmaz olduğunu, ancak bu sayede sendika bürokratlarından hesap sorulabileceğini vurguladı. TEKEK direnişine de değinen işçi, direnişin işçilerin eseri olduğunu ve sendikanın işçilerin peşinden geldiğini söyledi. Buna rağmen ilk fırsatta işçilerin karşısına dikilenin ve mücadeleyi baltalayanın yine sendika olduğunu belirtti. TEKEK işçisi salondaki işçilere “arkadaşlar, örgütsüz kalmayın!” diye haykırdı.

Birleşen işçiler yenilmez

Konuşmaların ardından tiyatro gösterimine geçildi. ‘Birleşen işçiler yenilmez’ başlıklı oyun direnişçi işçiler tarafından sahnelendi. İlk defa böyle bir deneyim yaşıyor olmalarına rağmen oyunu baştan sona büyük bir başarıyla sergileyen işçiler salondakiler tarafından ayakta alkışlandı. Oyunun ardından toplu olarak sahneden inerek sırayı müzik grubuna bıraktılar.

İki farklı müzik grubunun dinleti sunduğu etkinlik halaylarla son buldu. Dinletin ardından direnişçi işçiler sahneye çıkarak eşleri ve çocuklarıyla birlikte direniş için yazılmış bir türküyü seslendirdiler. Büyük ilgiyle dinlenen türkü sonrası tüm katılımcılara teşekkür edildi. Kapanış konuşmasında direnişin liman A kapısında devam ettiği söylenerek dayanışmanın önemine vurgu yapıldı. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı dayanışma gecesine TÜMTİS üyesi AKAN-SEL ve MPO işçileri, DİSK Genel-İş üyesi belediye işçileri ve TEKEK işçileri de katılarak destek verdi. Etkinlik boyunca işçiler “Direne direne kazanacağız!”, “Birleşen işçiler asla yenilmez!”, “Yaşasın işçilerin, birliği halkların kardeşliği!” sloganlarını attılar.

Kızıl Bayrak / Mersin

Taşeron köleliğine tepki

CHP'li Kartal Belediyesi bünyesinde çalışan taşeron işçilerinin ücretleri gaspedildi. İşçiler ise ücret hakları için iş bırakma eylemine hazırlanıyor.

Kartal Belediyesi bünyesinde faaliyet gösteren Kartursaş isimli taşeron firmada çalışan DİSK/Genel-İş Sendikası üyesi işçilerden 120'si, park ve bahçeler hizmetleriyle ilgili yapılan ve 9 aylık dönemi kapsayan ihalenin ardından Marmara Bilişim Temizlik Medikal ve Yemek Üretim Hizmetleri Taahhüt Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi isimli taşeron firmaya geçirildi.

Kartursaş'ta çalışırken Genel-İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler sendika üyesi olarak bu yeni şirkette işbaşı yaptılar. Kartal Belediyesi, işçilerin

ödeneklerini taşeron firmaya düzenli olarak ödediğini iddia etmesine rağmen işçilerin 2 aylık ücretleri gasbedildi. Haklarını arayan işçiler ise taşeron firma tarafından iş akitlerinin feshedilmesi tehdidiyle karşılaştılar.

2011 yılının Mart ayında yapılan ihaleyle park ve bahçeler hizmetlerini alan taşeron firmanın ihale süresi 2011 Aralık ayında sona erecek. Genel-İş üyesi işçiler ise, taşeron köleliğine karşı iş bırakma eylemine hazırlanıyor. Belediye işçileri, Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube öncülüğünde iş bırakma eylemi ve basın açıklaması gerçekleştirecekler.

Kızıl Bayrak / Kartal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sağlıkçılar isyanda

İzmir'de Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışan sağlık emekçileri döner sermaye adaletsizliğine karşı 29 Eylül günü eylemdeydi.

SES Tepecik İşyeri Temsilciliği tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasında, sağlık çalışanlarının isyan noktasında olduğu söylendi.

SES üyesi emekçiler, hekim dışı sağlık çalışanlarının döner sermaye katsayısının düşürülmesine tepki gösterdiler.

Sağlık hizmetinin 24 saat kesintisiz olarak sunulan bir ekip hizmeti olduğunun hatırlatıldığı açıklamada performansa dayalı ek ödeme dağıtım sisteminin sağlık emekçileri arasındaki ekip uyumunu bozduğu söylendi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Lütfi Kırdar'da direniş

İstanbul Kartal'daki Dr. Lütfi Kırdar Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde haklarını aradıkları için işten atılan sağlık işçileri Dev Sağlık-İş Sendikası öncülüğünde direnişe geçti.

4 ay önce, hastane yönetimine fazla mesai ücretlerini vermediği için alacak davası açan işçiler işten atılarak cezalandırıldı. Dava süreci devam ederken, hastane bünyesindeki taşeron şirket ismini değiştirdi ve dava açan 34 işçiyi işten çıkardı. 34 işçi, 1 Ekim günü işten çıkarıldıklarını öğrendiler.

Birçoğu 10 yılı aşkın süredir hastanede çalışan işçiler 2 gün süren bekleyişin ardından sonuca ulaştılar. İşten atılan 34 işçi, sendika ile hastane yönetimi arasında yapılan görüşmeler sonucunda işlerine geri döndüler.

Kızıl Bayrak / Kartal

Direnış sürüyor

Samsun Gazi Devlet Hastanesi bünyesindeki taşeron firmada çalışırken işten atılan Dev Sağlık-İş üyesi sağlık işçilerinin direniş 9 aydır devam ederken işçilerle sınıf dayanışması da büyüyor. Samsun Emek ve Demokrasi Güçleri, direnen işçilere destek yürüyüşü gerçekleştirdi. Eylem, İl Sağlık Müdürlüğü önüne “Sağlıkta taşeron ölüm demektir” yazılı siyah çelengin bırakılmasıyla sona erdi.

Şiddete karşı iş bıraktılar

İstanbul Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde, aynı anda bir Kadın-Doğum, KBB, Göz ve Ortopedi bölümlerinde görev yapan hekimlerin hasta yakınlarının sözlü ve fiziki saldırılarına maruz kalması 4 Ekim günü gerçekleştirilen eylemle protesto edildi. Hekimler ve hastanede farklı birimlerde çalışan sağlık emekçileri iş bırakarak Başhekimlik'e yürüdüler.

İstanbul Tabip Odası, SES Şişli Şubesi ve Dev Sağlık-İş tarafından örgütlenen eylem için Poliklinikler girişinde toplanan sağlık emekçileri, Başhekimlik önünde basın açıklaması yaptılar.

Sağlık sistemindeki tüm aksaklıkların sorumluluğunun sağlık çalışanlarının omuzlarına yüklendiği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hayatlarını ve direnişlerini Tuzla'ya taşıdılar



İzmir Menemen'de kurulu Savranoğlu Deri'de çalışan Deri-İş üyesi işçiler, patronun sürgün saldırısına örgütlü güçleriyle yanıt verdi.

Sendikayı tasfiye etmek için fabrikayı kapatma hamlesiyle işçileri sürgüne göndermek isteyen patronun oyununa gelmeyen işçiler, “ya işten çıkarsınız ya da İstanbul'daki fabrikada işbaşı yaparsınız” dayatmasına karşı, Savranoğlu Ailesi'ne ait Kampana Deri'nin Tuzla'daki fabrikasında 3 Ekim günü işbaşı yapmak üzere Tuzla'ya gittiler. Hayatlarını ve direnişlerini Tuzla'ya taşıyan işçiler, patronun yürüttüğü fiili ve psikolojik savaşa karşı dimdik ayakta.

Menemen'de uğurlama

2 Ekim akşamı İzmir'den yola çıkan Savranoğlu işçileri, Türk-İş'e bağlı sendikalar, Eğitim Sen, BDSP ve Mücadele Birliği'nin de aralarında yer aldığı ilerici ve devrimci güçler tarafından uğurlandılar.

Menemen Belediyesi'nin önünde toplanan işçiler ve destekçi güçler Menemen Parkı'na yürüdüler. Sivil polislerin, yürüyüşe engel olma çabalarına izin vermeyen işçiler yapılan konuşmaların ardından otobüse binerek İstanbul'a doğru hareket ettiler.

Kampana'da işbaşı yaptılar

Deri-İş Sendikası üyesi 45 işçi 3 Ekim sabahı Tuzla'ya ulaştılar. Deri-İş üyesi işçiler tarafından karşılanan Savranoğlu işçileri, direnişteki Kampana işçileriyle birlikte Kampana'nın önüne yürüdüler. BDSP, EMEP, Genel-İş, Limter-İş, Partizan ve ÜİD-DER'in de destek verdiği eylemde coşkulu sloganlar atıldı.

Fabrika önündeki eylemde işçilere seslenen Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi ve Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, Savranoğlu ve Kampana'daki örgütlenme mücadelelerinin peşini bırakmayacaklarını dile getirdiler. Organize kurulu diğer deri fabrikalarında çalışan Deri-İş üyesi işçiler de işçilere destek amacıyla bir saat iş bırakarak geç işbaşı yaptılar.

Geceyi fabrikada geçirdiler

Fabrika önündeki eylemin ardından, İzmir'den gelen 45 işçi Kampana'da işbaşı yapmak üzere fabrika kapısından içeri girdiler. İşçilerin içeriye girişine polislin eşlik etmesi dikkat çekerken içeride yapılan görüşmenin

ardından dışarı çıkan işçiler eşyalarını alarak fabrikaya tekrar giriş yaptılar.

Gün boyu çalışan işçiler iş çıkış saati geldiğinde kalacak yer talebinde bulundular. Kendilerini sürgüne yollayan patronun, bu ihtiyaçlarını karşılaması gerektiğini söyleyen işçiler fabrikayı terk etmeyerek eyleme geçtiler. Savranoğlu patronunun, Menemen'deki fabrikada çalıştırdığı ustabaşılarını İzmir'den uçakla getirmesi ve otelde kalacak yer ayarlaması da işçiler tarafından öfkeyle karşılandı. Kendilerinin, sırf sendikal örgütlenmeyi engellemek için sürgün edilmelerine tepki gösteren işçiler, bunu yapan patronun kendileri için kalacak yer ayarlaması gerektiğini söylediler. Menemen'deki direniş alanında da beklemek üzere Savranoğlu işçilerinden dördü İzmir'e geri döndü. Geç saatlerde fabrikadan ayrılan işçiler fabrika önünde bekleyenler tarafından uğurlandılar. Ayrıca, rahatsızlanan bir işçi ise fabrikadan çıkarıldı. Kampana'daki eylem 37 işçiyle devam ediyor.

Kalacak yer talep eden ve dinlenememekten kaynaklı bitkin düşen işçilere yine deri işçileri sahip çıktı. Sabah, öğlen ve akşam iş çıkışlarında sürekli işçilerin yanında olan Deri-İş üyesi işçiler, Savranoğlu işçilerinin barınma ihtiyaçlarını karşılamak için evlerini açtılar. Diğer yandan, Deri-İş Sendikası'nın, işçilerin barınma sorununu çözmek için girişimleri de sürüyor.

Baskılar sürüyor

Menemen'deki ustabaşılarını uçakla İstanbul'a getiren ve otellerde ağırlayan Savranoğlu patronu ise baskılarını sürdürüyor. 3 Ekim akşamı, kalacak yer talebiyle fabrikayı terk etmeyen işçileri kamerayla tespit ettiren patron, karakola suç duyurusunda bulundu. Akşam iş çıkışında karakolda ifade vermeyi reddeden işçilerin mesai saati içerisinde ifade verme talepleri ise kabul edildi. Savranoğlu işçileri 5'er kişilik gruplar halinde Orhanlı Polis Karakolu'nda ifade verdiler.

Fabrikada iş kazası

Menemen'deki fabrikada çalışırken meslek hastalığına yakalanan bir kısım işçi ise sağlık sorunlarına rağmen mücadeleye devam ediyorlar. Rahatsızlanan ve hastaneye kaldırılan işçilerden biri kolundaki serum şişesini çıkartıp fabrikaya geri dönerken Savranoğlu patronunun kölelik koşulları iş kazasına neden oldu. Fabrikada iş kazası geçiren işçilerden biri GİSBİR Hastanesi'ne kaldırıldı. Patron ise, iş kazasını örtmek, yaşanan olayı meslek hastalığı olarak göstermek için çabaladı ancak fabrikada yaşanan olaş “iş kazası” olarak kayıtlara geçirildi. İçeride 13'ü Kampana Deri işçisi olmak üzere Savranoğlu işçileriyle birlikte Deri-İş üyesi 50'yi aşkın işçi bulunuyor.

Tay: Mücadelemiz sürecek

Mücadele sürecine ilişkin görüşlerini aldığımız Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Binali Tay ise, Savranoğlu ve Kampana'daki mücadelelerin birleşerek güçlendiğini dile getirdi. Deri işçileri ve Deri-İş Sendikası olarak, buradaki mücadelenin kazanması için ellerinden gelen çabayı göstereceklerini söyleyen Tay, baskı ve tehditlerin kendilerini yıldıramayacağını vurguladı.

Eylül ayında 59 işçi öldü

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, 2 Ekim Pazar günü Kadıköy İskele Meydanı gerçekleştirdiği basın açıklaması ile Eylül ayına ilişkin iş kazası ve meslek hastalıkları raporunu duyurdu.

Meclis adına açıklamayı okuyan Kimya Mühendisleri Odası İstanbul Şube Yönetim Kurulu üyesi Ercan Zincir, Eylül ayında İstanbul'da gerçekleştirilen Dünya İş Sağlığı ve İş Güvenliği Kongresi'nde konuşan Tayyip Erdoğan'ın söylemlerinin samimi olmadığını ifade etti. Açıklamada, Eylül ayında yaşanan iş kazalarına ve meslek hastalıklarına ilişkin veriler paylaşıldı. Buna göre, geçtiğimiz ay içerisinde kadın, erkek ve çocuk en az 59 işçi yaşamını yitirdi, 619 işçi de yaralandı.

Çeşitli sektörlere ait iş kazaları verilerinin de paylaşıldığı açıklamada kimya sektöründe yaşanan iş kazaları ve cinayetlerine ilişkin bilgiler de verildi. Buna göre, 2010 yılında 9'u zehirlenme, 2'si servis kazası ve 1'i yüksekte düşme olmak üzere en az 12 işçi hayatını kaybetti. 2011 yılının ilk dokuz ayında ise can kaybı 20'si patlama, 3'ü yanma ve 1'i ezilme olmak üzere en az 24'e ulaştı. Eylül ayında ise en az 2 can kaybı ve 382 yaralanma yaşandı. Sektördeki iş cinayetleri her geçen gün artarken İstanbul, Kocaeli, İzmir ve Adana çevresinde yoğunlaştı.

Kızıl Bayrak / İstanbul



Emekliler Taksim'de yürüdü

Emekli-Sen İstanbul Şubeleri, sermayenin saldırılarına, Ortadoğu'daki emperyalizm maşalığına ve emeklilerin haklarının gasbedilmesine karşı bir eylem gerçekleştirdi. Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan Emekli-Sen üyeleri İstiklal Caddesi üzerinden Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını okuyan Beyoğlu Şube Başkanı Hasan Kaşır, “Emeklilere milli gelirden pay vermeyerek, enflasyon rakamları ile oynayarak, yüzdeli zam politikasında ısrar ederek biz emekliler için yaşam daha çekilmez kılınıyor” dedi.

Eylemde, Emekli-Sen İstanbul Şubeleri ve Kocaeli Şubesi'nin “Haklarımızı istiyoruz, Kıdem tazminatına dokunma!” adıyla bir kampanya başlattığı, bu kampanya çerçevesinde çeşitli merkezlerde masa açarak imza toplanacağı duyuruldu. İmzaların 3 Kasım'da AKP İl Başkanlığı'na verileceği söylendi. Emekliler eylemin ardından Galatasaray Lisesi önünde stant açarak imza toplamaya başladılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Birleşik Metal'de protestolu kongre



DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası Kocaeli Şubesi'nin 12. Olağan Genel Kurulu 2 Ekim Pazar günü gerçekleştirildi.

Sabancı Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen kongreye Birleşik Metal genel merkez yöneticilerinin yanı sıra Nakliyat-İş, Genel-İş ve Petrol-İş sendikalarından yöneticiler de konuk olarak katıldı.

Baltacı: Birbirimize ihtiyacımız var

Başkanlığa yeniden aday olan Hami Baltacı, zorlu ve mücadelelerle dolu bir dönem geçirdiklerini belirtti. Baltacı, "Bizi daha da zorlu mücadele dolu bir süreç beklemektedir. Birbirimize ihtiyacımız var. Örgütlü olmaya, dayanışmaya ihtiyacımız var" dedi.

Genel Başkan Adnan Serdaroğlu da emekçilerin kandırılmaya çalışıldığını belirterek, "Saldırıları sürüyor. Kocaeli'de olumsuz şeyler yaşanıyor. Snop Metal işvereni, 25 işçiyi sarı sendika Türk Metal'e üye yaparak işe aldı. Bu gerçek yüzleri işte. Bizim bir elimiz karayelse, bir elimiz meltemdir. Bizim hangi yüzümüzü görmek istiyorlarsa gösteririz" diye konuştu.



Kongrede protesto

Bir önceki şube kongresinde yönetime seçilen AD Demirel Baştemsilcisi **Hakan Akyol** ise, kürsüden yaptığı konuşmada yeni yönetimin blok liste yöntemiyle belirlenmesine tepki gösterdi. Akyol yaptığı konuşmada, "Bizler sayesinde bu örgütün başına geldiklerinde kendilerine bizi rakip gördüler. 10 kişilik delegeyiz. Delege sayısını baz alarak yönetim oluşturdular. Sınıfa ihanetim yok. Kendimden eminim. Sırf delege çoğunluğuyla hareket ediyorlar. Biz yönetim kurulunun yaptığı eylemleri istemiyoruz. İşçiler de bir güven bunalımı söz konusu. Şube örgütlenme sekreterliğine adayım" dedi.

Yönetime alınmayan Hakan Akyol, tepki olarak aday olurken, AD Demirel işçileri ise salonda arkalarını dönerek karara alkışlarla tepki verdi. Hakan Akyol'un şube sekreterliğine bireysel aday olmasının önü Hami Baltacı'nın verdiği bir önergeyle kesildi. Blok listeye gidilen seçimleri Baltacı ve yönetimi kazandı.



Kor-Metal'de Türk-Metal ihaneti!

İstanbul Esenyurt'ta kurulu Kor-Metal fabrikasında grev kararının asılmasının hemen ardından sendika ve patron arasında yapılan görüşmeler sonucunda sözleşme apar topar imzalandı.

İlk başlarda %2'nin üzerine kesinlikle çıkmayacağını söyleyen Kor-Metal patronu, süreç içerisinde işçilerin mücadele kararlılığı nedeniyle %6'ya kadar çıkmıştı. Fakat işçiler kararlılıklarını sürdürmesine karşın ihanetçi sendika %6+1'e imza attı. Türk Metal'in sözleşmeye dair açıkladığı tek bilgi de budur. Bunun dışında işçilere bilgilendirme yapılmadı.

MİB çalışması patronu tedirgin etti

Sözleşmenin imzalanması sürecinde **Esenyurt Metal İşçileri Birliği**'nin fabrikaya dönük faaliyeti patronu rahatsız etti. *kizilbayrak.net*'te çıkan haberler, dağıtılan bildiriler, fabrika güzergâhına ve çevresine yapılan ozalitler patronu oldukça huzursuz etti. Patron rahatsızlığını sendikayı apar topar görüşmeye çağırması ve "Bu yapılanlar ne? Ben böyle şeyler istemem. Neyse hemen yapalım sözleşmeyi" sözleriyle gösterdi.

Türk Metal'den ihanet

MİB'in Türk Metal çetesini ve patronu teşhir eden müdahalesi işçiler tarafından olumlu karşılanırken sendikayı da rahatsız etti. Süreci işçilerin basıncından kaynaklı %13'ten açan sendika, sözleşmeyi hızlıca imzalayıp süreci ihanetle sonuçlandırdı.

Sürece öz örgütlülüklerinden yoksun başlayan işçiler bu süreci ileri bir aşamaya götürme gücü gösteremediler. Buna rağmen sorunlarını çözmede gösterdikleri çaba, sendikayı basınç altında tutarak süreci grev kararının asılmasına kadar getirdi. Ama inisiyatif sendikanın elinden alabilecek bilinç ve örgütlülük düzeyinden yoksun olmalarından kaynaklı, ilk istemleri olan %13'lük zam talebinden daha geri bir zammı kabul ettiler.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

EPTA işçileri Birleşik Metal'de örgütlendi



Avrupa Serbest Bölgesi'nde kurulu olan yabancı sermayeli EPTA İstanbul Soğutma Sistemleri'nde çalışan işçiler Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendi. Örgütlenmeden haberdar olan patron bir öncü işçiyi işten attı.

Serbest bölgede iki yıldır faaliyet gösteren ve yaklaşık 70 işçinin çalıştığı EPTA'da üretimde olan işçiler uzun süredir zam almamakla beraber birçok sosyal haktan da yoksun çalışıyorlardı. İşçiler tüm bu olumsuzluklara karşı Birleşik Metal-İş Trakya

Şubesi'nde örgütlenerek EPTA patronuna cevap verdiler. Çoğunluk sağlandı ve yetki tespiti yapıldı. Önümüzdeki süreçte ise toplu iş sözleşmesi görüşmeleri başlayacak.

Yetki tespitinin gelmesiyle EPTA patronu öncü bir işçiyi işten attı. Patron temsilcileri işçilerle tek tek ve toplu görüşmeler gerçekleştirerek işçileri sendikal örgütlenmeden vazgeçirmeye çalışıyor. Ancak işçiler sendikal örgütlenmelerine kararlılıkla sahip çıkıyor.

Kızıl Bayrak / Trakya

Kartal'da kitlesel ve militan işçi eylemi

Kıdem tazminatı hakkının gaspına karşı 4 Ekim günü Kartal'da kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yolu kapatan işçiler polis saldırısına rağmen yürüyüşlerini kararlılıkla sürdürdüler.

Polis saldırısı durduramadı

E-5 üzerindeki Kartal köprüsünde buluşan işçiler ile onlara destek verenlerin yürüyüşüne polis engel olmaya çalıştı. Polisin eylem öncesinden itibaren sergilediği baskıcı tutum burada kısa süreli arbedeye döndü. Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir polislerin arasında kalarak darp edildi. İşçiler kararlı bir duruş ortaya koyarak Demir'i polislin elinden aldılar. Polis barikatının olduğu bölgeye atılan bir taş nedeniyle kafasından yaralanan Veysel Demir kanaması sürmesine rağmen eyleme devam etti. Böylelikle eylemdeki coşku daha da arttı.

Kartal Köprüsü'nden başlayarak Kartal'a gidiş yönü tümenden kapatıldı. Yürüyüş coşkulu ve disiplinli bir şekilde Kartal'a kadar sürdü. Yürüyüş boyunca sık sık yere çökülerek eylem uzatıldı. Habaş kavşağında Harb-İş Sendikası'na bağlı kitle yolun diğer tarafını da kapattı. Böylece yol iki taraflı olarak ulaşıma kapatıldı. Burada bir süre durulduktan sonra yürüyüş koluna dönülerek eylem devam ettirildi. Yürüyüş kolu Kartal merkeze vardığında yol boyunca sokak lambalarının yanmaması dikkat çekiciydi. Yapılan konuşmalarla bu tutum teşhir edildi.

Genel-İş Sendikası'nın kitlesel katıldığı eylemde en önde Genel-İş Anadolu Yakası 1 Nolu Şube pankartı, kıdem tazminatı ile ilgili büyük boy pankart ve "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!/Maltepe Taşeron Belediye İşçileri" imzalı pankart taşındı. Harb-İş "Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır!" pankartı ile katılırken, Yol-İş şube imzalı pankartıyla eylemde yürüdü. Dev Sağlık-İş, Limter-İş, Eğitim-Sen, Emekli-Sen de flamalarıyla katılım sağladılar. Siyasal yapılardan EMEP, TKP, ÖDP, ESP, BDSP, Kaldıraç, Halkevleri, BDP de eylemde yer aldılar.

Eylemde BDSP'liler görsel hazırlıklarıyla dikkat çekti. Yol boyunca BDSP imzalı yazılamalar dikkat çekerken, "Torba yasaya geçit yok" dövizleri, BDSP flamaları taşındı. "Kıdem tazminatı ve haklarımız hedefte... Genel Greve hazırlanalım!" başlıklı bildiriler



dağıtıldı.

Yaklaşık 2 saat süren yürüyüşün sonunda Kartal Meydanı'nda basın açıklaması yapıldı. Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir basın açıklamasını okumadan önce, polis saldırısına değinerek devletin tüm baskı girişimleri karşısında dik duracaklarını söyledi. Basın açıklamasında kıdem tazminatı hakkının gaspına izin verilmeyeceği vurgulandı. Yaklaşık 800 işçi ve emekçinin katıldığı eylem basın açıklamasının okunmasıyla bitirildi.

Kızıl Bayrak / Kartal

Nakliyat-İş'ten eylem

DİSK/Nakliyat-İş Sendikası Gebze Şubesi 3 Ekim Pazartesi günü gerçekleştirdiği eylemle "Kıdem tazminatı hakkımız gasp edilemez" dedi.

Şube binası önünde toplanan işçiler "Kıdem tazminatı hakkımız gasp edilemez! DİSK/Nakliyat-İş" pankartını açarak Gebze Çarşı Meydanı'na yürüdü.

Basın açıklamasında AKP iktidarının; yerli ve yabancı sermaye ve IMF, DB, DTÖ gibi finans örgütlerinin direktifleri ile Ulusal İstihdam Stratejisi adı altında Kıdem Tazminatı, Bölgesel Asgari Ücret, Özel İstihdam Büroları uygulamalarıyla işçi ve emekçilerin kanı canı pahasına kazandıkları haklarını bir bir ortadan kaldırmaya, çalıştığı ifade edildi.

Eğitim-Sen, Birleşik Metal-İş, Emekli-Sen, BDSP, ÖDP, HKP'nin de destek verdiği eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Birleşik Metal'den eylem

Birleşik Metal-İş Sendikası kıdem tazminatının gaspına karşı 5 Ekim günü Kartal'da eylem gerçekleştirdi. Ahmet Şimşek Koleji önünde toplanan Birleşik Metal üyeleri saat 18.30'da yolu tek yönlü trafiğe kapatarak yürüyüşe başladılar.

"Kıdem tazminatına dokunma!" pankartının arkasında kortej oluşturan işçiler dövizler ve bayraklarla yürüyüşe geçtiler.

Meydanda ilk olarak Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu bir konuşma yaptı.

Eyleme 350'si Birleşik Metal üyesi olmak yaklaşık 400 kişi katıldı. TKP, EMEP, HKP, Eğitim-Sen ve BDSP de eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak / Kartal

Birleşik mücadele çağrısı

ÇHD İstanbul Şubesi, "ÇHD uyarıyor! Kıdem Tazminatı Gasp Ediliyor" başlığıyla forum düzenledi.

İstanbul Barosu Orhan Adli Apaydın Salonu'nda 29 Eylül günü yapılan foruma ilericiler ve devrimci kurumlar ile sendikalar katılım sağladı.

Forum ÇHD adına kıdem tazminatı saldırısının içeriği hakkında yapılan bir sunum ile başladı.

Ardından serbest kürsü bölümüne geçildi. Burada kurum ve sendika temsilcilerinin yanısıra bireysel konuşmalarla bir tartışma yürütüldü.

İşçilerin, saldırının kapsamı hakkında yeterli bilgi sahibi olmadığı hemen hemen bütün konuşmalarda ifade edilirken bunun için bir aydınlatma faaliyeti yürütülmesi gerektiği ve sendikaların, siyasi örgütlerin ortak çalışmalarla iş toplantıları örgütlemesi gerektiği belirtildi. İşçi ve emekçileri sokağa çıkarmanın gerektiği ifade edilirken sendikal bürokrasi tehlikesine karşı da uyanık olmak zorunluluğu ortaya kondu. Hava-İş adına yapılan konuşmada grev vurgusu öne çıktı.

Birleşik mücadele kaygısı forumun ana eksenini oluşturdu.

Forumu aralarında BDSP, EMEP, TKP, ESP, DİK, DİP, Eğitim Sen 5 Nolu Şube, Hava-İş, Tez Koop-İş 5 Nolu Şube'nin olduğu kurumlar katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DİSK Meclis'e yürüdü

DİSK, "Kıdem tazminatı", "torba yasa" ve "özel istihdam büroları"yla ilgili hazırladığı dosyayı 3 Ekim günü Ankara'da gerçekleştirdiği yürüyüşle TBMM Başkanlığı'na ve Meclis'te grubu bulunan siyasi partilere sundu.

Genel-İş Sendikası önünde toplanan DİSK'liler, Meclis'e doğru yürüyüşe geçti. TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğanlı ile KESK Genel Başkanı Lami Özgen'in de destek verdiği yürüyüşte Genel-İş üyesi işçilerin katılımı dikkat çekti.

Mithatpaşa Caddesi üzerinden önlerinde "Kıdem tazminatı-torba yasa-istihdam büroları-dayatmaya boyun eğmeyeceğiz, yılmayacağız, teslim olmayacağız" yazılı pankartla yürüyen eylemcilerin önü Akay Kavşağı'na geldiğinde polis barikatıyla kesildi. DİSK'lilerin Atatürk Bulvarı üzerine çıkmasına izin verilmedi.

Üretimden gelen gücü kullanmaktan çekinmeyiz

Bunun üzerine DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün basın açıklamasını Akay Caddesi girişinde yaptı.

"Ama sabrın da bir sınırı vardır" diye uyarayan Görgün, "Eğer görmemeye, duymamaya, sırtlarını dönmeye devam edeceklerse işçi sınıfı bütün demokratik mücadele araçlarını seferber edecek, genel grev de dahil olmak üzere üretimden gelen gücünü kullanmaktan çekinmeyecektir" ifadelerini kullandı.

Açıklamanın ardından bir heyet, hazırlanan dosyayı Meclis'e sunmak için TBMM'ye doğru hareket etti.

“Tek yol genel grev!”

Türk-İş’e bağlı on sendikanın 1 Ekim günü İstanbul Taksim’de gerçekleştirdiği yürüyüş sırasında Türk-İş’e bağlı çeşitli sendikaların üyelerinin görüşlerini aldık. Gazetemize konuşan işçiler kıdem tazminatı saldırısına karşı tek yolun genel grevi örgütlemekten geçtiğini dile getirdiler.

“Sonuna kadar mücadele vereceğiz”



Özkan Şanel
(İstanbul Tersanesi İşyeri Baştemsilcisi / T. Harb-İş Sendikası Anadolu Yakası Şube): İşçi sınıfının yıllardır mücadele ederek, kavga vererek almış olduğu haklar, 12 Eylül sonrasında sermaye grupları ve siyasi iktidarlara eliyle teker teker gaspediliyor. 30 yıllık işçiyim. Geçmişte yakacak paramız vs.

vardı. Özal hükümeti tüm bunları bir torbaya koydu ve bu haklar gitti. 2008’deki SSGSS’yle mezarda emeklilik ve paralı sağlık getirildi. Peşinden de torba yasa geldi. Artık elimizde kalan son kale kıdem tazminatı. Patronlar kendi doğalarına göre hareket ediyorlar. Kıdem tazminatı bunlara maliyet getiriyor. Maliyeti en aza indirmek için bu hakkı kaldırmak istiyorlar. Biz de kendi doğamıza göre, kazanımlarımıza mücadele ederek sahip çıkmaya çalışıyoruz. Yıllarca patronlar için ürettik. Bedenimizin yıpranması karşılığında almış olduğumuz kıdem tazminatımızı elimizden almak istiyorlar. İşin garibi; iktidara getirdiğimiz bu partiler çoğunlukların eliyle iktidara gelmiştir. İşçisi, emekçisi ve öğrencisiyle iktidara gelenler azınlıkta olan sermayenin güdümünde ve onların talepleri doğrultusunda yasalar geçiriyorlar. Biz de bu haklarımızı kaybetmemek için onurumuz, gururumuz olan kıdem tazminatına sahip çıkacağız. Sonuna kadar mücadele vereceğiz. Geçmişten aldığımız mirası geleceğe sağlam bir şekilde taşıma gibi bir sorumluluğumuz da var. Önümüzdeki günlerde bizleri kıdem tazminatıyla ilgili sıcak günler bekliyor. Önemli olan işçi sınıfının birlik, beraberliğidir. Bizim derdimiz budur. Bu eylem İstanbul’da bir kıvılcımdır, Türkiye’nin tüm alanlarına yayılacaktır.

“Tek yol genel grev”

Arzu Engül (Gripin İlaç İşyeri Baştemsilcisi / Petrol-İş Sendikası İstanbul 1 No’lu Şube): Kıdem tazminatlarımızın kaldırılmasını istemiyoruz. Bunun için her türlü mücadeleyi vermeye hazırız. Çünkü onun için çalışıyoruz. Petrol-İş olarak alanlara çıkmaya devam edeceğiz. Kıdem tazminatına el uzatılırsa tek yol genel grevdir. Türk-İş hükümete teslim olmuştur ve onun



yanındadır. Bu yüzden de onun arkasında değiliz. Biz genel grev istiyoruz ve bu da olacak.

“Türk-İş’in genel grevi örgütlemeyeceğini biliyoruz”

Hakkı Özdoğdu
(Prima Deri İşyeri Baştemsilcisi / Deri-İş üyesi): AKP, iktidarda olduğu 10 sene boyunca işçileri, emekçileri sömürmeye çalıştı. Bir bakan gündemimizde yok derken diğeri kıdem tazminatlarının kaldırılacağını söylüyor. Mücadele açısından Türk-İş büyük bir handikap. Kıdem tazminatına el uzatılırsa tartışmasız olarak genel greve gidilmesi gerekiyor. Türk-İş’in de genel grevi örgütlemeyeceğini biliyoruz. Ama biz sonuna kadar mücadelemize devam edeceğiz. Deri-İş olarak tüm platformlarda yer alıyoruz.



“Anlayışın değişmesi gerekiyor”



Recep Vergül
(İstanbul Teknik Üniversitesi İşyeri Temsilcisi / Tez-Koop-İş İstanbul 5 No’lu Şube): Kıdem tazminatı hakkının elimizden alınması güvencesizlik anlamına geliyor. Biz bu uygulamanın aynı şekilde devam etmesini istiyoruz. Bunun için gereken mücadeleyi vereceğiz. Türk-İş’teki bu anlayış miadını doldurdu ve bu anlayışın değişmesi gerekiyor. Türk-İş işçiyi toplayamıyor. On sendikanın birliğinin güçlenmesini istiyorum. Tez-Koop-İş olarak alanlarda olmaya devam edeceğiz.

doldurdu ve bu anlayışın değişmesi gerekiyor. Türk-İş işçiyi toplayamıyor. On sendikanın birliğinin güçlenmesini istiyorum. Tez-Koop-İş olarak alanlarda olmaya devam edeceğiz.

“Türk-İş işverenlerin yanında”

Metin Kalaycı (İşten atılan İSG Yer Hizmetleri işçisi / Hava-İş üyesi): İki senedir bu davanın içindeyiz. Devamlı çalışıp da birikim yaptığımız bir kıdem tazminatı var. İşveren işçiyi kapı dışarı ettiği zaman kıdem tazminatı en azından işçinin güvencesiydi. Şu anda bu hakkı elimizden almak istiyorlar. Bu durum, hakka tecavüzdür. Buna karşıyız. Türk-İş yöneticilerinin de burada olmasını istedik ama işveren tarafında oldukları için bugün burada değiller.



“Kıdem tazminatıma dokunma!”

Türk-İş’e bağlı Basın-İş, Belediye-İş, Deri-İş, Hava-İş, Kristal-İş, Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Tez-Koop-İş, TGS ve TÜMTİS’in oluşturduğu **Sendikal Güç Birliği Platformu** kıdem tazminatının gaspı saldırısına karşı sokağa çıktı. Türk-İş bürokratlarına yönelik tepkinin “Türk-İş uyuma işçine sahip çık!”, “Suskun Türk-İş istemiyoruz!” sloganlarıyla dile getirildildiği eylemde Türk-İş mücadele alanlarına çağrıldı. Eyleme, Kampana Deri işçileri de katıldı.

“Kıdem hakkımız gasp edilemez!”

Galatasaray Lisesi önünde toplanan platform bileşeni sendikaların üye ve yöneticileri “Kıdem tazminatı kazanılmış haktır! Dokundurtmayacağız!” pankartı arkasında sıralandı. Platform üyesi sendikaların dışında **T. Harb-İş İstanbul Anadolu Yakası Şubesi**’nin de katılım sağladığı yürüyüş boyunca sloganlar atıldı.

Deri-İş Tuzla Şube üyeleri ve **Kampana Deri** işçisi işçilerin mücadele coşkusunun öne çıktığı yürüyüşün en önünde sendikaların genel merkez yöneticileri yürüdü. Mücadele Birliği, BDSP, İMD, Tüm İGD ve Kaldıraç’ın da destek verdiği yürüyüşte 500’ü aşkın kişi katıldı.

Bir süre, İstiklal Caddesi üzerindeki Desa mağazası önünde duran Deri-İş üyeleri Desa’daki sendika düşmanlığını protesto ettiler.

“Dokunan yanacak!”

Taksim Tramvay Durağı’na gelindiğinde ise ses aracından yapılan konuşmalarda kıdem tazminatı hakkının gaspına izin verilmemesi çağrısında bulunuldu. Sendikal Güç Birliği Platformu adına Hava-İş Genel Başkanı Atilay Ayçin tarafından okunan açıklamada, AKP hükümetinin, çalışanların haklarına karşı geniş çaplı bir saldırı hazırlığı içinde olduğu söylendi. AKP hükümetinin, 12 Eylülcülerin cesaret edemediği şeyi yapmak, kıdem tazminatı tasfiye sürecini başlatmak istediğini belirten Ayçin, Sendikal Güç Birliği Platformu olarak kıdem tazminatının mevcut haliyle korunmasından yana olduklarını dile getirdi.

Hükümete “Ateşle oynuyorsunuz. Milyonlarca emekçinin hakkına gözünüzü dikmekten vazgeçin. Kıdem tazminatına dokunmayın. Dokunan yanacak!” uyarısında bulunan Ayçin, tüm emek örgütlerini birleşik mücadeleye çağırdı. Kıdem tazminatına dokunulmasını genel grev nedeni sayarız diyen ve bunu Genel Kurulu kararı haline getiren Türk-İş’i sorumluluklarının gerektirdiği gibi tutum almaya davet eden Ayçin’in açıklaması şu sözlerle sona erdi: “Hiçbir hak bize bahşedilmedi, hiçbir hak ricayla, minnetle korunamaz. Hakları korumanın yolu birlik, dayanışma ve mücadeleden geçer. Türk-İş’i bakanlık koridorlarında günü kurtaracak çözümler aramak yerine mücadele alanlarında birlikte olmaya davet ediyoruz.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dünden bugüne kıdem tazminatı hakkı...

Mücadele ile kazanıla

Son dönemde işçi sınıfının yüzyüze kaldığı en ağır saldırılardan birini sermaye sınıfının kıdem tazminatını gasp etmeye yönelik hazırlıkları oluşturuyor. Uzun yıllardır sermaye cephesinden hazırlıklara konu edilen bu hak, bugün hem Ulusal İstihdam Stratejisi Belgesi'nde hem de 61. Hükümet Programı'nda ivedilikle hayata geçirilmesi gereken önlemler arasında sayılıyor. Buradaki ivediliğin ise sermaye sınıfının acil ihtiyaç ve çıkarları için olduğunu söylemeye bile gerek yok.

Kıdem tazminatının kısa tarihçesi

Türkiye'de işçiler tam 74 yıldır, yani 1937 yılından beri kıdem tazminatı hakkını kullanıyorlar. 12 Eylül askeri faşist darbesine kadar 1950, 1952, 1967, 1971, 1975 yıllarında gerçekleştirilen kimi değişikliklerle zaman zaman geri alınsa da, bu hakkın kullanımı daha da genişletilmiştir. 12 Eylül faşist darbesinin ardından ise kıdem tazminatı hakkının kısıtlanması ya da gasp edilmesi hep gündemde olmuş, bu amaçla da birçok tasarı hazırlanmıştır.

1936 yılında hazırlanan ve 15 Haziran 1937 tarihinde yürürlüğe giren ilk iş kanunu olan 3008 Sayılı İş Kanunu'nun 13. maddesi *"Bütün işçiler hakkındaki fesihlerde, beş seneden fazla olan her tam iş senesi için ayrıca 15 günlük ücret tutarında tazminat verilir"*

demektedir. Bu kanunun gerekçelendirmesi ise *"ülkede yaşlılık ve işsizlik sigortası olmayışı sonucu, bu sigorta koşulları kabul edilinceye kadar, bu kişilere kıdem tazminatı ödemesi yapılması gerektiği"* düşüncesi üzerine kuruludur.

1967 yılında yürürlüğe giren 931 Sayılı İş Kanunu'nun *"Kıdem tazminatı müessesesinin henüz işsizlik sigortasının da kurulmadığı göz önünde tutularak bu konunun sözü geçen sigortanın kuruluşu sırasında tekrar ele alınması uygun görülmüştür"* biçimindeki gerekçelendirmesi ise, kıdem tazminatını kaldırmaya yönelik sermaye planlarının neredeyse 50 yıllık tarihine ışık tutmaktadır.

Ancak o dönemin yükselen işçi mücadelesi bu girişimlerin önündeki en temel engeldir. Dahası bu dönemden sonra yükselen işçi hareketi kıdem tazminatını özel bir hak olarak da yasalara yazdırmış, hak yeni kazanımlarla büyütülmüştür. 1927 sayılı İş Kanunu'nun gerekçesinde kıdem tazminatı hakkı, *"müessesesinin işçilerin gelir ve iş güvenliğini sağlayıcı ve keyfi işten çıkarılma işlemlerinin işçi aleyhine doğurduğu sonuçları giderici niteliği yanında, güvenli ve gerçek hüviyetli bir*

sendikalaşma hareketine yardımcı ve hatta büyük katkıda bulunabileceği de günümüzde kabul edilen gelen bir gerçek" olarak tanımlanır.

1975 yılında DYP-MSP-MHP tarafından oluşturulan 1. Milliyetçi Cephe Hükümeti gibi gerici bir hükümetin hazırladığı 1927 sayılı İş Kanunu'nun bu gerekçelendirmesi aynı zamanda sınıf mücadelesinin genel gidişatı ile yasalar arasındaki kopmaz bağın en dolaysız kanıtlarından biridir. Yükselen işçi hareketinin doğal sonucu burjuvazinin de yasalarını işçi haklarını da kabul eden bir biçimde değiştirmek zorunda kalışıdır.

Ancak Türkiye işçi hareketi tarihinde diğer birçok konuda olduğu gibi kıdem tazminatı konusunda da bu yükselen grafiğin kırılma noktası 12 Eylül askeri faşist darbesidir. 12 Eylül darbesi ile birlikte *"Bugüne kadar işçiler güldü, artık gülme sırası bizde!"* diyen sermaye

sınıfının talep ve beklentileri hızla karşılanırken işçilerin o güne kadar kazanmış olduğu birçok hak da gaspedilmeye başlandı. Bunların en önemlilerinden biri ise elbette ki kıdem tazminatı hakkı idi.

12 Eylül darbesinin üzerinden henüz bir ay ancak geçmişken 17 Ekim 1980'de kabul edilen 2320 Sayılı Yasa ile kıdem tazminatı hakkı her yıl için asgari ücretin 30 günlük karşılığının 7,5 katı ile sınırlandırılmıştır. Ki bu sınır esas olan 1975 yılında 1. Milliyetçi Cephe Hükümeti tarafından getirilmeye çalışılmış, ancak işçi

hareketinin basıncı sonucu Anayasa Mahkemesi tarafından 1979 yılında iptal edilmek zorunda kalmıştır.

1982 yılında ise 2762 sayılı yasayla asgari ücretin 7,5 katı olan üst sınır, bu defa *"en yüksek devlet memurunun bir hizmet yılı için alacağı emeklilik ikramiyesini geçemez"* şeklinde düzenlenerek aşağıya çekilmiş ve alınacak miktar azaltılmıştır.

1475 ve 4857 sayılı yasalarda kıdem tazminatı hakkı

Bugüne kadar ise kıdem tazminatı hakkını düzenleyen yasa 1475 sayılı İş Kanunu'dur. 2003 yılında yürürlüğe giren 4875 Sayılı İş Kanunu'nda bir kıdem tazminatı fonu kurulacağına dair bir madde yer alsa da bu fon halihazırda kurulmamış olduğu için geçici bir madde ile kıdem tazminatı hakkı 1475 Sayılı Kanun'daki biçimiyle uygulanmaya devam etmektedir.

Bu kanuna göre işçinin sözleşmesinin feshinin İş Kanunu'nun 25. maddesine (işçinin kusurlu davranışlarını düzenleyen madde) göre olmadığı durumlarda;

İşçi emekliliği hak ettiyse, Erkek işçi askerlik nedeniyle işten ayrıldıysa, Kadın işçi evlilik nedeniyle 1 yıl içinde işten ayrılırsa,

İşçinin çalışma koşullarında patronek kaynaklı "esaslı bir değişiklik" meydana gelir ve işçi kendi isteği ile işten ayrılırsa kıdem tazminatı almaya hak kazanabiliyor.

Ayrıca 15 yıllık sigortalılık süresini dolduran ve 3600 gün prim ödeyen işçiler de kendi isteği ile kıdem tazminatı alma hakkını elde ediyorken, işçinin sözleşmesi devam ederken vefatı durumunda ise işçinin ailesi tarafından hak edilen kıdem tazminatı alınabiliyor.

Bu kanuna göre kıdem tazminatı her yıl için 30 günlük brüt giydirilmiş ücret tutarında "net" olarak ödeniyor. Bir yılın üzerinde tam yılı tamamlamayan süreler de oransal olarak bu miktara eklenirken kıdem tazminatı hesabına sigorta primi, işsizlik sigorta primi, yol-yemek parası, ikramiye, yakacak-giyim yardımı gibi parasal karşılığı olan her türlü düzenli ek ödemeler de ekleniyor. Ayrıca kıdem tazminatı üzerinden binde 6,6 damga vergisi dışında başka bir kesinti de yapılamıyor.

Yani bugüne kadar kıdem tazminatı üzerinden yapılan tüm düzenlemelerde kıdem tazminatı işçinin ücretinin ödemesi geciktirilmiş bir bölümünü oluşturuyor. Zira kıdem tazminatı, o güne kadar verdiği emek karşılığında patronun bir hediyesi ya da fazladan yaptığı bir ödeme değildir. Çünkü, işçilerin ücretleri sadece çıplak ücretten ya da ikramiye gibi sosyal ödemelerden oluşmaz. İşçiler, ücretlerinin bir bölümünü çalışırken alırlar; SSK prim kesintisi, işsizlik sigortası kesintisi gibi ödemeleri ise çalışırken değil, daha sonra alırlar ya da bu kesintilerin karşılığında yararlanırlar. Bunların tümü ücretin parçalarıdır. *Kıdem tazminatı da, işçinin ürettiği ve karşılığı ödenmeden el koyulan değerlerin bir bölümünün işçiye daha sonra geri ödenmesidir; ödenmesi sonraya bırakılmış bir ücrettir.*

Geçmişten bugüne fon tartışmaları

Bu nedenle bugün kıdem tazminatı fonu ile yapılmak istenen tam olarak hak edilmiş bir ücreti gaspetmektir. Kurulması planlanan fonun ayrıntıları ortaya çıktıkça da bu gasp hareketinin kapsamı ve niteliği de gözle görülür bir şekilde ortaya serilmektedir.

Biz burada, bugüne kadar birçok kez değindiğimiz bu gasp hareketinin ayrıntılarına girmeyeceğiz. Daha çok kıdem tazminatı hakkının Türkiye işçi sınıfı için sermayenin kıdem tazminatı üzerindeki gerici hesaplarının tarihsel seyrini ele almaya çalışacağız.

Bu kapsamda, kıdem tazminatı hakkını gaspetmenin bir biçimi olarak fon tartışmasının sermaye cephesi için oldukça uzun bir tarihi olduğunu söyleyebiliriz. Esas olarak 2003 yılında yürürlüğe giren 4857 Sayılı İş Kanunu ile resmîyet kazansa da

mücadele ile korunur!

kıdem tazminatı fonu neredeyse 60 yıldır sermaye sınıfının hayallerini süslüyor.

Türkiye’de kıdem tazminatı hakkının fona dönüştürülmesinin gündeme geldiği ilk tarih 1954’tür. Adnan Menderes’in başbakan olduğu bu dönemde gerçekleştirilen 2. Çalışma Meclisi’nde kıdem tazminatının fona devredilmesi ilk kez açıktan tartışılmaya başlanmıştır. Keza 1962 yılında yapılan 3. Çalışma Meclisi’nde de patronlar aynı önerilerini yinelemişlerdir.

Kıdem tazminatı fonunun ilk kez meclis gündemine gelmesi ise 1975 yılındadır. Süleyman Demirel başkanlığında kurulan 1. Milliyetçi Cephe Hükümeti döneminde yürürlüğe konulan 1927 Sayılı İş Kanunu’nda kıdem tazminatını düzenleyen bir fon kurulması öngörülmüştür.

1984 yılında Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından düzenlenen 7. Çalışma Meclisi de Kıdem Tazminatı Fonu gündemi ile toplanmıştır.

Özellikle 1970’li yılların ortalarından itibaren diğer birçok konu ile birlikte kıdem tazminatı fonunun da sürekli olarak tartışılması dünya kapitalist sisteminin yaşadığı derin krizden bağımsız değildir. Her ne kadar daha öncesinde de çeşitli vesilelerle tartışılrsa da, bu yıllardan itibaren sermaye düzeninin yaşadığı kriz işçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelik daha pervasız bir saldırganlık döneminin önünü açmıştır. Bu yapısal krizin bir türlü aşılamamış olmasına rağmen işçi sınıfı için oldukça hassas olan bu konunun yoğun tepkiler doğurması ise bu planların hayata geçirilmesinin bugüne kadar sürekli olarak ertelenmesine neden olmuştur.

Çeşitli Avrupa ülkelerinde iş

güvencesinin bahanesi arkasına saklanarak bu uygulama çeşitli biçimlerde hayata geçirilse de işçi sınıfı için nerede ise hiçbir iş güvencesinin bulunmadığı Türkiye’de bu uygulamayı hayata geçirmek mümkün olmamıştır. Zira, Türkiye işçi sınıfı açısından kıdem tazminatı konusu halen kazanılmış bir hak olmaktan öte bir iş güvencesi niteliği taşımaktadır. Bu nedenle işçi sınıfı açısından konunun hassasiyeti de çok daha fazladır.

Kıdem tazminatı fonunun kapitalist sistemin krizi ile bağlantısını gösteren önemli bir örnek fonun Türkiye’de yasal mevzuata taşındığı 4857 Sayılı İş Kanunu üzerinden verilebilir. Bu kanun Türkiye kapitalizminin yaşadığı 2001 krizinin hemen ardından gündeme gelmiş, krizin yarattığı baskı atmosferinde işçi sınıfından da ciddi bir tepki görmeden hayata geçirilmiştir. Yani sermaye sınıfı bir kez daha yaşadığı krizi sadece işçi çıkararak değil, çalışma ve yaşam koşullarını daha da ağırlaştırarak işçi sınıfına fatura etmiştir.

İşçi sınıfı için baskı ve sömürüyü derinleştiren 4857 Sayılı İş Kanunu’nun önemli bir özelliği de Kıdem Tazminatı Fonu’nu bir yasal mevzuat haline getirmesidir. Bu kanunun geçici 6. maddesi “*Kıdem tazminatı için bir kıdem tazminatı fonu kurulur. Kıdem tazminatı fonuna ilişkin Kanunun yürürlüğe gireceği tarihe kadar işçilerin kıdemleri için 1475 sayılı İş Kanununun 14’üncü maddesi hükümlerine göre kıdem tazminatı hakları saklıdır*” demektedir.

4857 Sayılı İş Kanunu’nun da hazırlıklarını yapan sözde “Bilim Kurulu” 2002 yılında “Kıdem Tazminatı Fonu Kanun Tasarısı ve Gerekçeleri” başlıklı bir rapor hazırlasa, bu konuya 2010 yılına hazırlanan Ulusal İstihdam Stratejisi Belgesi’nde tekrar ve genişçe yer verilse de işçi sınıfının konu üzerindeki hassasiyeti sermaye cephesini çok daha temkinli bir hareket planı çıkartmak zorunda bırakmıştır.

Ancak kapitalist sistemin yaşadığı sarsıntılarla birlikte sermaye sınıfı ve onun hükümetleri cephesinden de bu temkinliliğin sonu gelmiş bulunmaktadır. Kapitalist dünya sistemi derin bir iflasa sürüklenirken sermaye sınıfına, kendi ömrünü uzatabilmesi için işçi sınıfının kazanılmış haklarına pervasızca saldırmaktan başka bir yol kalmamıştır. Bu nedenle bugün kıdem tazminatı fonu konusunda sermaye sınıfı açısından çok daha kararlı bir tablo ortaya çıkmakta, bu saldırı planlarını hayata geçirebilmek için ise tüm baskı ve yalan mekanizmalarını kullanmaktadır.

Pervasız saldırganlık işçi hareketinin güçsüzlüğüne dayanıyor

Her ne kadar sermaye sınıfı yaşadığı kriz karşısında kıdem tazminatı vb. haklara saldırmayı bir zorunluluk olarak görse de bu pervasız saldırganlığın arkasında yatan asıl nedenin işçi hareketinin dağınlığı ve güçsüzlüğü olduğunu söyleyebiliriz.

Çünkü kriz dönemleri sermaye sınıfı açısından saldırıların yoğunlaştırılması gereken dönemler olduğu kadar korkunun da büyüdüğü dönemlerdir. Bu krizlerde büyüyen hoşnutsuzluklar işçi sınıfının sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesinin de nesnel olanaklarıdır.

Ancak bugün ve özellikle Türkiye’de işçi hareketindeki dağınlık ve örgütsüzlük sermaye sınıfını çok daha rahat ve çok daha pervasız kılmaktadır. 2008 yılında krizin ilk etkilerinde 1 milyona yakın işçiyi kapı önüne koyan sermaye sınıfı dişe dokunur bir tepki görmediği oranda yeni saldırı planları için de pervasızlaşmakta, ağzından akan salyaları saklamaya gerek bile duymamaktadır.

Mücadele ile kazanılan mücadele ile korunur

Tüm olumsuzluklara rağmen diğer birçok konuda olduğu gibi kıdem tazminatı hakkının tarihsel gelişiminde de yürünmesi gereken yol açık bir şekilde görünmektedir. Türkiye işçi sınıfı için kıdem tazminatı hakkının tarihi aynı zamanda mücadelenin tarihidir. İşçi hareketinin güçlendiği, mücadelenin büyüdüğü dönemlerde bu haklar sürekli olarak genişlerken (ki halen bu dönemden örgütlülüğünü koruyabilmiş fabrikalarda kıdem tazminatı hakkı bugünkü yasal sınırları da aşan orandadır), mücadelenin zayıfladığı dönemler bu hakların kaybedildiği dönemlerdir.

Öyleyse bugün de yapılması gereken bu deneyimlerden dersler çıkartarak yol yürümek, mücadele ile kazanılan hakları mücadele ile korumak ve büyütme üzere harekete geçmektir.



“Demokrasi” ve diktatörlük üzerine

V.İ.Lenin

Berlin’de yayınlanan *Kızıl Bayrak* ⁽¹⁾ ile Viyana’da yayınlanan, Avusturya Komünist Partisi yayın organı *Çağrı’nın* (*Weekruf*), ⁽²⁾ Moskova’ya gelmiş bulunan bazı sayıları, bize açgözlü emperyalistlerin savaşını destekleyen sosyalizm döneğlerinin, bütün o Scheidemann ve Ebert’lerin, Austerlitz ve Renner’lerin, Almanya ve Avusturya devrimci proletaryasının gerçek temsilcileri tarafından hakettikleri yanıtı aldıklarını gösteriyor. III.

Enternasyonaldeki canlılık ve ilerlemelere tanıklık eden bu iki organı coşkunlukla selamlıyoruz.

Bugün, Avusturya’da olduğu gibi Almanya’da da devrimin ana sorunu, kuşkusuz şudur: Kurucu meclis mi yoksa sovyetler iktidarı mı? Batık II. Enternasyonalin bütün temsilcileri, Scheidemann’dan Kautsky’ye değin, birincinin yandaşlarıdır ve kendi görüşlerine, diktatörlüğe karşılık olarak, demokrasinin (hatta Kautsky “saf demokrasi”den sözlemeye değin gitmiştir) savunması adını verirler. *Proleter Devrimi ve Dönek Kautsky adlı*, Moskova ve Petrograd’da şu son zamanlarda yayınlanmış bulunan broşürümde, Kautsky’nin görüşlerinin ayrıntılı bir tahlilini yapmıştım. Tartışılan sorunun, tüm ileri kapitalist ülkelerin gündeminde, pratik olarak daha şimdiden yeralan özünü kısaca açıklamaya çalışacağım.

Scheidemann’lar ve Kautsky’ler, yığınları aldatmak ve *güncel* demokrasinin *burjuva* niteliğini onlardan gizlemek için, “saf demokrasi” ya da genel olarak “demokrasi”den söz ediyorlar. Burjuvazi tüm devlet iktidar aygıtını elinde tutmaya devam etsin, bir avuç sömürücü, eski, burjuva devlet makinesini kullanmaya devam etsin! Bu koşullar içinde yapılan seçimleri, burjuvazinin, “özgür”, “eşit”, “demokratik”, “genel” olarak nitelemekten hoşlanacağı kendiliğinden anlaşılır; çünkü bu sözcükler gerçeği saklamaya, üretim araçları mülkiyeti ve siyasal iktidar sömürücülerin elinde olduğundan, sömürülenler için, yani nüfusun engin çoğunluğu için gerçek özgürlüğün, gerçek eşitliğin sözkonusu edilemeyeceği olgusunu saklamaya yararlar. Güncel demokrasinin *burjuva* niteliğini halktan gizlemek, onu, genel olarak demokrasi ya da “saf demokrasi” olarak göstermek, burjuvazi için yararlı ve zorunludur ve, bunu yineleyerek, Scheidemann’lar ve Kautsky’ler, *gerçekte* proletaryanın görüşünden ayrılıyor ve burjuvazi saflarına geçiyorlar.

Komünist Parti Manifestosu önsözünü son kez olarak birlikte yazdıkları zaman (1872’de), Marx ve Engels, proletaryanın, devlet makinesini (yani burjuva devlet makinesini), kendi öz ereklere yönünde kullanmak için, olduğu gibi almakla yetinemeyeceğini, ama onu kırması, parçalaması gerektiğini işçilere kesin olarak bildirmeyi gerekli görmüşlerdi. Dönek Kautsky, proletarya diktatörlüğü üzerine, işçilerden bu temel marksist doğruyu gizlediği, marksizmin özünün ta kendisini bozduğu koca bir broşür yazdı, ve Scheidemann ve hempaları tarafından bu broşürden

esirgenmeyen methiyelerin, burjuvazi ajanlarından burjuvazi saflarında yeralan birine yapılmış methiyeler olarak tamamen yerinde oldukları anlaşılıyor.

İşçiler ve tüm emekçiler, yalnızca kapitalizmin ücretli köleliği yüzünden değil, ama dört yıllık bir yağma savaşı yüzünden de aç, çıplak, bitmiş tükenmiş bir durumda ve kapitalistler ile karaborsacılar da kendi çalınmış “mülkiyet”lerini ve devlet iktidarı “hazır”

makinesini ellerinde tutmaya devam ederlerken saf demokrasiden, genel olarak demokrasiden, eşitlikten, özgürlükten genellikten sözlemek, emekçiler ve sömürülenler ile alay etmek demektir. İşçilere; burjuva demokrasisinden, feodaliteye oranla çok büyük bir tarihsel gelişme olarak yararlanmalısınız, ama bu “demokrasi”nin burjuva niteliğini, tarihsel bakımdan görel ve sınırlı niteliğini bir an bile unutmaktan sakının, “devlet”e karşı beslenen

“boşınana dayalı güven”i paylaşmaktan, yalnızca bir krallıkta değil, ama cumhuriyetlerin en demokratik olanında bile, devletin, bir sınıfın bir başka sınıf tarafından baskı altına alınması makinesinden başka bir şey olmadığını unutmaktan sakının, diye öğreten marksizmin temel doğruları ile selamı sabahı kesmektir bu.

Burjuvazi ikiye bölünme etmek ve gerçekte, burjuvazi diktatörlüğü, sömürücülerin emekçi yığınlar üzerinde diktatörlüğü olan (*burjuva*) demokratik cumhuriyete, “tüm halkın iktidarı” ya da genel olarak demokrasi, ya da saf demokrasi adını vermek zorundadır.

Scheidemann’lar ve Kautsky’ler, Austerlitz’ler ve Renner’ler (şimdi heyhat, Friedrich Adler tarafından yardım görüyorlar) bu yalan ve bu ikiye bölünme destekliyorlar. Marksistler, komünistler ise, onları teşhir ediyor ve işçiler ile emekçi yığınlar düpedüz doğruyu söylüyorlar: Gerçekte, demokratik cumhuriyet, Kurucu meclis, genel oy, vb., burjuvazi diktatörlüğüdür, ve emeği kapitalist boyunduruktan kurtarmak için, bu diktatörlüğün yerine *proletarya diktatörlüğünü* geçirmekten başka hiçbir yol yoktur. İnsanlığı kapitalist boyunduruktan, burjuva demokrasisinin, *zenginler için* demokrasinin yalan, düzen ve ikiye bölünmeğünden kurtarmaya, ve *yoksullar için* demokrasiyi kurmaya, yani şimdi (en demokratik *burjuva* cumhuriyette bile) demokrasinin iyilikleri emekçilerin engin çoğunluğu için *pratik olarak* erişilmesi

olanaksız şeyler olarak kaldıkları halde, bu iyilikleri *pratik olarak* işçi ve yoksul köylülerin yararına sunmaya yalnızca proletarya diktatörlüğü yeteneklidir.

Örneğin, toplanma ve basın özgürlüğünü alalım. Scheidemann’lar ve Kautsky’ler, Austerlitz’ler ve Renner’ler, işçileri Almanya ve Avusturya’daki güncel Kurucu meclis seçimlerinin “demokratik olarak” yapıldıklarına inandırmaya çalışıyorlar. Bir yalandır bu: Kapitalistler, sömürücüler, büyük toprak sahipleri ve karaborsacılar, *gerçekte*, en iyi toplantı salonlarının 9/10’unu, ve kâğıt stoklarının, basımevlerinin vb. 9/10’unu ellerinde tutuyorlar. Kent işçisi, tarım ücretlisi ve kır gündelikçisi, (Friedrich Adler’in de ne yazık ki kendilerine katıldığı Kautsky’ler ve Renner’ler tarafından kurtarılmış bulunan) “çok kutsal mülkiyet hakkı” tarafından, burjuva devlet iktidar aygıtı, yani burjuva memurlar, burjuva yargıçlar vb. tarafından, *gerçekte* demokrasinin dışında tutulmaktadır. Alman “demokratik” (burjuva demokratik) cumhuriyetindeki güncel “toplanma ve basın özgürlüğü” bir yalan ve bir ikiye bölünmedir, çünkü *gerçekte zenginler için* basını satın alma ve bozma *özgürlüğü*, *zenginler için* halkı burjuva gazetelerin yalanları ile zehirleme *özgürlüğü*, *zenginler için* özel köşklere, en iyi yapılara vb. “özel olarak” sahip olma *özgürlüğüdür* bu. Proletarya diktatörlüğü, özel köşklere, en iyi yapıları, basımevlerini, kâğıt stoklarını, kapitalistlerin elinden, emekçiler yararına *alacaktır*.

Bu, “saf”, “evrensel” demokrasinin yerine, “bir tek sınıfın diktatörlüğü”nü geçirmek olacaktır, diye haykırır Scheidemann’lar ve Kautsky’ler, Austerlitz’ler ve Renner’ler (yabancı meslektaşları, Gomper’ler, Henderson’lar, Renaudel’ler, Vandervelde’ler ve hempaları ile bir ağızdan).

Bu yalan, diye yanıtlayacağız biz de. Proletarya diktatörlüğünü, (burjuva demokratik cumhuriyet biçimleri altında ikiye bölünme maskelenmiş) fiili burjuva diktatörlüğü yerine geçirmek olacaktır bu. Zenginler için demokrasi yerine, yoksullar için

demokrasiyi geçirmek olacaktır bu. Azınlık için, sömürücüler için toplanma ve basın özgürlüğü yerine, nüfusun *çoğunluğu* için, emekçiler için toplanma ve basın özgürlüğünü geçirmek olacaktır bu. Yalan olmaktan çıkıp bir gerçek durumuna gelecek demokrasiyi, tarihsel bir ölçek üzerinde, olağanüstü bir biçimde *genişletmek* olacaktır, insanlığı, hatta en “demokratik” ve en cumhuriyetçi, her *burjuva* demokrasiyi



bozan ve güdükleştiren sermaye zincirlerinden kurtarmak olacaktır bu. Burjuva devlet yerine, genel olarak devletin gitgide yokolmasına götüren tek yol olan *proleter* devletin geçmesi olacaktır bu.

Ama neden bu ereğe bir tek sınıfın diktatörlüğü olmadan erişilmesin? Neden “saf” demokrasiye doğrudan doğruya geçilmesin? diye soranlar, burjuvazinin ikiye bölünmüş dostları ya da burjuvazi tarafından aldatılmış saf küçük-burjuva ve hamkafalardır.

Yanıt veriyoruz: Çünkü her kapitalist toplumda, kesin rol ya burjuvaziye, ya da proletaryaya düşer, oysa küçük patronlar, “saf”, yani sınıfların üstünde ya da sınıfların dışındaki demokrasi biçimindeki alıkça düşleri ile, ister istemez duraksama ve güçsüzlük içinde kalakalırlar. Çünkü bir sınıfın bir başka sınıfı ezdiği bir toplumdan kurtulmayı, yalnızca ezilen sınıfın diktatörlüğü sağlar. Çünkü, kapitalizm tarafından biraraya getirilmiş ve “eğitilmiş”, ve küçük-burjuvalar olarak yaşayan kararsız emekçiler yığınına ardından sürüklemeye ya da hiç olmazsa “etkisizleştirme”ye yetenekli tek sınıf olduğuna göre, yalnızca proletarya burjuvaziyi yenmeye, devirmeye yeteneklidir. Çünkü sömürücülerin *direncini bastırmak* için uzun ve güç bir çaba göstermeksizin sermaye boyunduruğunu alaşağı etme düşünüy, işçileri ve kendi kendilerini aldatarak, yalnızca iyilik taslayan küçük-burjuva ve hamkafalar görebilirler. Almanya ve Avusturya’da, sömürücülerin bu direnci henüz açık biçimler almadı, çünkü mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi bu ülkelerde henüz başlamadı. Ama başladığı zaman, zorlu, öfkeli bir direnç ile karşılaşacak. Bunu işçilerden ve kendilerinden saklamakla, Scheidemann’lar ve Kautsky’ler, Austerlitz’ler ve Renner’ler, proletarya çıkarlarına ihanet ediyor, proletaryayı burjuvazi ile uzlaşma konumuna getirmek için, bir “toplumsal barış”, sömürülenlerin sömürücüler ile uzlaşması için, en kararlılaştırıcı anda, sınıf savaşımı ve burjuva boyunduruğunu yıkma konumlarını yüzüstü bırakıyorlar.

“*Devrimler, tarihin lokomotifleridir*”, diyordu Marx.⁽³⁾ Devrimler, çabuk öğretir. Almanya ve Avusturya’daki kent işçileri, tarımsal kır ücretlileri, sosyalizme karşı Scheidemann’lar ve Kautsky’ler, Austerlitz’ler ve Renner’ler tarafından yapılan ihaneti anlamakta gecikmeyecekler. Proletarya, Rusya’da aynı küçük-burjuva ve hamkafaları, menşevikleri ve sosyalist-devrimcileri içinden atmış bulunduğu gibi, bu, söze gelince sosyalist, gerçekte ise sosyalizm dönecekleri “sosyal-hain”leri kendinden uzağa atacak. Proletarya, sosyalizm yolunu açmanın tek çaresinin isterse burjuva cumhuriyetlerin en demokratiği olsun, burjuva devlet yerine, (Marx’ın o kadar sözünü ettiği, Scheidemann’lar ve Kautsky’ler tarafından tahrif edilmiş ve ihanet edilmiş bulunan) Paris Komünü ya da Sovyetler tipinde bir devleti geçirmek olduğunu -sözü geçen “önderler”in egemenliği ne kadar tam olursa o kadar çabuk- görecek. İnsanlığı kapitalist boyunduruk ve savaşlardan, proletarya diktatörlüğü kurtaracak.

Moskova, 23 Aralık 1918

Pravda, n° 2, 3 Ocak 1919

İmza: *N. Lenin*

⁽¹⁾ *Kızıl Bayrak* (“Die Rote Fahne”), K. Liebknecht ve R. Luxemburg tarafından, “Spartacus” birliğinin merkez organı olarak kurulmuş bulunan günlük gazete; daha sonra, Alman Komünist Partisi merkez yayın organı. 9 Kasım 1918’den sonra, Berlin’de yayınlandı; Scheidemann-Noske hükümeti tarafından birçok kez kovuşturuldu ve yasaklandı. 1933’te Hitler tarafından yasaklandı, ama yasadışı olarak yayınlanmaya devam etti. 1935’te, yayınlanması Prag’a aktarıldı; 1936 Ekiminden 1939 güzüne değin, *Die Rote Fahne*, Brüksel’de yayınlandı.

⁽²⁾ *Çağrı* (“Der Veckruf”), Avusturya Komünist Partisi merkez organı; 1918 Kasımı’ndan 11 Ocak 1919’a, değin Viyana’da yayınlandı

⁽³⁾ Bkz: Karl Marx, *Fransa’da Sınıf Savaşimleri, 1848-1850*, Sol Yayınları, Ankara 1988, s. 142.

(Burjuva Demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü, Sol Yayınları)

Faşist gösteriye tepki

Son yıllarda Avrupa ülkelerinde artan ırkçı faşist gösteriler, Hollanda’da da kendini gösteriyor. Özellikle 2008’in son aylarında etkilerini gösteren krizle birlikte bu akımlar daha da yüksek sesle ırkçı söylemlerini dile getirmeye başladılar. Burjuvazinin yedek lastiği görevini gören bu gruplar, krizin nedenini örtbas etmek için, yaşanan bütün olumsuzlukların sorumlusu olarak yabancıları gösteriyorlar. Oysa ki; bu grupların yaşam biçimlerinden tutun da kılık kıyafetine kadar ahlaki değerlerindeki çürüme kendini açıkça gösteriyor.

Günlük yaşamdaki her olumsuzluğun kaynağını kendisinden olmayan ötekilere yükleyip bunun üzerinden politika yapan gerici faşist partiler son yıllarda Avrupa’nın birçok ülkesinde ciddi oy desteği alarak ve bu desteğe dayanarak cesaretlenip sokak gösterilerine başvurabiliyorlar.

Truva atı değişti...

Hollanda’da özellikle son yıllarda ırkçı faşist partiler gittikçe güçlendiler. Faşist Pim Fortuyn’in bir Hollandalı tarafından 6 Mayıs 2002’de öldürülmesinin ardından, Hollanda burjuvazisi ölen ırkçı-faşist liderin ölüsünden de yararlanarak, ülkede can güvenliği sorununun endişe verici boyutlara ulaştığını propaganda etti. Gerici yasalar eşliğinde yeni aktörler sahneye sürdüler. Son birkaç yıldır da Geert Wilders, Pim Fortuyn’in yerini almaya başladı. İslam ve yabancı düşmanlığı üzerinden prim yapmaya çalışan bu nazi kafalı budala, son seçimlerde oylarını yükselterek belli bir güce ulaştı. Ülkenin iki büyük kentinde birinci parti ve birçok ilçe ve kasabada da ya birinci parti seçildi ya da oylarını arttırdı. Ülke politikasına müdahale edebilecek güce ulaştı. Mevcut azınlık hükümetine dışardan destek vererek politikalarını sürdüren bu faşist parti, başta işçi sınıfına olmak üzere kazanılmış birçok ekonomik, sosyal ve politik hakka saldırarak kısıtlamalar getiriyor. Yeni gerici yasalar yürürlüğe konuluyor. Azınlık koalisyon hükümetine şantajlar yaparak Hollanda burjuvazisinin birçok politikasını hayata geçiriyor. Saldırı bütün toplumu ve özelde ise işçi sınıfının gücünü bölmek, ve kazanılmış haklarını elinden almaktır.

Sokak eylemlerine geçiş...

Geert Wilders seçimlerin hemen ardından başarı gösterdikleri il ve beldeleri bizzat gidip ziyaret ediyor. Ardından toplama dalgak kafalı gruplarını sokağa salarak gösteri ve yürüyüşler planlanıyor. Ne var ki gösteri yaptığı bütün illerdeki tablo, şimdilik oy tabanını sokağa çıkaramadığını gösteriyor. Bir süre önce Hollanda’nın Helmond kentinde gösteri yapma izni alan ırkçı-faşist çete 1 Ekim günü saat 13.00 ’te Helmond’in Brouwhuis semtinin tren istasyonunda yürüyüş yapmak için toplandı. Bu gösteriye karşı Savaş Karşıtı Komite ve AFA (Anti-faşist Actie) “yürütmeyeceğiz!” şiarı ile karşı çağrı yaparak bir eylem düzenledi. Yürüyüş anında eylem yerini dört koldan sardılar. Helmond bütün giriş ve çıkışları ile polis ablukasına alınmıştı. Havada helikopter ve karada zırhlı polis araçlarıyla yüzlerce polis seferber edilmişti.

Trenle Brouwhuis istasyonuna gelen ırkçı faşist grup polis kontrolünde trenden indirildi. Ve izin aldıkları yürüyüş güzargahında yürüyüşe geçti. Yüzlerce polis, robokop, atlı, motorsikletli, zırhlı araçlar ve helikopter korumasında 23 kişilik dalgak gurubu yürüyüşe geçti. Başta semt sakinleri olmak



üzere çeşitli yerlerden gelen ve sayısı binleri bulan kitle karşı protestoya geçti. Polis protestocu kitleyi yaklaştırmamasına rağmen, kitle faşist göstericilere saldırmak için polis kordonunu yarmaya çalıştı. Her defasında polisin acımasız saldırısına uğradı. Birçok kez arbede yaşandı. Faşist gösteriye tepki gösteren 9 kişi gözaltına alındı. Anti-faşistleri kontrol etmekte zonlanan polis, 5 saat gösteri yapma izni alan ırkçı faşist çeteyi daha süreleri dolmadan geri gönderdi.

Kapitalizmde yasalar, burjuvazi ve beslemeleri içindir...

Hollanda burjuvazisi, sözkonusu devrimciler, işçiler, emekçiler, sendikalar ve savaş karşıtları olduğunda eylem ve gösterileri engellemek için anayasanın bütün gerici maddelerini seferber eder. ırkçı-faşist çetelere ise polis koruması dahil sınırsız imkan sağlar.

1- Hollanda’da gösteri ve yürüyüş izni için başvuru yapıldığında megafon kullanmak için en az 50 kişi olunması gerek. Ne var ki, ırkçı-faşist çete 23 kişiydi. Eylem süresince megafonla konuşma ve propaganda olanağı sağlandı.

2- Birileri eylem ve gösteri yapıyorsa karşıt tarafın da gösteri yapma hakkı vardır. Ama bu engellenmiştir.

3- Hollanda’da bir başkasına karşı ırkçı ve ayrımcılığı ifade edecek eylem, davranış ve söz suçtur ve cezai yaptırım gerektirir. ırkçı-faşist çetenin www.youtube.com/watch linkinden de takip edebileceğiniz konuşmasına bakılırsa, baştan sona suç işlenmektedir.

4- Semt sakinlerinin kendi semtinde böyle bir ırkçı gösteriye tepki göstermesi üzerine polis tarafından aşırı güç kullanması da diğer örneklerle beraber, bu devletin söz konusu faşist beslemeleri olduğunda yasalarını nasıl da hiçe saydığını bir kez daha gösterdi.

Önemli dersler ve görevler...

Savaş karşıtı komite ve AFA, organize ettiği eylemde kitleyi başarılı bir biçimde organize edemedi. Kitle tepkisi gerçek anlamda ırkçılığı teşhir edecek politik bir tepki değildi. Genel anlamda binlerce kişinin dört koldan tren istasyonunu sarmaları ve semt sakinlerinin tepkisi olumlu ve başarılıydı. Ama politik içerik olarak zayıftı. Sol örgüt ve kurumların eylemde öne çıkmamaları ve önderlik boşluğunu doldurmamaları büyük bir zayıflıktır. Bu konuda BİR-KAR (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu) olarak biz de bu başarısızlığın bir parçasıyız. Bu eylem bizim için çıkarılması gereken derslerle doludur.

Önümüzdeki süreçte başta ilerici ve devrimci kurumlar, anti-faşist parti, örgüt, kurum ve kişileri sınıfa ve emekçilere dönük bu türden saldırıları püskürtmede büyük sorumluluklar bekliyor.

BİR-KAR / Hollanda

Yunanistan işçi sınıfı kavgayı büyütüyor

Volkan Yaraşır

Avrupa Birliği'nde borç krizi derinleşiyor. Borç krizi sarmalının Avro bölgesine hızla yayılma riski, AB'nin yeni önlemler almasına yol açtı.

Almanya ve Fransa'nın öncülüğünde, Avro bölgesinde acil durumlar için oluşturulan "kurtarma" fonunun, yani Avrupa Finansal İstikrar Fonu'nun genişletilmesi kararı alındı. Ayrıca AB, Avrupa Merkez Bankası ve IMF'den oluşan Troyka, borç krizi içindeki ülkelere yeni yıkıcı yaptırımlar dayattı.

Bu konjonktürde Yunanistan, kritik eşikteki ülke olma özelliğini korudu. AB'nin en zayıf halkası olan Yunanistan, alınan bir dizi "önleme" rağmen her an iflas edebilir.

Yunanistan'daki gelişmelerin ikili bir anlamı var. Birincisi; Yunanistan AB'nin borç/mali krize ilişkin önlem ve uygulamalarının laboratuvarı olma özelliğini taşıyor. İkincisi; finans kapitalin sistematik saldırılarına karşı kıtanın mücadele odağı ve işçi sınıfının kolektif aksiyon merkezi olarak öne çıkıyor.

Yunanistan mali krizinin bulaşıcı etkisi

Yunanistan 2010 yılına girerken iflasını ilan etmişti. 2010 Mayıs ayında Troyka'nın organize ettiği 110 milyar dolarlık "yardımla" iflas engellenmeye çalışıldı. Ne var ki bu "yardım" paketinin Yunanistan ekonomisinin yapısal sorunlarını çözemediği kısa bir müddet sonra anlaşıldı. Ardından 2011 Mayıs ayında bu sefer 157 milyar dolarlık "yardımın" önu açıldı. Ağır yaptırımlarla ve bu yaptırımların uygulanmasına bağlı olarak finansal "desteğin" çeşitli dönemlerde verilmesi karara bağlandı.

Büyük bir ihtimalle bu son adım da olumlu sonuç vermeyecek. Yunanistan'ın 2012 yılında toplam borcunun 500 milyar doları geçmesi bekleniyor. Alınan radikal "önlemlere" rağmen Yunanistan'ın, bırakın istikrara kavuşmasını, borç çevrimini döndürmesi bile pek mümkün görülüyor. Bu durum ve AB'nin entegrasyon düzeyi Yunanistan'daki mali krizin bulaşıcı etkisini güçlendiriyor ve yayılma riskini artırıyor.

Borçların bir kısmının AB'ye bağlı diğer ülkeler tarafından ödenecek olması, Avusturya, Hollanda, Slovakya gibi AB üyesi birçok ülkeyi sıkıntıya sokuyor. Bu yükümlülüğün dolaylı Yunanistan'ın birliktен çıkarılması tartışılıyor. Böylesi bir gelişme Avrupa Birliği'nde çözümlerin yaşanmasına yol açabilir. Öte yandan Yunanistan'dan başlayan ülke iflasları AB projesi için yıkıcı sonuçlar doğurabilir. Bu sürecin yalnızca AB'de değil, küresel düzeyde de etkileri olacaktır. Bugün açısından metropollerde ülke büyümelerinde görülen şiddetli düşüşler ve devlet borçlarının hızla yükselmesi (ABD'de anayasal sınır aşıldı ve yeni düzenlemeler yapıldı) krizin derinleşmesine delalettir. AB'yi saracak ülke iflasları ya da sadece İspanya ve İtalya gibi kritik ülkelerde yaşanacak iflaslar kapitalizmin yapısal krizini derinleştirici faktörlerdir. II. Büyük depresyonun dışavurumudur.

Almanya ve Fransa öncülüğünde Avrupa Finansal İstikrar Fonu'nun kısa zamanda kurulması ve yeni düzenlemelere tabi tutulması boşuna değildir. Fonun sermayesi ve yetkileri hızla artırıldı. Avrupa parlamentosu krizin başında fonun sermayesini 250 milyar avro olarak belirlemişti. Bir müddet sonra 440 milyar avroya çıkarıldı. Almanya'nın fon içindeki payı %100 oranında yükseltildi. Şimdi fonun 3 trilyon avro yükseltilmesi hedefleniyor. Bu adımlarla avro



bölgesinde krizin olası yıkıcı sonuçlarına hazırlanıyor.

Fakat durum son derece ciddi. Özellikle İtalya ve İspanya'nın içine girdiği mali kriz, AB dengelerini sarsacak boyuta ulaştı.

İtalya GSMH'sinin %120'si kadar borçlu. Borç çevrimi için 2011 yılı başında 56 milyar dolarlık kemer sıkma paketi açıkladı. Buna Ağustos ayında açıklanan 48 milyar dolarlık yeni ilave tedbirler eklendi. Bu kesintilerle birlikte 2011 yılının sonunda İtalya'nın 170 milyar dolarlık borç ödemesi var. Yani İtalya ekonomisi şiddetli bir kriz içinde. İtalya işçi sınıfı da başta sendikal yapı CGIL önderliğinde reaksiyonlarını gösteriyor. Benzer problemleri İspanya da yaşıyor. Bu arada Belçika'nın en büyük bankalarından Dexia Bank iflasını açıkladı. Dexia Bank'ın iflası, Belçika'nın İrlanda gibi zombi bankacılık krizine girme olasılığını yükseltti. Finlandiya da mali kriz içine girdi. Fransa'da ise bankacılık sistemi sallanıyor. ABD bankalarının manipülasyonu, Fransa bankalarının batık tahviller aldığı ortaya çıktı. Fransa bankalarının iflası tartışılır oldu. IMF yetkilileri bu tehlikeye karşı AB bankalarını uyardı ve rezervlerini 300 milyar dolar yükseltmelerini istedi. Çünkü AB'deki olası banka iflaslarına önlem alınmazsa, iflaslar ABD bankalarına sıçrayabilir. Bu da küresel finans sisteminin senkronize çöküşü anlamına gelir. Böylesi bir dalgalanma ya da spekülasyon anaför Avrupa Finansal İstikrar Fonu'nun yıkılışı demektir.

Bu risklere karşı ve bir emperyalist ekspansiyon/ sömürgeleştirme programı olarak AB, Avrupa Merkez Bankası ve IMF borç krizi içindeki ülkelere ekonomik, siyasi ve sosyal anlamda son derece sarsıcı ve altüst edici yaptırımlar dayatıyor.

Yunanistan hukuki, mali, idari imtiyazlar içeren, bir nevi yeni protektora/ himayeci sömürgecilik ve kapitülasyon niteliğindeki yaptırımlara onay verdi.

Yunanistan hükümetinin Troyka'yla imzaladığı son memorandum bir protektora anlaşması oldu. Böylece Yunanistan ekonomisinin denetimi Almanya ve Fransa finans kurumlarına bırakıldı.

Yeni devlet düzeni

Yunanistan İdari Reform Bakanı Dimitris Reppas memorandum sonrası "hükümet devletin yapılanmasında önemli değişiklikler yapacak" diye açıkladığı süreç, altyapısı neo-liberal politikalarla hazırlanan, devletin şirketleşme sürecidir. Ya da devletin şirketleşme modeline uygun yeniden yapılanmasıdır. AB



Eylemci köpeğe saldırı

Atina'da düzenlenen gösterilerde yer alan ve eylemcilerin maskotu haline gelen köpek Antuan, bir arabayla kaçırılarak köprüden aşağıya atıldı. Antuan'ın durumunun ciddi olduğu öğrenildi.

Atina'da haziran ayındaki büyük grev sırasında protesto gösterilerinde direnişçilerin yanında yer alan Antuan'ın, Sintagma Meydanı'nda kimliği belirlenemeyen kişiler tarafından kaçırılarak, bir köprüden aşağıya atıldığı bildirildi. Pire'de bir köprü'nün altında bulunan Antuan'ın durumunun ağır olduğu belirtildi. Antuan'ın, ön ve arka ayaklarında kırıklar tespit edildiği ve iç kanama geçirdiği açıklandı.

Antuan'un Sintagma Meydanı'ndaki büyük gösterilerde protestocularla birlikte ön saflarda yer alıyordu. Birçok makaleye konu olan Antuan, üniversite öğrencileri tarafından kahraman ilan edilmişti.

süreci ya da kapitalist entegrasyonun derinleşmesine bağlı olarak devlete yeni işlevler yüklendi. Bu "yeni devlet düzeni" devletin zor aygıtı olması yanında, sermayenin hegemonyasını yaygınlaştıran ve sermayenin küresel ve yerel hamlelerine uygun davranan bir aparata dönüşmesi hedefleniyor. Devlet, böylece bir taraftan neo-liberal karşı devrim programlarını uygulayacak, diğer taraftan ise bir sosyal ve ekonomik aktör olma özelliğini hızla kaybedecekti. Bu süreç devletin finans kapitalin ihtiyaç ve yönelimlerine göre transformasyonunu içerdi. Devlet, kriz sonrası Troyka'nın yaptırımlarına paralel, son derece rafine bir şekilde şirket formatına büründü.

Yunanistan hükümetinin kamu çalışanlarının sistematik tasfiyesi yönündeki kararı da bu yönde atılmış önemli bir adım oldu.

Bugün Yunanistan'da 300 bin devlet memuru statüsünde kamu çalışanı bulunuyor. Yeni kararlar bu sayının 180 bini iş yedeğine alınacak. İlk aşamada 14

bin memur çalışan işten atılacak. Kalan 166 bin kamu çalışanı 12 ay ek ödeme almadan, sadece maaşlarının %60'ını alarak başka işlerde istihdam edilecek. 12 ayın sonunda Devlet İstihdam Kurulu'nun değerlendirmesine bağlı olarak çalışanlar işten atılabilecek. Aslında bu uygulama 180 bin kişinin direkt işten atılmasından dolayı doğabilecek reaksiyonu engellemek amaçlı aşamalı bir işten atma stratejisidir. Ayrıca ulaşım, sağlık, eğitim, sosyal hizmetler gibi geniş bir alanın hızla metalaştırılmasının önü açıldı. Sosyal harcamalarda büyük kesintilerin yapılması kararlaştırıldı. Öte yandan önümüzdeki yıllarda 100 bin işyerinin kapanma olasılığı çok yüksek. Bu on binlerce kişinin işsiz kalması anlamına geliyor.

Sokağı kazanmak

Yunanistan işçi sınıfı yeni memoranduma karşı harekete geçti. Yaygın sokak gösterileri ve grevlerin yanında, siyasi iktidarın kilit noktaları olan bakanlıklar işgal edildi.

Atina'da işçiler Troyka heyeti toplantı halindeyken, ekonomi bakanlığını işgal etti. Heyet, bakanlık binasında mahsur kaldı. Bir başka işgal de grevdeki ulaştırma bakanlığı çalışanları ve taksiciler tarafından gerçekleştirildi. İşçiler ulaştırma bakanlığını işgal etti.

Yunanistan işçi sınıfı dalgalı genel grevler, kitlesel sokak gösterileri, yaygın sektörel grevler ve son olarak bakanlık işgalleriyle kavgayı büyütüyor.

Avrupa kıtasında neo-liberal karşı devrimci saldırının en yoğun ve en şiddetli uygulandığı odak coğrafya olan Yunanistan, aynı zamanda işçi sınıfının gerçekleştirdiği muazzam pratik ve direnişlerle kıtanın mücadele odağı haline geldi. Yani militan diyalektik işledi.

Yunanistan işçi sınıfının bir dizi zaafı bulunuyor.

Sendikal harekete hakim, bürokratik ve korparatist yapı, bugüne kadar sınıfın birleşik ve bağımsız gücünün yaratılmasına engel oldu. Sınıf sektörel ayrımlara tabi tutuldu. Bu sınıfın enerjisinin yoğunlaşmasını engelledi. Mücadele ekonomik alana sıkıştırıldı ve hakların korunmasıyla sınırlandırıldı. Sınıfın siyasal talepleri ve hamleleri bloke edildi. Sendikal bürokrasi sınıfın yorulması ve demoralize olması yönünde taktikler izledi. Reformist eğilimler de sınıfın devrimci enerjisini absorbe etmeye çalıştı.

Ayrıca devrimci siyasal önderliğin yokluğu mücadelenin kristalize olmasını ve yoğunlaşmasını engelledi. Kısa dönemli hedefler, sınıfı yordu. Yıkıcı enerjinin dağılmasına yol açtı.

Bu negatif boyutlara rağmen Yunanistan işçi sınıfı Avrupa işçi sınıfının katalizörü olma rolünü her fırsatta yeniden ortaya koydu.

En başta Yunanistan işçi sınıfı sokağı iyi kullandı. Sokağın gücünün farkında olarak mücadeleyi sokakta ördü. Hatta sokak, üzerindeki bürokratik, korparatist ve reformist blokajların parçalanmasına yol açtı. Sokağın yenileme gücü ve yarattığı enerji sınıfı diri tuttu. Sınıfın reflekslerini güçlendirdi. Ruhunu silahlandırdı.

Yunanistan işçi sınıfı muhteşem bir mobilizasyon gücüne sahip. Bunu Avrupa işçi sınıfı mücadele tarihinde bir ilk olan genel grev senkronları/ dalgalarıyla gösterdi. Bir buçuk yıllık bir kesitte ardı ardına etkin ve kitlesel genel grevler örgütlemeyi başardı. Ayrıca mobilizasyonun bir başka göstergesi, yaygın sektörel grevler oldu. Hatta her mobilizasyon, yeni ve daha güçlü mobilizasyonları besledi. Yunanistan işçi sınıfı kriz sonrası Avrupa işçi sınıfının yarattığı diğer pratiklerden de öğrenmeyi bildi ve bu pratikleri hayata geçirdi. Atina'da günlerce süren

meydan işgalleri gibi...

Yunanistan işçi sınıfının refleksleri sınıflar mücadelesi içinde ve sınıfsal antagonizmanın keskinliğine paralel güçlendi. Hükümetin her siyasal ve ekonomik kararı ve uygulamalarına müdahale etti. Gerçek bir toplumsal maddi güç olduğunu tekrar tekrar gösterdi.

Kavga ve isyan

Yunanistan'ın içine girdiği yeni dönem sınıfsal kutuplaşmayı keskinleştiriyor.

Yunanistan işçi sınıfının yeni döneme hazırlanması, yarattığı birikimleri değerlendirmesi ve bağımsız, birleşik gücünün önündeki engelleri aşması gerekiyor.

İşçi sınıfı böylesi adımlarla vurucu eylemler ya da eylem senkronlarıyla son derece önemli hamleler gerçekleştirebilir. Uzun süreli sonuç alıcı bir genel grev, Yunanistan'da inanılmaz gelişmelerin önünü açabilir.

Bugüne kadar yaratılan pratikler böylesi bir eylemin gerçekleşmesinin nesnel zeminlerini yarattı. Sorun bu eylemin örgütlenmesi ve kararlılıkla uygulanmasıdır. Her şeyden önce sendikal bürokrasinin, korparatizmin sınırlarının parçalanmasıdır. Yunanistan işçi sınıfı bu militan ruha sahiptir. Sınıfsal öfke ve kin patlamaya hazırdır.

Uzun süreli bir genel grev, karşı devrimci programı itinayla uygulayan PASOK'un sonu anlamına gelecektir.

PASOK iktidarının yıkılması müthiş bir siyasal hamledir. Karşı devrimci programa geçit vermemektir. Ayrıca sosyal demokrasinin sınıf içinde yarattığı yanılsamanın aşılması anlamına gelir. Bu adım aynı zamanda PASOK'un solunda bulunan KKE ve SYRIZA'nın reformist çizgisinin etkisizleştirilmesidir. Bu iki eğilim PASOK'un örtük destekleyicisidir.

Bütün bunların yanında borç krizinin derinleşmesine paralel, Yunanistan'ın iflasının gündeme gelmesi olasıdır. Derinleşen siyasal ve ekonomik kriz (2008 ayaklanmasında olduğu gibi) Yunanistan'da iktidar boşluğu doğurabilir. Böylesi bir şans sokağı iyi kullanan işçi sınıfının iktidarı fethetmesinin önünü açabilir. 2001 yılında Arjantin isyanında olduğu gibi, yaygın özyönetim pratikleri, sokak parlamentoları ve alternatif toplumsal örgütlenmelerin doğması olasıdır.

Yunanistan'da yaşanacak iflas ve doğacak iktidar boşluğu ve sınıfın gerçekleştireceği doğrudan eylem ve doğrudan demokrasi pratikleri kıta düzeyinde inanılmaz gelişmelerin önünü açabilir. Özellikle Akdeniz havzasında borç krizinin yarattığı atmosfer ve biriktirdiği enerji, böylesi bir ateşle patlayabilir.

Bir başka boyut ise içine girilen dönemin Yunanistan'da karşı devrimci taktik ve pratiklerin yoğunlaşacağı bir dönem olmasıdır.

2010 yılının yazında CIA raporlarında Yunanistan'da darbe ihtimalinden bahsedilmesi boşuna değildi. Yunanistan'daki entelektüellerin darbe söylentileri üzerine Atina'nın Beyrut olabileceği yönündeki açıklamaları düşündürücüdür.

Finans kapitalin sınıf hareketini bastırmak için olağanüstü rejimlere geçmesi karşı devrimci tedbirler alması olasıdır.

Kısaca Yunanistan'da sınıfsal antagonizma, ok varyantlı sonuçlar yaratabilecek boyuta ulaştı.

Yunanistan'da kavga büyüyor. Yunanistan işçi sınıfı ataklığı, dinamizmi ve yarattığı pratiklerle umudu ayaklandırıyor. Avrupa işçi sınıfının mücadelesinin odağı olarak öne çıkıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yunanistan'da sıradan bir gün: Grev, protesto!..

Troyka'ya işgalli karşılama

29 Eylül günü emekçiler kemer sıkma politikalarını protesto etmek için İçişleri, Adalet, Maliye, Sağlık ve Tarım Kalkınma bakanlıklarını işgal etti.

Troyka'nın, incelemelerini sürdürmek üzere Atina'ya dönme kararı üzerine işgal eylemleri yapılırken, işgal altındaki bakanlıkların önünde toplanan çok sayıda kamu emekçisi ve işçi protesto gösterisi yaptı.

Maliye Bakanı Evangelos Venizelos ile görüşmek için Maliye Bakanlığı'na gelen Troyka yetkililerinin göstericiler tarafından engellendiği bildirildi.

ADEDY'den yapılan açıklamada işgal eyleminin Troyka'nın tekrar ülkeye gelmesine ve gelirlerin azalmasına neden olan barbarca önlemlere karşı yapıldığı söylendi.

8 milyar avroluk kredinin serbest bırakılıp bırakılmayacağına karar verecek olan IMF, AB ve Avrupa Merkez Bankası'ndan oluşan heyet de Atina'daydı. Yunan halkı ise, ülkeye gelen bu yetkililerle neredeyse köşe kapmaca oynadı. Heyetin görüşmelerinin, yollara ve bakanlıklara kurulan barikatlar nedeniyle geciktiği belirtilirken, bazı görüşmeler de planlanan mekanlar yerine başka yerlerde yapıldı.

Yunanistan sokakta!

Yunanistan hükümetinin 30 bin kamu emekçisinin kızığa alınmasını da içeren ek kemer sıkma uygulamalarını kabul etmesinin ardından protesto eylemleri büyüdü.

Başkent Atina'da 4 Ekim sabahı erken saatlerden itibaren alanlara çıkan göstericiler çeşitli bakanlık binalarını işgal ettiklerini duyurdu. Ekonomi, Kalkınma, Tarım, Sağlık, Adalet ve Kültür Bakanlıklarının işgal edildi. Üniversite öğrencileri de Eğitim Bakanlığı'nda gösteri gerçekleştirdi.

Genel grev

5 Ekim günü kamu ve özel sektör çalışanlarının gerçekleştirdiği 24 saatlik genel grev ile hayat durdu. GSEE ile ADEDY'in çağrısıyla yapılan greve, kamu kurumları, yerel yönetim, hava trafik kontrolörleri, devlet radyo ve televizyon kurumu ERT, Yunan haber ajansı AMNA, avukatlar, devlet hastanelerindeki doktorlar ve sağlık çalışanları da katılım sağladı.

Greve katılan eğitim çalışanları sebebiyle okulların büyük kısmı açılmazken, deniz ve hava ulaşım seferleri neredeyse tümüyle durdu. Ülkedeki hastanelerde yalnızca acil servisler hizmet verdi.

Binler gösteri düzenledi

Atina'da düznelenen protesto gösterilerine on beş binden fazla kişinin katıldığı bildirildi. Sintagma Meydanı'ndaki protesto eylemi kolluk güçleri ile protestocular arasında çatışmalara sahne oldu.

ADEDY ise 5 Ekim günü Atina'da Klafthmonos Meydanı'nda da bir gösteri düzenledi.

Ayrıca öğlen saatlerinde kent merkezindeki Omonia Meydanı'nda toplanan öğrenciler, "Okul, kitap ve öğretmen istiyoruz", "Füzeleri satın birkaç kitap alın" pankartlarıyla parlamentonun bulunduğu Sintagma Meydanı'na kadar yürümek istedi.

Sosyal mücadele rüzgarı Amerika'da da esiyor

Kapitalizmin geleceksizliğe mahkûm ettiği genç kuşaklar, ABD'de de direnişe geçtiler. Üçüncü haftasına giren direnişe işçiler, emekçiler, ilerici sanatçı ve aydınlar ile göçmenlerden de destek gelmeye başladı. Süreklilik kazanan direnişin hem farklı kentlere yayılması hem kitlesel destek bulması, “Amerikan baharı”nın başlangıcı olarak kabul ediliyor.

New York kentindeki finans kapitalin merkezi olan Wall Street'in yakınındaki Zuccotti Parkı'nda kamp kuran gençler, farklı eylemlere de imza atmaya başladılar. 1 Ekim'de Brooklyn Köprüsü'nü işgal eden iki bini aşkın eylemci, polisin sert saldırısına maruz kaldı. Eylemde 700'den fazla kişi, “ulaşımı engellemekten” gözaltına alındı. Polis saldırısından nasibini alan bazı gazeteciler de gözaltına alınanlar arasındaydı.

Ekonomik kriz, küresel ısınma, işsizlik, sosyal eşitsizlik, yolsuzluk gibi sorunları protesto eden binlerce kişi, 1 Ekim'de başta New York olmak üzere Washington, Boston, San Francisco, Los Angeles, Denver ve Chicago kentlerinde sokaklara döküldü.

Farklı kentlerde gerçekleştirilen eylemlerde, kapitalizmin simgesi olan bankaların hedef alınması dikkat çekti. Washington'da binlerce kişinin katılımı ile yapılan gösteride, ABD Merkez Bankası Başkanı Ben Bernanke'nin tutuklanması talep edilirken, Boston'da ise 3 bini aşkın kişi Bank Of Amerika'nın şubasını işgal etti. İşgal eylemine saldıran polis onlarca kişiyi gözaltına aldı. San Francisco'da ise ‘Wall Street İşgal Hareketi’ne destek amacıyla yüzlerce kişi Chase Bankası'nın şubesi önünde gösteri yaptı.

Denver ve Chicago'da da benzer gösteriler yapılırken, Los Angeles'ta sokakları dolduran binlerce kişi, “Dolardan önce insanlar”, “Televizyonlar yalan söylüyor”, “Artık uyan”, “Şirketler insan değil” yazılı pankartlar taşıdı.

Çok sayıda kente yayılan eylemlere sendikalarla kitle örgütleri de aktif destek verdi. Desteğin yaygınlaşması, eylemlerin güçlenerek devam edeceğine işaret ediyor. “Gerçekleştirdiğimiz direniş ve eylemlerle ABD'de ‘Amerikan Baharı’ yaşanacak” diyen direnişçiler, işsizliğe, yolsuzluğa, sermayenin siyaset üzerindeki egemenliğine karşı mücadele etme kararlılığını dile getiriyorlar.

“Wall Street İşgal Hareketi” adını kullanan Amerikalı gençler, ülkedeki ekonomik krizden banka ve finans kuruluşları ile yolsuzluğa bulaşmış ABD Kongresini sorumlu tutuyorlar. “Amerikalıların aşırı zengin yüzde 1'ine karşı yüzde 99'unu temsil ediyoruz” sloganını öne çıkaran İşgal Hareketi, kış aylarında da eylemlere devam edeceğini ilan etti.

Bu arada Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da esen “Arap Baharı”na güya destek veren Obama yönetimi, “Amerikan Baharı”nı estirmeye çalışan gençlerin üzerine ise kolluk kuvvetlerini salıyor. İki hafta boyunca eylemleri görmezden gelen sermaye medyası ise, ancak yüzlerce eylemci polis saldırısına uğrayıp gözaltına alınınca direnişi haber konusu yapmaya başladılar.

14 milyonu bulan işsizler ordusunun yeni katılımlarla sürekli kalabalıklaştığı, yoksulluk sınırı altında yaşayan 40 milyon kişiye her gün yenilerinin eklendiği ABD'de, kapitalizmin küresel krizinin yıkıcı etkileri de işçi ve emekçileri vurmaya devam ediyor. Bu olgular, Tahrir Meydanı'nı finans kapitalin

Kitlesel direnişin kapitalist/emperyalist sistemin jandarması ABD'ye sıçraması, diğer ülkelere göre daha özel bir önem taşıyor.



merkezin taşıyan gençlerin direnişinin kitleselleşme potansiyellerine işaret ediyor.

Neoliberal saldırılarla kapitalizmin küresel krizinin yıkıcı sonuçlarına karşı başlayan “direniş baharı”nın ABD'ye ulaşması, kapitalist/emperyalist sistemin dünyanın dört bir yanında insanca çalışma ve yaşam koşulları sunamaz duruma düştüğünü kanıtıyor. Bu durum milyarlarca işçi, emekçi ve gencin kapitalizme karşı mücadele dışında bir çıkış yollarının kalmadığı anlamına geliyor. Kapitalizmin her gün yeniden ürettiği bu yıkıcı sorunların faturasını ödeyen milyarlarca işçi, emekçi ve gencin özlemi olan insanca çalışma ve yaşam koşullarına kavuşabilmesinin yolu, sömürü ve köleliğe dayalı sistemi yıkıp sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetlerini kurmaktan geçer.

Sadece bağımlı ülkelerde değil, kapitalizmin metropollerinde de işçi sınıfı, emekçiler ve geleceksizliğe mahkûm edilen gençlerin aynı zamanda mücadeleyi yükseltmesi, kapitalizmin sömürü ve zorbalığına maruz kalan insanlığın büyük bir çoğunluğunun, mücadele dışında bir yolun kalmadığını idrak etmeye başladığının göstergelerinden biridir.

Kuzey Afrika, Ortadoğu, Avrupa ve dünyanın diğer bölgelerindeki kitlesel direnişlerin temel şiarları henüz sosyalist devrim değil; bu durum Amerika'da başlayan mücadele için de geçerlidir. Fakat buna karşın yeni başlayan kitlesel direnişlerde kapitalizmin yapısal sorunlarının hedef alınması, tersinden ise, “doğrudan demokrasi” ve “sosyal adalet” taleplerinin yükseltilmesi, egemen sistemle çatışmayı zorunlu kılıyor. Gençlerle işçi ve emekçilerin yükselttikleri talepleri kazanabilmeleri, ancak burjuvazi ve onun devletiyle doğrudan çatışma göze alınarak mümkündür. Bu ise, kitlelerin kaçınılmaz olarak sömürü ve köleliğin bekçisi olan devletle karşı karşıya gelmeleri anlamına geliyor.

Sömürü ve kölelik çarkının dönmesini sağlamak için hem bir sınıf olarak burjuvazinin hem onun

devletinin her türden kirli/zorba yönetime başvurusu kaçınılmazdır. Bu vahşi sisteme ve onun devletine, ancak kapitalizmi hedef alan işçi sınıfının, emekçilerin ve genç kuşakların meşru/militan mücadelesiyle karşı durulabilir.

Dünyanın dört bir yanına yayılan kitle eylemlerinin, uzlaşmaz zıt iki sınıfı karşı karşıya getirmesi kaçınılmazdır. Zira bu sistemde çözümsüz olan sorunların kaynağı kapitalizmdir, çözüm yolunu açabilecek, diğer bir ifadeyle kapitalizmi yıkabilecek biricik sınıf ise proletaryadır. Sorunları her gün yeniden üreten kapitalist sistem, genç kuşaklarla emekçilerin taleplerini karşılama yeteneğinden de yoksundur; bu koşullarda çatışmanın zorunlu olarak iki zıt sınıf arasında cereyan edecek köklü hesaplaşmaya doğru yol alması kaçınılmazdır.

Yeni başlayan halk isyanları ve kitle direnişlerinin verili koşullarda henüz bu noktanın uzağında olması, yanıltıcı olmamalıdır. Taleplerde ısrar ve sınıflar mücadelesinin yasaları, muhakkak ki, süreci nihai hesaplaşmaya doğru ilerletecektir.

Kitlesel direnişin kapitalist/emperyalist sistemin jandarması ABD'ye sıçraması, diğer ülkelere göre daha özel bir önem taşıyor. Zira emperyalist saldırganlık ve savaşın merkezi olan ABD, aynı zamanda dünyadaki karşı-devrimci güçlerin destekçisi ve akıl hocasıdır. Halen gericiliğin en büyük kalesi olan emperyalist ABD rejiminin kendi ülkesinde emekçi kitleler tarafından basınç altına alınıp hırpalanması, dünyanın diğer gerici güç odaklarının da aleyhine olacaktır.

Amerika işçi sınıfının ise, genç kuşaklar ve emekçi müttefikleriyle geliştireceği kitlesel militan direniş, dünya işçi ve emekçilerinin üzerinde de büyük bir etki yaratacaktır. Dolayısıyla Wall Street önünde kurulan çadırlarda devam eden direnişin, uzak olmayan bir gelecekte anti-kapitalist mücadeleye yeni bir ivme kazandırması ihtimal dahilindedir.

Köln'de IG Metal Gençliği'nden kitlesel eylem



Almanya'da gün geçtikçe artan sosyal saldırılara karşı sendikalar cephesinden uzun zamandır tam bir sessizlik hakimdi. Bu sessizlik 1 Ekim günü Köln'de IG Metal Gençliği tarafından yapılan kitlesel eylemle bozuldu.

Almanya'da özellikle de genç işçilerin en önemli sorunlarından olan taşeronlaştırmaya karşı uzunca bir süredir kampanya yürüten 400 bin genç üyeli IG Metal Sendikası eylem gerçekleştirdi.

Bu kampanyanın finali olan ve Almanya çapında düzenlenen eylem ülkenin dört bir yanından 20 bin civarında genç katıldı.

“Gelecek ve perspektif için, sesli ve güçlü!” ve “Kadro operasyonu!” sloganlarıyla düzenlenen eylem üç koldan başladı. Bu kollarda toplanan gençler, yürüyüşlerin ardından Neumarkt Meydanı'nda birleşerek kitlesel bir miting yaptılar.

Oldukça iyi organize edilmiş olan eylemde genç işçiler taleplerini, kullandıkları çeşitli araçlarla dile getirdiler. Herkese, üzerinde “Gelecek ve perspektif için!”, “Süresiz kadro hakkı için!”, “İyi bir yaşam için!”, “Güvenli bir iş!” gibi taleplerin yazılı olduğu tişörtler dağıtıldı. Yanısıra kullanılan gemi maketi, blokaj duvarı, trompet grubu, ses yelpazeleri, düdüklükler, balonlar vb. materyaller eyleme ilgiyi arttıran bir rol oynadı.

Neumarkt'taki mitingde IG Metal İkinci Başkanı Detlef Wetzel ve IG Metal Gençlik temsilcileri konuşma yaptılar. Konuşmalarda mesleki eğitim gören gençliğin ancak yarısının iyi bir iş bulabildiği, 25 yaşın altındaki gençlerin %40'ının boşta kaldığı, 35 yaş altı gençliğin ise en az %28'inin ya bir taşeron firmada ya

da parçalı bir işte çalıştığı ifade edildi.

Konuşmada ayrıca, IG Metal'in önümüzdeki toplu sözleşme döneminde eşit işe eşit ücret, tüm çalışanlara iş ve iş güvenliği, taşeron işçilerinin kadrolaştırılması, taşeronluk sisteminin yasaklanması ve 67 olan emeklilik yaşının düşürülmesi gibi taleplerle mücadele edeceği ifade edildi.

Neumarkt'taki mitingin ardından, 20 bin kişi kapasiteli Lanxess Arena adlı kapalı salonda yapılacak müzik festivaline katılmak için yürüyüşe geçildi. Salonu dolduran gençler, burada Almanya'nın tanınmış Rock ve Hip-Hop sanatçıları tarafından verilen müzik ziyafetiyle coşkulu anlar yaşadılar. IG Metal'in “eylem günü”, müzik festivaliyle sona erdi.

Kitlesel ve coşkulu geçmesine rağmen, politik yönden zayıf olduğu gözlenen eylem, yerlisi ve göçmeniyle devrimci güçlerin katılımının da son derece zayıf olduğu gözlemlendi. Taşınan az sayıda pankartın arasında anti-kapitalist ya da anti-faşist politik taleplerin yazılı olanına rastlamak güçtü. Oysa bu eylem, uzun süren bir suskunluk döneminin ardından geliyordu. Bundan daha da önemli olan, bu genç işçilerin kitlesel bir eylemiydi. Bu eyleme ilgisiz kalmak ya da çok zayıf bir katılım göstermek, Almanya'da da solun ya sınıf hareketinin dışında ya da hareketle temas noktalarının zayıf olduğu anlamına gelmektedir.

Fakat her şeye rağmen eylem, sermayenin saldırılarına karşı en suskun ve durgun görünen Almanya'da da güçlü bir dinamiğin ve potansiyelin olduğunu bir kez daha gösterdi.

Kızıl Bayrak / Köln

Şili'de grev

Şili'de öğrenciler ve emekçiler yeni bir greve hazırlanıyor. 11 Ekim Salı günü gerçekleştirilecek greve yüksek bir katılımın olması bekleniyor.

Lise Öğrencileri Koordinasyon Kurulu, eğitimin ticarileşmesine karşı Salı günü için ulusal çapta grev çağrısı yaptı. Öğrencilerin sözcüsü Pizarro, hükümetin bir an önce bir çözüm bulması gerektiğini, aksi halde grevi sonlandırmayacaklarını bildirdi.

Liseli öğrenci lideri Johans Del Valle, Pizarro'ya katıldığını belirtti ve Şili'de teknik eğitim öğrencilerinin güvencesiz çalıştıklarını hatırlattı.

Yüksek Okul Öğretmenleri Başkanı Jaime Gajardo da, Şili'deki teknik eğitimin çok ciddi pedagojik sorunlar barındırdığını, yeterli eğitim almamış, yasal olarak öğretmen olmayan bir sürü kişinin öğretmen olarak çalıştığını söyledi.

Ülke genelinde birçok öğretmenin, Şili Öğrenci Konfederasyonu'nun ve İşçilerin Merkezi Birliği'nin destek verdiği grevin yeri Santiago'nun İtalya Meydanı'ndan Almagro Parkı'na kadar olan bölge olarak belirlendi.

Bu arada, 150 lise öğrencisi Salı günü kamusal ve parasız eğitim talebiyle Concepcion'dan Santiago'ya doğru yürüyüşe geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Tutsakların eylemi büyüyor

İsrail hapihanelerindeki Filistinli tutsakların, kendilerine ve ailelerine yönelik uygulamaları protesto etmek amacıyla 27 Eylül günü başlattıkları açlık grevi genişliyor.

Filistinli tutsaklar bu eylemle cezaevlerindeki siyasi tutuklulara yönelik insan hakları ihlallerine dikkat çekmeye çalışıyorlar.

Filistin yönetiminin tutuklularla ilgili bakanı İssa Karake, 500 dolayında tutuklunun süresiz açlık grevinde yer aldığını bildirdi.

Karake, İsrail Cezaevleri İdaresi'nin Filistinli tutukluların aile ziyaretlerini engelleyerek eğitim, telefon ve uydu kanallarına erişimine yasak koyduğunu, ayrıca idarenin cezaevine giysi sokulmasına da izin vermemekle tutuklulara para cezaları uygulama yoluna gittiğini söyledi. Tutsak ailelerine yönelik ince arama dayatmasına dikkat çekti.

Batı Şeria'daki Filistin kentlerinde ve Gazze Şeridi'nde de açlık grevine destek amacıyla gösteriler düzenleniyor, geceleri mumlarla dayanışma eylemleri yapılıyor.

Bahreyn'den idam kararı

Bahreyn yönetimi, hükümet karşıtı gösterilere katılan bir göstericiyi, bir polisi öldürdüğü iddiasıyla idama mahkûm etti. Bir diğer gösterici ise ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

İdama mahkûm edilen Ali Yusuf el-Tevil'in, bir polisi geçtiğimiz aylarda meydana gelen bir protesto gösterisi sırasında öldürdüğü iddia edildi. Ömür boyu hapse mahkûm edilen Ali Mehdi adlı protestocu ise, Şii bölgesindeki olaylar sırasında bir polisi ezmekle suçlandı. Yüzlerce Bahreynli mualifin kanını elinde taşıyan rejimin bekçi köpeklerinin hiçbirisinin yargılanmaması ise dikkat çekiyor.

Gösterilerde yaralanan hükümet karşıtı göstericileri tedavi ettikleri gerekçesiyle aralarında kadınların da bulunduğu 20 Şii doktor ve sağlık görevlisi de 5 ile 15 yıl arasında değişen hapis cezalarına çarptırıldı.

Sağlık görevlilerinin tamamının başkent Manama'daki Salmaniye Sağlık Kompleksi çalışanları olduğu kaydedildi. Görgü tanıkları sağlık görevlilerine işkence yapıldığını da belirttiler.

Mısır'da hava ısınıyor

30 Eylül günü Tahrir Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemde yeni seçim yasalarında yapılacak değişikliklere tepki gösterildi ve yeni anayasa hazırlığında net bir takvim belirlenmesi istenildi. Mısır'da parlamento seçimlerinin Kasım ayında, Cumhurbaşkanlığı oylamasının da gelecek yıl yapılması planlanıyor.

Yasanın beşinci maddesinin parlamentodaki sandalyelerin üçte birini bağımsız adaylara ayırmasının, eski rejimden isimlerin parlamentoya girmesine yardımcı olacağı şeklinde yorumlayan Mısırlı emekçiler ve gençler, Mübarek destekçilerinin iktidara dönüş yolunun açılacağına işaret ettiler.

Gösterilere katılan sivillerin askeri mahkemelerde yargılanmasına da tepki gösterilirken (Mübarek'in devrildiği 25 Ocak tarihinden bu yana 12 bin sivil hapisanede bulunuyor) eylemde Askeri Konsey'in başkanı Mareşal Tantavi'ye yönelik öfke vardı. Gösterilere Müslüman Kardeşler ve diğer İslamcı gruplar katılmadı.

6 Kasım'a devrimci hazırlık!



Sermayenin gençliğe yönelik saldırılarının en güçlü silahı olan Yüksek Öğretim Kurumu'nun (YÖK) kuruluş yıldönümü yaklaşıyor. Dolayısıyla gençlik hareketi de yeni bir 6 Kasım sürecine daha girmiş bulunuyor.

Gençlik hareketi son yıllarda olduğu gibi bu 6 Kasım sürecine de parçalı bir durumda giriyor. Geçen dönemdeki çıkışların daha ileri sonuçlar yaratabilme noktasındaki başarısızlığının en büyük nedenlerinden biri olan bu parçalılık, 6 Kasım'ın gençlik hareketinde oynaması gereken rolü ve yaratabileceği ileri çıkış imkânlarını şimdiden zora sokuyor. Bu nedenle, bu yılki 6 Kasım sürecinde geçmiş yılların parçalı eylem pratiği bir kenara bırakılmalı, her yerde birleşik ve mümkün olduğunca kitlesel eylemler yapılmalıdır.

Bugün bunu zorunlu kılan bir başka neden ise sermayenin saldırılarının son yıllarda daha kapsamlı hale gelmiş olmasıdır. Özellikle geçen yıl sermaye cephesinden yapılan tartışmalar ışığında üniversitelerin dönüşüm süreci hızlandırılmıştır. Geçen dönemin sonlarına doğru yapılan "Uluslararası Yüksek Öğretim Konferansı (UYK)" saldırıların pervasızlaşacağını ilanı olmuştur. Dönemin hemen başında yapılması planlanan fakat gelen tepkiler üzerine ertelenen har(a)ç zamları bu açıdan iyi bir örnektir.

Sermaye, gençlik hareketinin bugünkü tablosundan güç alarak bu kadar pervasızlaşabilmektedir. O da bilmektedir ki böylesine parçalı bir tablo yaşayan gençlik hareketi saldırılar karşısında geniş gençlik kitlelerini sokağa dökemeyecek, dökse bile bunu saldırıları püskürtebilecek bir güce dönüştüremeyecektir. İşte bu yüzden akademik olmaktan çok siyasal bir anlamı da olan 6 Kasım protestoları birleşik bir gençlik hareketi yaratmanın imkânına dönüştürülebilmesi hedefi üzerinden ele alınmalıdır.

Genç komünistler hazırlıklarını, 6 Kasım eylemlerinin parçalı değil ilkeli birlikler üzerinden birleşik ve kitlesel biçimde örgütlemek üzere yapacaklardır. Dinamik bir çalışmaya dayalı hazırlık, bu hazırlıklardan alınan güçle sürece yapılacak müdahale, 6 Kasım vesilesi ile gençlik hareketinin toplam tablosuna etki edebilmek demektir.

6 Kasım gençlik hareketi için temel bir gündem olduğu yerde özel bir atmosfer de yaratıyor. Kendi içinde tartışılabilir/eleştirilebilecek bir dizi yanı da olsa bu atmosfer geniş anlamda gençlik kitlelerinin, dar anlamda da çevre çeperin politikleşmesine ya da

bağlarının güçlenmesine zemin hazırlıyor. Bu süreçte yaşanan hareketlilik ilgi çekebiliyor ve kimi durumlarda ilişkilerin ya da başka unsurların harekete geçmesine vesile olabiliyor. Bu nedenle, etkili ve sonuç alıcı bir kitle çalışması yürütmek ve örgütü büyütmek gibi sorunların aşılmasında 6 Kasım süreci önemli bir yerde duruyor. Bu yılki 6 Kasım hazırlıklarımızın temelinde bu sorunların çözümünde mesafe alabilmek hedefi duruyor.

Sözünü ettiğimiz hazırlıklar çerçevesinde yapılması gereken ilk iş, süreci oluşturulacak komiteler üzerinden örgütlemek olacaktır. Mümkün olan her çalışma alanında, süreç "6 Kasım hazırlık komiteleri" üzerinden örülmeye çalışılacaktır. Bu hazırlık komitelerinin yalnızca bu sürecin etkin biçimde örgütlenmesiyle sınırlı kalmayarak çeper ilişkilere şekil vermekteki işlevi düşünüldüğünde önemi daha iyi kavranabilir.

Hazırlık komiteleri her yerde oluşturulamayacak olsa bile, her yerel niceliğe takılmadan, ama bu hedefe bağlı olarak 6 Kasım toplantıları yapmayı hedeflemelidir. Kampüste, fakültede, derslikte, gençliğin yaşadığı her alanda bu tür toplantılar örgütlenmelidir. Bu toplantılarda, 6 Kasım sürecinde üniversiteler cephesinden yaşanan gelişmeleri, saldırıların kapsamını, bunun karşısında gençlik hareketinin verili durumunu, tüm bunları bütünleyecek bir biçimde de içinde bulunulan siyasal konjonktürü tartışmayı, böylelikle güçlerimizde, ilişkilerimizde ve giderek gençlik yığınları içerisinde bu konularda bilinç açıklığı sağlayabilmeyi hedeflemeliyiz.

6 Kasım hazırlıklarının diğer bir yönü de yoğun bir ajitasyon-propaganda faaliyeti olmaktadır. Bunun için merkezi olarak hazırlanacak afiş ve bildiri gibi materyaller yanında yerel inisiyatiflerin ürünü bir dizi araç kullanılacaktır. Alanın politikleştirilmesi, bu politikleşmenin yukarıda değindiğimiz örgütsel dönüşüm için sunduğu zeminler, çalışmanın bu tarzda yürütülmesine de başlı başına bir önem yüklemektedir.

Son olarak genç komünistler cephesinden, 6 Kasım hazırlıklarının içe ve dışa dönük somut hedefler üzerinden ele alınması gerektiğini bir kez daha hatırlatalım. Kitle çalışması ve örgütlenme alanındaki sorunların aşılmasına yönelik olarak atacağımız adımlar devrimci bir gençlik hareketinin yaratılması amacına bağlanmalı, bu da örgütlenmeyi güçlendirmek hedefi ile birlikte ele alınmalıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://tiny.cc/meyarw>



500 öğrenci tutuklu

ÇHD İstanbul Şubesi'nin cezaevinde tutuklu bulunan öğrenciler hakkında hazırladığı raporda; İstanbul'da 89, Türkiye genelinde ise 500'e yakın öğrencinin tutuklu bulunduğu belirlendi. Mahkemelerin, öğrencilerin tutukluluk hallerini uzatmaya yönelik verdiği kararların mantık sınırlarını zorladığı belirtildi.

Raporda "Üniversite öğrencileri her zaman dinamik ve öğrenim sorunlarına duyarlı olmuşlardır. Öğrencilerin parasız eğitim, harç ücretleri, halk için eğitim gibi talepleri de ifade özgürlüğü kapsamı içerisinde. Ancak siyaset kurumunun yargı eliyle oluşturduğu baskı ile öğrencilerde bu kapsamın içinden alınmış terörle mücadele yasasını düzenleyen TCK 220 ve 314. madde ile 3713 sayılı Terörle Mücadele Yasası'nın 7/2. maddesi kapsamına sokulmuştur" denildi.

Kaç öğrenci hangi cezaevinde

ÇHD'nin raporunu göre, İstanbul'da tutuklanan ve çeşitli cezaevlerine gönderilen öğrencilerin listesi şöyle:

- . Tekirdağ F tipi Cezaevi: 34 öğrenci
- . Kandıra F tipi Cezaevi: 25 öğrenci
- . Edirne F tipi Cezaevi: 16 öğrenci
- . Bakırköy Kadın tutukevi: 11 öğrenci
- . Gebze M tipi Cezaevi: 3 öğrenci

"Tutuklu öğrenciler serbest bırakılsın!"

ÇHD İstanbul Şubesi, Özgürlükçü Hukukçular Derneği, KESK İstanbul Şubeler Platformu, Gençlik Federasyonu tarafından 4 Ekim günü Taksim'de yapılan eylemde "Tutuklu öğrenciler serbest bırakılsın!" denildi.

Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan kitle "Tutuklu öğrenciler serbest bırakılsın!", "Parasız eğitim istediği için tutuklanan Ferhat Tüzer ve Berna Yılmaz serbest bırakılsın!" ve üzerinde Berna ve Ferhat'ın fotoğrafları olan pankartlarla Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. Burada basın açıklamasını ÇHD Yönetim Kurulu üyesi Güray Dağ okudu.

Onlarca öğrencinin neyle suçlandıklarını dahi bilmeden, aylarca mahkemeye çıkmayı beklediklerini belirten Dağ şunları söyledi: *"Hak ve özgürlüklerini kullandıkları için eğitim hakları gasbedilen bu öğrenciler, F tipi hapisanelerinin ağır tecrit koşullarında tutulmaktadır. Bizler aşağıda imzası bulunan demokratik kitle örgütleri olarak bu soruna dikkat çekmek ve başta Berna ve Ferhat olmak üzere haksız yere özgürlüklerinden mahrum bırakılan üniversite öğrencilerinin derhal serbest bırakılması talebiyle bugün buradayız. Ve bir kez daha, ülkenin baskıyla, gözaltı ve tutuklama terörüyle sindirilemeyeceğini, gençliğin bu onurlu mücadelesinde yanında olmaya devam edeceğimizi ilan ediyoruz."*

Suavi'nin de katıldığı eylem açıklamanın ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ekim Gençliği

AÜ'de direniş



Soruşturma-ceza terörü protesto edildi

Geçen sene 6 Kasım çalışmaları sırasında Anadolu Üniversitesi Hazırlık Fakültesi'nde devrimci öğrenciler ÖGB ve çevik kuvvet polisinin saldırısına uğramıştı. Saldırının ardından rektörlük yaz döneminde 8 öğrenciye bir haftalık uzaklaştırma, 37 öğrenciye ise kınama cezası verdi. Cezalar 3 Ekim günü üniversitede yapılan bir eylemle protesto edildi.

“Eğitim hakkımız engellenemez / Üniversite Öğrencileri” ve “Soruşturmalar-cezalar geri çekilsin / Üniversite Öğrencileri” pankartlarının açıldığı eylemde, sloganlarla kapı önüne gelindi. Basın açıklamasında soruşturma süreci ve polis-ÖGB-Rektörlük işbirliği teşhir edildi. Sermayenin güdümündeki bu kurumların öğrencileri abluka altına aldıkları anlatıldı. Ardından da devrimci siyasal faaliyetin kesintisiz süreceği vurgulandı.

Bununla beraber Bologna sürecinin getirisi olarak üniversitedeki dönüşümler ve yapılan zamlar ele alındı. Eğitime harcanması gereken paranın füze kalkanı gibi uşakça uygulamalara aktarıldığı belirtildi.

Basın açıklamasının ardından gerçekleştirilen öğrenci forumunda gençlik örgütleri adına konuşmalar yapıldı. Soruşturmalara karşı mücadelenin önemi, Genç-Sen'in kapatılması kararı, Ortadoğu halklarına yönelik emperyalist saldırganlık, Kürt hareketine karşı tırmandırılan şovenizm, kıdem tazminatı saldırısı ve 8 Ekim'de Ankara'da yapılacak eylem bu konuşmalar içerisinde bahsedilen konulardı.

DGH, EHP Gençliği, Ekim Gençliği, Genç-Sen, Gençlik Muhalefeti, Öğrenci Kolektifleri, SGD ve Özne Dergisi'nin örgütlediği eyleme Alınteri, Emek Gençliği, DÖB, YDG ve TKP de destek verdi.

Direniş başladı

Bu cezalara sessiz kalmayan Genç-Sen üyesi ve



5 Ekim 2011 / Eskişehir

Ekim Gençliği okuru bir öğrenci kapı önünde direnişe başladı. Gençlik örgütlerinin soruşturmalara ve cezalara karşı yaptığı ortak eylemin ardından süreç 4 Ekim Salı sabahı Genç-Sen'in gerçekleştirdiği kapı önü direnişiyle sürdü. Sabahın erken saatlerinden itibaren “Soruşturmalar-cezalar geri çekilsin”, “Eğitim hakkımız engellenemez”, “Genç-Sen kapatılamaz” pankartları ve çeşitli dövizler giriş kapısında demirlere asıldı. Daha sonra üniversitelerin ticarileşmesi ve baskıları anlatan bildiriyle öğrencilere seslenildi. Yapılan sohbetlerde soruşturmalara karşı mücadelenin büyütülmesi gerekliliği belirtildi, gençlik mücadeleye çağrıldı.

Direnişin 2. günü sabah erken saatlerden itibaren başlayarak gün içinde sık sık bildiri dağıtımı yapıldı. Genç-Sen önlükleriyle yapılan dağıtımlarda AÜ'nün baskıcı tutumu teşhir edildi. Okulun içinde de “Soruşturmalar cezalar geri çekilsin! Eğitim hakkımız engellenemez / Kapı önü direnişiyle dayanışmaya” şiarlı afişler asıldı.

Ekim Gençliği / Anadolu Üniversitesi

Ekim Gençliği'nden yaygın faaliyet

Ekim Gençliği okurları 29 Eylül günü Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü ve DTCF'de yaygın bir faaliyet yürüttü.

Harç zamlarını öğrenci gençliğin gündemine sokmak için “Herkes her düzeyde parasız eğitim” “Har(a)ca hayır, herkese parasız eğitim” afişleri okulun her yerine yaygın bir şekilde yapıldı. Bunun yanı sıra Siyasal Bilgiler Fakültesi, Hukuk Fakültesi

ve Eğitim Fakültesi'nde Ekim Gençliği standı açıldı. Ayrıca Ekim Gençliği'nin merkezi bildirileri fakültelerin yemekhanelerinde ve kantinlerinde gençliğe ulaştırıldı. Stant açılarak Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirildi.

Afişlerin öğrenciler tarafından dikkatle okunduğu gözlemlendi.

Ekim Gençliği / Ankara Üniversitesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Arınç protestosuna 16 gözaltı

Bursa Uludağ Üniversitesi açılış töreninde Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ı protesto eden 16 öğrenci gözaltına alındı.

Uludağ Üniversitesi'nin 2011-2012 akademik yılı açılış törenine katılmak üzere Görükle Yerleşkesi'ndeki Prof. Dr. Mete Cengiz Kültür Merkezi'ne gelen Arınç protestosuna edildi.

Salon dışında Arınç'ın açılışa katılmasını sloganlarla protesto eden Öğrenci Kolektifleri üyesi 16 öğrenci gözaltına alınırken, gözaltı sırasında özel güvenlik görevlileri ve polislerle öğrenciler arasında arbede yaşandı.

Ardından, Başbakan Yardımcısı Arınç, kürsüye çıkarken salondaki bir öğrenci, “Üniversitemizde sizi istemiyoruz” diyerek tepkisini ortaya koydu.

Bu öğrencinin korumalar ve polislerce dışarıya çıkarılmasının ardından konuşma yapan Arınç, demokrasiden ve özgürlükten bahsederken konuşmasına yapılan müdahaleye arka çıktı. Salondakilere “lütfen keyfinizi kaçırmayın” diye seslendi.

Hacettepe'de gergin açılış

Hacettepe Üniversitesi yeni akademik yılı açılışında Cemil Çiçek ve Hacettepe Rektörlüğü'nü protesto eden Öğrenci Kolektifi üyeleriyle ÖGB arasında arbede çıktı.

5 Ekim günü Sıhhiye Merkez Kampüsü'nde düzenlenen törende protesto gösterisi yapmak isteyen Öğrenci Kolektifi üyesi öğrenciler salona 2 ayı kapıdan girmeye çalıştı. İçeri alınmayan öğrencilerle ÖGB arasında arbede çıkarken, ÖGB'ler öğrencilere tekme ve tokat atarak saldırdı. Saldırıda bir öğrenci baygınlık geçirdi. Etkinlik öncesinde salona giren 3 öğrenci de yaka paça dışarı atıldı.

Hacettepe yasaklarla açıldı

Hacettepe Üniversitesi yeni öğrenim dönemine 3 Ekim'de başladı.

Yaz döneminde birçok ilerici ve devrimci öğrenciye verdiği cezalarla devrimci mücadeleye tahammülsüzlüğünü kanıtlayan yönetim yeni dönemde de saldırganlığını sürdüreceğinin sinyallerini veriyor. Daha okulun ilk gününde ardı ardına açılan soruşturmalara bu savı doğruluyor. Zira geçtiğimiz dönemde DTCF'de faşist saldırı sonrasında yapılan toplu çıkış ya da Beytepe Kampüsü'nde yapılan Kaypakkaya ve Dörtler anması gerekçe gösterilerek 30'a yakın öğrenciye soruşturma açıldı.

Bununla da yetinmeyen Hacettepe Üniversitesi yönetimi valiliğin yayınladığı genelgeyi öne sürerek yasakçı tavrını sürdürüyor. Geçen sene bir dönem boyunca yürütülen bir kampanyayla kazanılan stant açma hakkı bu dönemde gaspedilmeye çalışılıyor. Stant açmak isteyen öğrencileri engelleyen ÖGB'ler valiliğin yayınladığı genelgeyi dayanak alıyor.

Ekim Gençliği / Beytepe

Paralı eğitime karşı mücadele eden öğrenci velisiArzu Yıldız Sancak:

“Paralı eğitim mücadele edilmesi gereken bir sorundur”



Geçtiğimiz günlerde Sultanbeyli Kız Teknik ve Meslek Lisesi'nde okuyan çocuğunu kayıt yaptırmak isterken kendisine dayatılan “katkı parası”nı reddeden ve bu nedenle başlattığı protesto eylemi sırasında da ailesiyle birlikte gözaltına alınan Arzu Yıldız Sancak’la yaşadıkları üzerine konuştuk. Mücadelesini sürdüren Yıldız, Eğitim-Sen İstanbul 2 Nolu Şube ile birlikte Sultanbeyli İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü önünde 12 Ekim Çarşamba günü saat 15.00’te yeni bir eylem gerçekleştirecek.

- Yaşadığınız süreci anlatır mısınız?

Açıköğretim Lisesi’nden beşinci dönemi okuyan kızımın, yüzyüze eğitim göreceği Sultanbeyli Kız Teknik ve Meslek Lisesi’nde kaydını yaptırabilmek için, ADL hesabına yatırılması gereken parayı yatırıp dekontumla birlikte okula gittim.

Okulda “ADL kayıtları buraya yapılmaktadır” yazılı kapının önünde beklemeye başladım. Ayrıca kapının üzerinde, “Akbank’ta okul hesabına 35 lira yatırılması ve 5 lira okula elden verilmesi” gerektiği yazıyordu. Bir süre sonra ADL kayıtları yapan İbrahim Bey geldi. Kayıt için geldiğimi öğrenince, kayıt şartlarını yerine getirip getirmediğimizi sordu. Ben de bu paradan şimdi haberim olduğunu, parayı mutlaka yatıracağımı, ama şu anda imkansız olduğunu söyleyince bu parayı yatırmadan kayıt işlemlerinin yapılmayacağını söyledi. Kendisini ikna etmeye çalışırken, diğer masada oturan bir öğretmen ayağa kalkıp beni şiddetle azarlayarak, onları meşgul etmememi, işleri olduğunu, parayı mutlaka yatırmam gerektiğini söyledi. Kendisinin okul müdürü olduğunu söyleyen bu kişiye “bu parayı yatırmazsam en nihayetinde kızım bu okulda okumayacak mı?” dedim. O da “okumaz, git nereye şikayet edersen et” dedi. Bu tartışmalardan sonra eşimle birlikte İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü’nün yanına gittim. Derdimi anlattıktan sonra, okul müdürü oraya geldi ve bizi dışarı çıkartarak yalnız konuştular.

Konuşmada 35 liranın ismini değiştirip “temim parası” olduğunu söylemiş. “Temim parası” kayıt parasıdır. Bunun ismini değiştirebilirsin ama alınış amacı aynıdır. Kısacası o gün ilçe milli eğitim ve okul

arasındaki gidiş gelişler sonuçsuz kalmıştı. Yetkililerin bu konuya el atması ve konunun takibe alınması için kendimce bir yola başvurdum. Eyleme geçtim, haklı direnişimin bir sonuç getirmesini temenni ediyorum.

- Eyleme geçmenizi sağlayan ne oldu?

Herkesin bir taşma noktası vardır. Yaşanan haksızlıklar seni dolduruyor. O gün de müdürün üslubu çok tersti. Beni bir veli, insan olarak görmüyordu. Kendisi sanki bir tüccar gibi benimle muhatap oldu. Öfkemi taşıran müdürün tüccar, okulun da bir ticarethaneye dönmesi gerçeğiyle böylesine karşılaşmış olma. Bu olaya bir şekilde tepki vermeliydim.

- Geçtiğimiz pazartesi sabahı ailenizle birlikte tepkinizi ortaya koymak için okul önüne gittiniz. Bir süre sonra polisler gelip sizi gözaltına aldı. Bu gözaltı olayını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Tepki gösterdiğim için kendimi iyi hissediyorum. Ama beni günlerce uykusuz bırakan bir sıkıntı var. Biz orda haklıydık. Sorun eğitimle ilgili bir sorun. Sorunun kaynağı da biz değiliz. Ama okul yöneticileri, o çevrenin insanları ve polisin bize karşı tutumu gerçekten içimi acıtıyor. Vicdanen rahatım. Ben yanlış bir şey yapmadım ama yanlış bir şey yapmışım gibi tutum alınması üzücü.

- Son olarak ne söylemek istersiniz?

İnsanlar haklılarsa korkmasınlar. Sadece kendilerine değil, başkalarının başına da bir şey geldiğinde başlarını öne eğmesinler. İnancın ve kimliğin ne olursa olsun bu vicdanla alakalı bir şey. Eğitim noktasında, ücretli eğitim kesinlikle mücadele edilmesi gereken bir sorundur. Bugün gözümüzü, kulağımızı kapadığımız şeyler yarın daha büyük sorunlar olarak çocuklarımızın önüne çıkacaktır. Nietzsche’nin ilke edindiğim bir sözü var, son olarak bu sözü hatırlatmak istiyorum: “Vicdanlı ve dürüst olmak hesaplı olmaktan iyidir. Hesap insanı makam sahibi yaparsa, vicdan daha önemli bir işe yarar, insanı insan yapar.”

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Liselilerden polis terörüne tepki

Mehmetcik Lisesi’nde okul idaresi-polis işbirliği içerisinde artan polis terörüne karşı 5 Ekim günü bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Okul önüne gelen sivil polislerin öğrencilere tehdit ve küfür ederek copla saldırmaları vb. olayları teşhir etmek ve polis terörünün son bulmasını istemek için Mehmetcik Lisesi öğrencileri okul çıkışı eylem gerçekleştirdiler.

Okul önünde toplanan liseliler, “Polis terörüne son / Mehmetcik Lisesi Öğrencileri” pankartı ile Demokrasi Caddesi’nden Kartal Meydanı’na yürüdüler. Meydanda yapılan açıklamada polisin pervasızlıklarından örnekler verildi. Mehmetcik Lisesi öğrencilerinin geçmişten beri mücadele içerisinde yer aldığı hatırlatılarak bu geleneğin yok edilmeye çalışıldığı dile getirildi. “Bizler Mehmetcik Lisesi öğrencileri olarak polisin güvenlik adı altında öğrencilere ve halka uyguladığı baskı politikasına izin vermeyeceğiz” denildi.

Eyleme BDSP, DHF, Halk Cephesi, Devrimci Dönüşüm ve Partizan destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Mehmetcik Lisesi’nde gözaltı

29 Eylül Perşembe günü “Düzen bize ne okuma hakkı ne de gelecek hakkı tanıyor! Gelecek ellerinde, gelecek DLB saflarında mücadelede!” başlıklı ve Devrimci Liseliler Birliği imzalı bildirilerin dağıtımı için Sarıgazi Mehmetcik Lisesi’nin çıkışına giden DLB’liler gözaltına alındı.

Bildiri dağıtımına başlayan DLB’li öğrenciler okul önünde bulunan sivil polislerin coplu saldırısına uğradılar.

Bildiri dağıtımı yapan bir liseliye yönelen polis gözaltı saldırısına başvururken arabaya binmeyen bir DLB’li ise darp edildi. Liselilere küfürler yağdıran polis, saldırılarına araç içinde de devam etti. Gözaltına alınan DLB’liye yönelik polis terörü ve keyfi uygulamalar karakolda da devam etti. Gözaltına alınan DLB’li 143 TL para cezası kesilerek serbest bırakıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Genç-Sen'e yargı darbesi protesto edildi



DİSK'e bağlı Öğrenci Gençlik Sendikası (Genç-Sen), İstanbul Valiliği'nin başvurusu üzerine mahkeme kararıyla kapatıldı. Valiliğin başvurusunu karara bağlayan mahkeme, "2821 Sayılı Sendikalar Kanunu'nda yer adlığı şekliyle sendikanın işçiler tarafından değil, öğrenciler tarafından kurulduğu" gerekçesiyle, sendikanın kapanması kararına vardı. Kapatma kararı protestolarla karşılandı.

Eskişehir

30 Eylül gün Kızılay İş Merkezi'nden yürüyüşe geçen Genç-Sen'liler Adalar Migros önünde basın açıklaması yaptı. Yürüyüş sırasında yapılan ajitasyon konuşmaları ile, uluslararası sözleşmeler hiçe sayılarak gençliğin sendikasının kapatılma kararına karşı mücadeleye çağrı yapıldı.

Basın açıklamasında kapıları emekçi çocuklarına kapalı olan, her yıl binlerce diplomalı işsiz mezun eden, yasal haklarını kullandığı için yüzlerce öğrenciye soruşturma açan, verilen cezalarla öğrencilerin eğitim haklarını ellerinden alan eğitim sistemi var oldukça, öğrencilerin sendikası Genç-Sen'in de var olacağı söylendi. Yüzde 500'lere varan harç zamlarına karşı sokakları zapt eden, egemenlerin üniversiteler ve YÖK'te gerçekleştirmeye çalıştığı neo-liberal dönüşüm planlarını bozan Genç-Sen'lilerin sendikalarını yine bu yolla savunacağı vurgulandı.

Ardından söz alan Emekli-Sen Şube Başkanı Suat Başaraner sendikal mücadelenin her dönem engellemelerle karşılaştığını, bu durumun da hukuki değil siyasi bir sonuç olduğunu vurguladı. DİSK, Eğitim Sen, ESP ve PDG eyleme destek verdi.

İstanbul

Galatasaray Meydanı'nda toplanan Genç-Sen'liler Taksim Meydanı'na yürüdü.

Genç-Sen MYK üyesi İlkin Sarı tarafından okunan basın açıklamasında Genç-Sen'in mücadele geçmişinden örnek verildi. Sokakta verdikleri mücadelenin yanısıra hukuki yolları da sonuna kadar zorlayacaklarını söyleyen Sarı, mahkeme kararını Yargıtay'a ve gerekirse AİHM'e taşıyacaklarını dile

getirdi. Herkesi Genç-Sen'e destek olmaya çağırdı.

Eyleme DİSK İstanbul Temsilcisi ve Bank-Sen Genel Başkanı Önder Atay ve Dayanışma Sendikası Genel Başkanı destek verdi.

5 Ekim günü ise Yıldız Teknik Üniversitesi önünde toplanan Genç-Sen'liler yürüyüş gerçekleştirdi.

YTÜ önünde toplanan ve caddede yürüyüşe geçmek isteyen Genç-Sen üyeleri polis barikatıyla karşılaştı. Polis trafiğin kapatılmasına izin vermeyince yürüyüş kaldırımından devam etti. Genç-Sen'liler sloganlar eşliğinde Barbaros Bulvarı boyunca yürüdü. Zaman zaman arbeye yaşandı.

Dolmabahçe'deki Başbakanlık Ofisi önüne giderek açıklama yapmak isteyen öğrenciler çevik kuvvet tarafından Beşiktaş Meydanı'nda durduruldu. Yapılan pazarlıkların ardından eylem Beşiktaş İskele Meydanı'nda yapılan basın açıklamasıyla sona erdi.

Ankara

YKM önünde biraraya gelen Genç Sen üyesi öğrenciler "Genç-Sen'i kapattırmayacağız! Genç-Sen haykır, sendika haykır!" yazılı ozalit açarak Adalet Bakanlığı önüne yürümek istediler. Ancak Ankara polisi 300 metre olan bu mesafeyi yürütmeyeceğini söyleyerek kaldırımından yürüme dayatması yaptı. Bunun üzerine bir süre yoldan yürünerek Adalet Bakanlığı önüne gidildi. Burada basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada sendikalar kanunu gerekçe gösterilerek verilen kararın hukuki değil siyasi olduğu vurgulandı.

Genç-Sen adına okunan basın açıklamasının ardından yıllarca sendika kurma mücadelesi sürdüren Emekli-Sen'in Genel Sekreteri Hüseyin Demirton da bir konuşma yaptı. Demirton konuşmasında "mermeri delen suyun kuvveti değil damlaların sürekliliğidir" diyerek mücadelede ısrar vurgusu yaptı.

İzmir

İzmir'de Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde yürüyüş yapan Genç-Senliler mücadele çağrısı yaptı.

Ekim Gençliği / Eskişehir - Ankara

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Eskişehir'de Genç-Sen çalışmaları

OGÜ'de kampanya

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde hafta başında yapılan Genç-Sen toplantısında geçtiğimiz hafta okul içinde yapılan anket sonuçları değerlendirildi. Bu sonuçlar üzerinden hazırlanan metinle birlikte üniversitedeki öğrencilerin har(a)ç saldırısına yönelik yaklaşımları açıklandı. Bununla beraber, özelde Osmangazi Üniversitesi'nin genelde ise gençliğin sorunlarının tartışıldığı toplantıda bunlara yönelik çözüm ve çalışma önerileri masaya yatırıldı.

YÖK uygulamaları ve Bologna sürecinin üniversitedeki yansımaları değerlendirilerek, 6 Kasım'a kadar sürdürülecek olan, ticari eğitime karşı bir kampanya ile teşhir edilmesi kararlaştırıldı. Çalışmaların alternatif kültür-sanat etkinlikleri ile birleştirilmesi kararı alındı.

Harç eylemi

Anadolu Üniversitesi Genç-Sen Şubesi üniversitelerin harç zamları ile deney tahtasına çevrilmesini protesto etti. 29 Eylül günü Yunus Emre Kampusu girişi kapısı önünden "Ne har(a)ç ne de zam, parasız eğitim istiyoruz" pankartıyla yürüyüşe geçen Genç-Senliler, rektörlük önünde basın açıklaması yaptı.

Yürüyüş sırasında yapılan ajitasyon konuşmaları ve sloganlar öğrenciler tarafından alkışlarla karşılandı. harç zamlarının, baskı politikalarının ve Bologna sürecinin teşhirinin yapıldığı ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi.

Rektörlük önüne gelindiğinde ise üniversitenin bugüne kadarki harç uygulamaları teşhir edildi, hesabı soruldu.

Ekim Gençliği / Eskişehir



Yemekhane boykotu

Çanakkale On Sekiz Mart Üniversitesi Rektörlüğü yemek fiyatlarını 1.75 TL'den 2.25 TL'ye yükseltti. Ayrıca ikinci öğün fiyatları da 3.50 TL'den 4.50 TL'ye yükseltildi. Böylece iki öğünü de üniversitede yiyen öğrencilere 6 TL 75 kuruş ödeme yapması dayatıldı.

ÇOMÜ'lü öğrenciler 4 Ekim Salı gününden itibaren "Yemekhane zammı geri çekilsin", "İkinci öğündeki fiyat farkı kaldırılсын", "Yemek bursu alan öğrenci sayısı arttırılсын" talepleriyle yemekhane boykotu gerçekleştirdi.

Kısa bir tiyatro gösterisinden sonra, ÖSEM önünde oturma eylemi başladı. Topluluk sık sık alkışlar, sloganlar ve konuşmalarla diğer öğrencileri yemekhaneyi boykot etmeye çağırdı. Evden getirdikleri ekmekleri öğrencilerle paylaştılar. Talepler gerçekleşene kadar eylemler devam edecek.

Ekim Gençliği / ÇOMÜ

Adaletin temeli nakittir

1 Ekim’de yürürlüğe giren yeni düzenlemeye göre artık hukuk mahkemelerinde açılacak tüm davaların masrafları peşin ödenecek. Böylece burjuva hukukunun geçerli olduğu mahkemelerde göstermelik adalet arayışı dahi rafa kaldırılıyor. Dar gelirlilerin dava açması imkansız hale geliyor.

Yeni Hukuk Muhakemeleri Kanunu (HMK), 1 Ekim 2011 itibarıyla yürürlüğe girerken, yasanın 120. maddesine göre artık hukuk ve aile mahkemelerindeki tüm masraflar peşin yatırılacak. “Taraflarca aksatılan giderler nedeniyle uzayan dava süreçlerini kısaltmak” gerekçesiyle uygulamaya konan maddeye göre tanık, bilirkişi ve keşif ücretleri nakit ödenecek.

Paran varsa dava açarsın

Yeni düzenlemede davacı, dilekçesindeki sayı kadar tanıklık ücretini peşin yatıracak. Dava dilekçesinde tanık sayısı belirtilmemiş olsa dahi, en az üç tanık parası ve tebligat ücretini peşin yatırması gerekiyor. Yeni tarifede tanıklık ücreti 15-30 TL olarak belirlenirken, davacı en az 45 TL tanıklık ücreti

ödemek durumunda kalacak. Bununla beraber 18 TL tebligat ücreti de vermek durumunda. Mahkeme, tanık dinlenmesine yer olmadığı kararı verirse, peşin olarak alınan bu paralar ancak dava sonuçlanınca iade edilecek.

200 TL keşif harcının ve 75 TL keşif ulaşım bedelinin peşin yatırılması da ilgili kanun maddesinde dikkat çekiyor.

Bilirkişi ücreti de mahkemelere göre 150 TL ile 300 TL arasında değişiyor.

Mahkeme, keşif ve bilirkişiye ihtiyaç duymazsa, bu paralar dava sonuçlanınca iade edilecek.

Yeni düzenleme hukuk mahkemesinde dava açan bir kişinin, davadaki taraf sayısının 5 katı kadar tebligat parasını peşin ödemesi gerekiyor. Örneğin, 20 hisseli bir arsada hak ihlaline uğradığını düşünen bir hissedarın açacağı davanın taraf sayısı da 20 olacak. Bu durumda davacının, taraf sayısının 5 katı olan 100 tebligat parasını ödemesi gerekecek. Tebligat ücretinin 6 TL olduğu dikkate alındığında ödenmesi gereken toplam para 600 TL’ye ulaşacak.



Adliye sarayında protesto

İstanbul Çağlayan Adliyesi’nde çalışan BES İstanbul 2 No’lu Şube üyeleri, çalışma koşullarını protesto etmek için basın açıklaması gerçekleştirdi.

BES adına Eylem Özkan’ın okuduğu açıklamada, Çağlayan Adliyesi’nde yargı emekçilerinin müşteri gibi görüldüğü, yemek, su gibi en temel ihtiyaçlarının paralı hale getirildiği ve gidiş-geliş masraflarının yeteri kadar karşılanmadığı ifade edildi. Yapılan açıklamada, yargı emekçilerinin birden fazla kişinin yapması gereken işleri tek başına yaptıkları, sağlıksız koşullarda çalıştıkları ve düşük ücret aldıkları da söylendi. Açıklamada bunların dışında yasal olarak 50 kişi ve üzerinde personeli olan kamu kurum ve kuruluşlarında kreş bulundurulmasının zorunlu olduğu hatırlatıldı.



“Polis dışarı, avukatlar içeri”

Yeni açılan Çağlayan Adliyesi’nde, içeriye girişlerde avukatlara dayatılan ince arama ve keyfi uygulamaları protesto eden ÇHD İstanbul Şubesi’ne üye avukatlar 4 Ekim günü de eylemdeydi. Geçtiğimiz haftaki eylemde avukatlara yönelik özel güvenlik ve polis engellemesi de protesto edildi.

İstanbul Adliyesi B kapısı önünde toplanan avukatlar alkışlarla eyleme başladılar. “Avukatlar; Mesleklerine yönelik saldırılara, Yargının siyasallaşmasına, TBB vesayetine, Adaletin ticarileştirilmesine karşı direniyorlar / ÇHD İstanbul Şubesi” pankartının açıldığı eylemde ÇHD adına basın açıklamasını Av. Ayçan Çiçek okudu.

Adalet Bakanlığı’nın hakim ve savcılar HSYK eliyle vesayet altına alırken, TBB ile avukatı ve avukatlığı vesayet altına almaya çalıştığını belirten Ayçan açıklamayı şöyle sürdürdü: “Siyasal iktidarın uzun yıllardır taşıdığı bugün Çağlayan adliyesinde bir kez daha somutlanan adaletin piyasada satılan hizmete dönüştürülmesi, avukatın yargının dışına atılması

anlayışına karşı inatla direniyoruz. Adliyeye avukatı sokmayan, kanunsuzluğa karşı çıkan avukatların önüne özel güvenlikten barikat kuran, dahası tehdit eden, saldıran, fişleyen, adaleti dışarı atan çevik kuvveti içeri alan polis devleti anlayışına karşı mesleğimizi savunmaya devam edeceğiz.”

Açıklama sonrasında konuşan ÇHD İstanbul Şube Başkanı **Taylan Tanay**, 6 haftadır avukatların sorunlarına dikkat çekmek için eylemler düzenlediklerini ve adliye avukatların yanısıra hakim, savcılar ve adliye çalışan işçilerin de sorunları olduğunu söyledi. Tanay, bundan sonra İstanbul Barosu öncülüğünde siyasal iktidarın dayatma ve saldırılarına karşı hep birlikte mücadele edeceklerini duyurdu.

İçeriye topluca giriş yapan avukatlar adliye kapısından sadece kimliklerini göstererek geçtiler. Daha sonra içeride “Direne direne kazanacağız” sloganını atarak eylemi sonlandırdılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mahkum AŞ

Adalet Bakanlığı tutuklu ve hükümlülerin emek gücünü ranta çevirdi. Mahkumları çeşitli işlerde çalıştıran Bakanlık böylece devasa bir bütçe oluşturdu.

Bakanlık, hükümlü ve tutukluların “mesleklerini koruyup geliştirmeleri ya da meslek öğrenmeleri” adı altında işlettiği iş yurtlarını bir fabrika gibi çalıştırıyor. Yurtların sayısı 216’yı buldu ve müdürlüklerin toplam bütçesi 2011’de 747 milyon TL’ye ulaştı.

İşyurtlarında 40’tan fazla işkolunda 6 bin 492 hükümlü sürekli, 11 bin 561 hükümlü kısmi zamanlı olarak çalışıyor. Mahkumlar, endüstriden el işlerine, tarım-hayvancılıktan inşaat ve onarıma, kadar farklı iş kollarında çalıştırılıyorlar. Devlet işçi çalıştırdığı zaman yerine getirmek zorunda olduğu yükümlülüklerden mahkumları çalıştırarak kurtuluyor. Tutuklu ve hükümlülere ne ücret veriliyor ne de sigorta yapılıyor. Her ne kadar burjuva basın mahkumların çalışmasıyla oluşan bütçeden onların da yararlandığını söylese de, devletin hapishane politikası bunun bir yalan olduğunu gösteriyor. Çünkü hapishanelerde kalabalık koğu, yanmayan kalorifer, soğuk su ve kötü, sağlıksız yemek gibi sorunlar hakim.

Adliye sarayları, polis kazakları, kamufraj...

Tutuklu ve hükümlülerin emek gücüyle 91 adliye sarayı tamamlandı, 45’i sırada. Silivri Ceza İnfaz Kurumları Kampüsü’nde de mahkum emeği var. Adliye saraylarının yanı sıra 57 ceza infaz kurumu işyurtlarının gelirleriyle tamamlandı. 27’sinin yapımı devam ediyor. 189 adliye hizmet binasına döşeme ve eşya alımı, lojman ve arsa temininde de bu gelirlerden yararlanıldı. Polis ve hakimlerin kıyafetlerini de mahkumlar diyor.

Yerel işçi bültenlerinde birlik ve kardeşlik çağrısı!



Yerel işçi bültenlerinin Eylül-Ekim sayılarında, işçi sınıfına yönelik sosyal yıkım saldırılarıyla birlikte füze kalkanı ve Kürt halkına yönelik saldırganlık gündemleri öne çıkıyor. Çeşitli sanayi havzalarında binlerce işçiye seslenen yerel işçi bültenleri, kapitalist kriz, sosyal hak gaspları, emperyalist savaş ve şovenist kudurganlığı işleyerek sınıfa “işçilerin birliği halkların kardeşliği” çağrısını ulaştırıyorlar.

Temel gündem olarak kıdem tazminatı konusunu sayfalarına taşıyan **Kayseri İşçi Bülteni**’nde, sermayenin saldırı dalgası işçilerin kaleminden çıkan yazılarla özlü biçimde anlatılıyor. Farklı sektörlerden işçilerin mücadele ve örgütlenme çağrılarına yer verilen bültende, Kayseri’deki çeşitli fabrikalarda yaşanan hak gaspları da aktarılıyor. Bültende ayrıca, iş cinayetlerine karşı mücadelenin önemine de dikkat çekiliyor.

Ümraniye yerelinde çıkarılan **OSB-İMES İşçi Bülteni** de ana gündem olarak savaş ve saldırganlığı işliyor. “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarını ön plana çıkan bültenin orta sayfası ise ‘Ümraniye İşçi Birliği’ imzalı deklarasyon metnine ayrılmış durumda. Havzadaki çeşitli fabrikalardan işçi mektuplarına yaslanan bültende işçilerin birliği ve beraberliğinin nasıl olması gerektiği de yalın içimde anlatılıyor.

Kıdem tazminatı hakkını savunma çağrısı yapan **Bursa İşçi Bülteni**’nde ağırlıklı olarak metal sektörüne dair gelişmeler ve füze kalkanı konusu ele alınıyor. Birleşik Metal-İş’in genel kurullar sürecini ele alan bültende “Genel kurullar mücadele kürsüsü olmalıdır” başlıklı yazıyla Birleşik Metal üyelerine hatırlatmalarda bulunuluyor. Kölelik koşullarının hüküm sürdüğü İS-ME’deki işçilere seslenen bir yazının göze çarptığı bültende Reuault’ta yaşanan işçi kıyımı ve Türk Metal ihaneti teşhir ediliyor. Bültenin bir diğer önemli gündemi ise füze kalkanı projesi. Bültende, emperyalizme kalkan olmama ve halkların kardeşliği için mücadeleyi yükseltme çağrısı yapılıyor. Bültenin arka kapağında ise 8 Ekim Ankara mitingine çağrı yapılıyor.

Esenyurt İşçi Bülteni ise emperyalist saldırganlığa, kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı mücadele çağrısı yapıyor. Ulusal İstihdam Stratejisi saldırısının arka planının anlatıldığı bülten

sayfalarında emperyalistlerin ve AKP hükümetinin Somali ikiyezllülüğü teşhir ediliyor. Sınıf hareketine dair gelişmelerin de aktarıldığı bültende farklı sektörlerden işçilerin kaleme aldığı yazılar dikkat çekiyor.

İzmir’de kölelik koşulları altında çalışan tekstil işçilerine seslenen **Tekstil İşçileri Bülteni**, Eylül ayı sayısında kriz, hak gaspları, savaş ve şovenist kudurganlığı temel gündemler olarak belirlenmiş. “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” vurgusunun yapıldığı kapak sayfasıyla dikkat çeken bültende krizin faturasını ödememe çağrısında bulunuluyor. Sermayenin kıdem tazminatı saldırısının da temel bir yer tuttuğu bültende, Türk ve Kürt kökenli tekstil işçileriyle yapılmış bir röportajla şoven kudurganlığa anlamlı bir yanıt veriliyor. Çeşitli illerdeki tekstil fabrikalarında gerçekleştirilen eylemlerin tablosunun da yansıtıldığı bültende tekstil işçilerinin kaleminden çıkan yazılar bültene ayrıca güç katıyor.

Türkiye genelindeki çeşitli sanayi havzalarında metal işçilerine seslenen **Metal İşçileri Bülteni** ise Ekim ayı sayısında kıdem tazminatının gaspı saldırısını temel gündem olarak işliyor. Bültende ana yazıyı Birleşik Metal-İş Anadolu Şube Başkanı Seyfettin Gülgöl’le yapılan röportaj tamamlıyor.

Metal işçilerinin çeşitli illerde gerçekleştirdiği kıdem tazminatı eylemlerinin tablosunun da yansıtıldığı bültende Birleşik Metal İstanbul 2 No’lu Şube Örgütlenme Sekreteri ve Ejot Tezmağ Baştemsilcisi Erdoğan Özdemir ile yapılan röportaj da ilgi çekiyor. Bültenin diğer bir temel gündemini ise Birleşik Metal-İş Sendikası’nın genel kurullar süreci oluşturuyor. Penta’dan delegelerin genel kurul sürecine ilişkin düşüncelerini ve önerilerini paylaştıkları metnin yanı sıra çeşitli metal fabrikalarındaki örgütlenme ve mücadele süreçleri de bülten sayfalarında yer buluyor. İşçi katillerinin bulunduğu Dünya İş Sağlığı ve Güvenliği Kongresi de bültene zenginlik katıyor.

Kapitalist krizin vurduğu Tuzla tersanelerine seslenen **ROTA**, güvencesizliğin yaygın olduğu havzada kıdem tazminatı gündemini işliyor. Tersanelerden işçi yazılarıyla zenginlik kazanan bülten sayfalarında 19. Dünya İş Sağlığı ve İş Güvenliği Kongresi’ne ilişkin bir yazıya da yer veriliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>



“İsmail’i işkencede katlettiler”

Cumartesi Anneleri Galatasaray Lisesi önünde 340. kez eylem yaptılar. Eylemde 1994 yılında Diyarbakır’ın Bismil ilçesinde eşi Rabia Tunç ile birlikte evinden gözaltına alındıktan sonra gözaltında kaybedilen İsmail Tunç’un dosyası açıklandı.

Suavi, Mehmet Atak, Zeynep Tanbay ve yazarlar Hasan Ozan, Mukaddes Erdoğan Çelik, Aslı Erdoğan’ın destek verdiği eyleme, Rabia Tunç sağlık sorunlarından kaynaklı katılamadı.

Eylem 1980 askeri darbesi döneminde 8 Ekim’de gözaltına alınarak kaybedilen Cemil Kırbaşı’nın abisi **Mikail Kırbaşı**’ın konuşmasıyla başladı. Kırbaşı kayıp yakınlarının Galatasaray Meydanı’nda oturmaya devam ettiğini belirterek şunları söyledi: “Görünmeyen adalet, bitmek tükenmek bilmeyen belirsizlik biz kayıp yakınlarının yaşamında işkence oldu. Ancak anlaşılan o ki; bizim bu yaşam biçimimizden keyif alan duyarsız, duygusuz insanlar var. Ancak unutulmamalıdır ki; bu duruma seyirci kalanları bu sistem ve düzenle birlikte tarih affetmeyecektir.”

“Çılgılığı bütün bodrum katını sardı”

Ardından İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplar Komisyonu adına açıklama yapan **Maside Ocak Kışlakçı** İsmail Tunç’un kaybedilişini şöyle anlattı: “Tunç ailesinin evi, Bismil Komando Taburu’na bağlı askerlerce sarıldı. Rabia ve İsmail Tunç’un kafasına torba geçirildi. Çocuklarının gözü önünde öldüresiye dövüldüler. Gözaltına alınarak Bismil Komando Taburu’na götürüldüler.

Onları bodrum kata indirip, İsmail’i hücreye aldılar, Rabia’yı salonda beklettiler. Bir süre sonra işkence başladı; İsmail’in saatler süren çılgılığı bütün bodrum katını sardı. Sonra sesi aniden kesildi. Askerlerden biri ‘İsmail Tunç öldü’ dedi. Bunun üzerine feryat eden Rabia çırılçıplak soyulup, başına torba geçirilerek saatlerce dövüldü. 9 gün aç susuz bırakıldıktan sonra ifade vermek için hücreden çıkarıldı. İfadesini alanlara eşini sordu. ‘Bir daha sorma. O aradığı yeri buldu’ dediler. Ardından, tehdit ederek, yarı baygın şekilde gece yarısı evine yakın bir yere attılar.”

Ocak, Tunç’un da içerisinde olduğu belirtilen toplu mezarın açılması ve kimlik tespiti için DNA testi yapılması talebiyle ailesi tarafından savcılığa başvuruda bulunulmasına rağmen, başvurunun üzerinden geçen 6 aylık süre içerisinde hukukun işlemeyerek, kaybedenlerin korunduğunu ifade etti.

Che kavgamızda yaşıyor!

Katledilmesinin üzerinden geçen 44 yıla rağmen onun yaşamını bu sayfaya sığdırmanın zorluğunu bilerek başlıyoruz söze...

Che Arjantinli bir ailenin çocuğu olması dolayısıyla genç yaşta, yaşadığı kıtanın emperyalizmden kaynaklanan sorunlarını kavramıştı. Ezilen ve sömürülen halkların sesi olabilmek için siyasal mücadeleye atılmasındaki dönüm noktası da emperyalizmin bu kıtada çevirdiği kirli dümenlerdir. Onu enternasyonal yapan da tam olarak budur. Arjantin’de doğan Che, Meksika’da Fidel Castro ve arkadaşlarıyla tanışmış, onların davasına ortak olup Küba Devrimi’ne adını yazdırmıştır.

Küba Devrimi’ne katkısından ve üstün askeri eylemlere önderlik eden bir komutan olmasından dolayı merkez bankası başkanlığına ve sanayi bakanlığına getirilmiştir. Küba’da sosyalizmin inşa çabasına ortak olmuştur. Rusya’da Ekim Devrimi’nin ilk yıllarında uygulanan “Komünist Cumartesiler”i örnek alarak “Gönüllü Çalışma”yı Küba Devrimi’nin ilk yıllarında uygulamaya çalışan Che’dir.

Bu görevdeyken bile yerini sağlamlaştıran koltuğunda oturmayı düşünmedi hiç. Afrika, Asya ve Latin Amerika’daki yükselen devrimci hareketleri dikkatle izledi. Küba Devrimi’nin başarısını diğer ülkelerde yapılacak devrimlerle güçlendirmek istiyordu. Küba Devrimi’nin tam anlamıyla başarıya ulaşabilmesinin yolunun buradan geçtiğinin bilincindeydi. Küba vatandaşlığına kabul edilen Che Küba Devrimi’nin diğer ülkelerde de yankı bulduğunu bilmekteydi ve bu duruma bizzat müdahale etme isteği ile enternasyonalist ruhu onu harekete zorluyordu. Bu ruh Che’nin sözlerinde şöyle ifade bulmaktadır: *“Bayrağı altında doğmadığımız bir ülkenin toprakları üstünde dökülen her damla kan, orada hayatta kalan kişinin daha ilerde kendi ülkesinin kurtuluş mücadelesine uygulamak için edineceği bir deney olacaktır. Ve kurtulan her halk, bir başka halkın kurtuluşu için verilecek savaşta kazanılmış bir aşamadır.”*

Küba’da olgunlaşan devrimden sonra içindeki devrim ateşiyle yanıp tutuşmaktaydı. Böylece Küba’daki görevlerini ve dostlarını geride bırakıp uzun bir yolculuğa doğru adım atmıştır. Küba’dan ayrıldıktan sonra Afrika kıtasında yükselen bağımsızlık savaşlarına katılan Che, sonra o çok sevdiği Latin Amerika dağlarına doğru yola çıkmıştır. Küba Devrimi’nin önderi Fidel Castro’dan bile gizli olarak kurduğu ilk gerilla birliğini Bolivya’ya göndermişti. Artık eksik olan kendisiydi ve bunun için tüm görevlerinden istifa ederek Bolivya’ya gitmiştir.

Küçük sayılabilecek bir grupla Bolivya dağlarında gerilla mücadelesi yürüten Che’nin karşısında ise Amerikan emperyalizmine boyun eğmiş Bolivya hükümeti ve onun silahlı güçleri vardır. Kendisini ve yoldaşlarını katletmek için arayan kolluk kuvvetleriyle son mermisine kadar çatışan Che, yaralı olarak tutsak edilmiştir. Tutsakken her türlü soruyu karşılıksız bırakmış ve katillerinin elinde sonuna kadar direnmiştir. Bunun üzerine elleri titreyen bir asker tarafından 9 Ekim 1967’de makineli tüfekle kurşuna dizilmiştir. Dünya halklarından alacağı tepkilerden dolayı Bolivya hükümeti infazı hemen oracıkta gerçekleştirmiştir.

Milliyetçiliğin, ırkçılığın, şovenizmin karşısında Che enternasyonalizm bayrağını dalgalandırırken Marksist teorinin ışığında hareket etmiştir. Marksist-Leninist dünya görüşünü hayatında pratikleştirmiştir. Proletarya enternasyonalizmini hem görev hem de

devrimci bir zorunluluk olarak algılamıştır. Lenin’in sözleriyle “Bir sosyalist, bir devrimci proleter, bir enternasyonalist başka türlü düşünür: Bir savaşın karakteri kimin saldırdığına ve düşmanın kimin ülkesinde bulunduğuna değil, savaşı hangi sınıfın yönettiğine, verili savaşla hangi politikanın sürdürdüğüne bağlıdır.”

Bugün dünyanın her köşesinde onu tanıyan, hayatını ve mücadelesini bilen insanlara rastlamak mümkündür. Sadece 20. yüzyılın devrimci bir siması değildir o. Bu yüzyıla adını silahıyla yazmış bir komutandır. Uluslararası bir ün kazanması sonucunda burjuvazinin de ilgi alanına girmesi kaçınılmazdır. Onun yaşamının örnek alınmasından korku duyan emperyalistler Che’yi tişörtler üstüne koyarak, alkol şişelerine alet ederek pazarlamaya kalkışmışlardır.

Burjuvazi onun hayatını maceraperestliğe indirgemektedir. Örnek devrimci imajını silerek metalaştırıp posterleriyle fetişleştirmektedir. Che’nin devrimci yaşamıyla onu kalıba sığmaz bir asi değil, emperyalizmin boyunduruğu altındaki halkların mücadelesine adanmış biri yapar.

Lenin’in, “Devlet ve Devrim” kitabındaki şu sözleri bu durumu çok net izah

etmektedir: “Egemen sınıflar, sağlıklarında büyük devrimcileri ardı arkası gelmez kıyıcılıklarla ödüllendirirler; öğretilerini, en vahşi düşmanlık, en koyu kin, en taşkın yalan ve kara çalma kampanyalarıyla karşılarlar. Ölümlelerinden sonra, büyük devrimcileri zararsız ikonlar durumuna getirmeye, söz uygun düşerse, azizleştirilmeye, ezilen sınıfları ‘teselli etmek’ ve onları aldatmak için adlarını bir hale ile süslemeye çalışırlar. Böylelikle, devrimci öğretileri içeriğinden yoksunlaştırılır, değerden düşürülür ve devrimci keskinliği giderilir. Burjuvazi ve işçi hareketinin oportünistleri, bugün işte Marksizmi ‘evcilleştirme’ biçimi üzerinde birleşiyorlar. Öğretinin devrimci yanı ve devrimci ruhu unutuluyor, siliniyor ve değiştiriliyor. Burjuvazi için kabul edilebilir ya da öyle görünen şeyler, ön plana çıkarılıyor ve övülüyor.”

Che, ezilen halkların ve proletaryanın kalbinde yer etmiş büyük bir devrimcidir. Anısı ve mücadelesi kavgamızda yaşamaya devam ediyor, edecek.



Mücadele Postası

Fondan hikaye

Sahibi olduğu fabrikadaki işçilerin, adını küfürli sıfatlarla andığı patronun anadan doğma adı Ragıp'tı. Ragıp organize edeki bir başka patron "dostu" Şerif'e oğlunun bilgisayarda tasarladığı bir resmi gösteriyordu. Resimde itfaiyeciler vardı. Ama itfaiyecilerin yüzleri değiştirilmişti. İtfaiyecilerden biri Mustafa Kumlu'ydu, diğeri Mustafa Türkel. Onun dışındakiler de, diğeri başlıca patron dostlu sendika ağaları... Ellerindeki hortum kafalarına bağlıydı. Hortumdan su değil "sus" sesi fişkırıyordu. Yangın yeri de öfkeli işçilerle doldurulmuştu.

"Bak bu resmi benim haylaz oğlan hazırladı. Ben de muziplik olsun diye, bunu bizim Mustafa'ya göndereceğim" dedi Ragıp.

"Vallahi armut dibine düşmüş. Oğlun da senin gibi muzip. Bari resmin altına da itfaiyeciler haftasını kutladığını yaz."

"Hay aklınla bin yaşayasın" dedi ve gönderme işlemini yaptı. Sonra Şerif'e baktı. "Şerif ben şu kıdem tazminatı fonunu anlamadım. Bizim yararımıza bir şey yapıyor, ama ne yapıyor, anlayamadım."

Şerif "Anlatayım" dedi ve az önce gelen kahvesini

yudumladı. "İşçiyle ilgili senin canını en çok sıkın şey ne, Ragıp?"

"Tabiki kıdem tazminatı. İşçi çıkarttığımda, bir gecelik yemek parasını geçmese bile, ona tazminat vermek çok zoruma gidiyor."

"Hah işte! Bu zordan kurtulacaksın fonla. Sen işçi çıkardın mı, tazminatı bu fondan verilecek. Yani sana dokunan bir şey kalmayacak."

"O zaman rahatça işçi çıkarabileceğim demek ki. Güzel bir şeymiş bu yahu!"

"Sadece bu da değil. Şimdi işçiye işten çıkardığında çalıştığı her yıl için bir aylık ücretini veriyorsun. Bu fonla 15 günlük ücreti verilecek. Hadi 25 olsun. 30'dan az değil mi? Öyleyse bizim ödediğimiz sigorta primleri de düşecek."

"Hem ne fonu olursa olsun, bugün olmasa bile yarın bizim işimize yarar. Biz onlara da el koymasını biliriz."

"Anlamıyorum dedin ama benden daha iyi kavramışsın."

Konuşma süresince eksik olmayan sırtımlar kahaahaya evrildi.

M. Kurşun

Balıkliova



I

Akşam vakti Balıklıova'da
enginar satar köylüler.
Safi emekten süzölmüş
bal yapan arılar misali.
Şarkılar duyulur koyda
dostluktan yana.
Sandallar salına salına
yanaşırlar sahile.
Işıklar göz kırpar öte yakada
"Merhaba" olmuş ışılan gün
geceye dönen akşamlarda.

II

Sen de kaşlarının altından
gölen gözlerle bak dünyaya.
Alev ol. Ateş ol. Yol ol.
uzan Balıklıova'ya.
Önce Şeyh Bedrettin'i
oku çocuğum.
Börklüce Mustafa'yı...
İşte Balıklıova
Börklüce Mustafa'nın köyü...
Doğdu Börklüce Mustafa Balıklıova'da
adı tarihe yazıldı.
Çünkü yaşamı;
nadir yaşanan bir destanı.

III

Asırlar geçti çocuğum.
Balıklıova'da paylaşım.
Paylaşımın adı sosyalizm.
Kurdular pusuyu bir akşam üstü.
İlk gidenler, son gidenler de değildi.
Ölümü yağdırdılar üstüne
paylaşım gönlü verenlerin.
Düşman olanlar enginara,
ekine, tütüne, zeytine...
Onlar Balıklıova'nın düşmanıydı sevgilim.
Beşikteki yavrunun da...
Gel de bunları söyleme
eeyy şair!
Kılıç kesiyorsa kelleyi
kalem de kılıçtır bazı.
Gün olur devran döner.
Zalimler de verir hesabı.

Rahime Henden
17.05.2011
Balıkliova

Kürtçe müziğe yasak



Eskişehir'de sokak müziği yapan Grup Simurg, geçtiğimiz günlerde zabıta ve belediye tarafından yapılan engellemeleri, 30 Eylül günü Adalar Migros önünde yaptığı basın açıklaması ile protesto etti.

Belediyeden aldıkları izinle sokaklarda müzik yapan Grup Simurg'un yaptığı etnik müzik Eskişehir halkının yoğun ilgisini toplamıştı. Ancak geçtiğimiz hafta zabıta "Kürtçe müzik çalındığı" gerekçesiyle grubu engellemeye çalıştı. Bu durum üzerine belediyeyle görüşerek izinleri olmasına rağmen neden engellendiklerini sorduklarında yine aynı cevapla karşılaştılar. Belediye yetkilileri izni, Kürtçe müzik yapıldığı için iptal ettiklerini söylediler.

Tamamen ırkçı ve keyfi yaklaşımlarla grubu engellemeye çalışan polis, zabıta ve belediye, Adalar'da yine Kürtçe müzikle ve bir oyunla protesto edildi. Okunan basın metninde ise ezilen uluslara yönelik baskıyı kınadıklarını belirten Grup Simurg her yerde ve her dilde şarkılar söylemeye devam edeceklerini açıkladılar. Yaklaşık 250 kişiyi bulan protesto gösterisinde Türkçe ve Kürtçe dövizler taşındı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94
Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

“Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık Enternasyonal’le kurtulur insanlık!”

